

မာဗျိုင် (သန်လျင်)

စိစဉ်သော

သို့မဟုတ် ပြောချင်တဲ့ ဝတ္ထုတိုများ

အပါအဝင် ဂမ္ဘီရဝတ္ထုတိုများ

မောင်ညိုမှိုင်း (သန်လျင်)

ထောင်မှူးကြီး သိန်းဝင်း

ကျော်မင်းနိုင်

ဇေယျမင်းသျှင်

မင်းအောင်ကျော်

နတ်လူဦး

BURMESE CLASSIC

www.burmeseclassic.com

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၁၁၆၄၀၁၁
 အပုံနှိပ်ခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၁၁၇၄၀၁၁

စီစဉ်သူ ။ ကိုတင်ထွန်း

ပုံနှိပ်ခြင်း

ပထမအကြိမ် ။ ၂၀၁၂ ဇူလိုင်လ
 အုပ်ချုပ် ။ ၅၀၀
 မျက်နှာပုံ ။ မြတ်မင်းဟန်
 ကွန်ပျူတာစာစီ ။ Welfare
 အတွင်းလောင် ။ Quality

ပုံနှိပ်သူ

နော်ဆဲနေမူး (ချာလီပုံနှိပ်တိုက်) (၀၈၂၇၇)
 အမှတ်(၁၂၁)၊ အလုံလမ်း၊
 အလုံမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ထုတ်ဝေသူ

ဦးတင်ထွန်း (မြ) (၀၄၂၀၅)
 စိတ်ကူးသစ်စာပေ

အမှတ်(၂၅)၊ အပေါ်ဆုံးလွှာ၊ ပုသိမ်လမ်း၊
 ဝမ်းချောင်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

တန်ဖိုး - ၁၂၀၀ကျပ်

၈၉၅ • ၈၃

ကလောင်စုံ

မောင်ညိုမှိုင်း(သန်လျင်)စီစဉ်သော ရှင်ညိုမပြောချင်တဲ့ ဒုတိယဇာတ်သိမ်းပိုင်း အပါအဝင် ဂန္ထီရဝတ္ထုတိုများ / ကလောင်စုံ-ရန်ကုန် စိတ်ကူးသစ်စာပေ၊ ၂၀၁၁။

၂၄၈-စာ | ၁၂၈၆တီး၊ ၁၈၈၆တီး

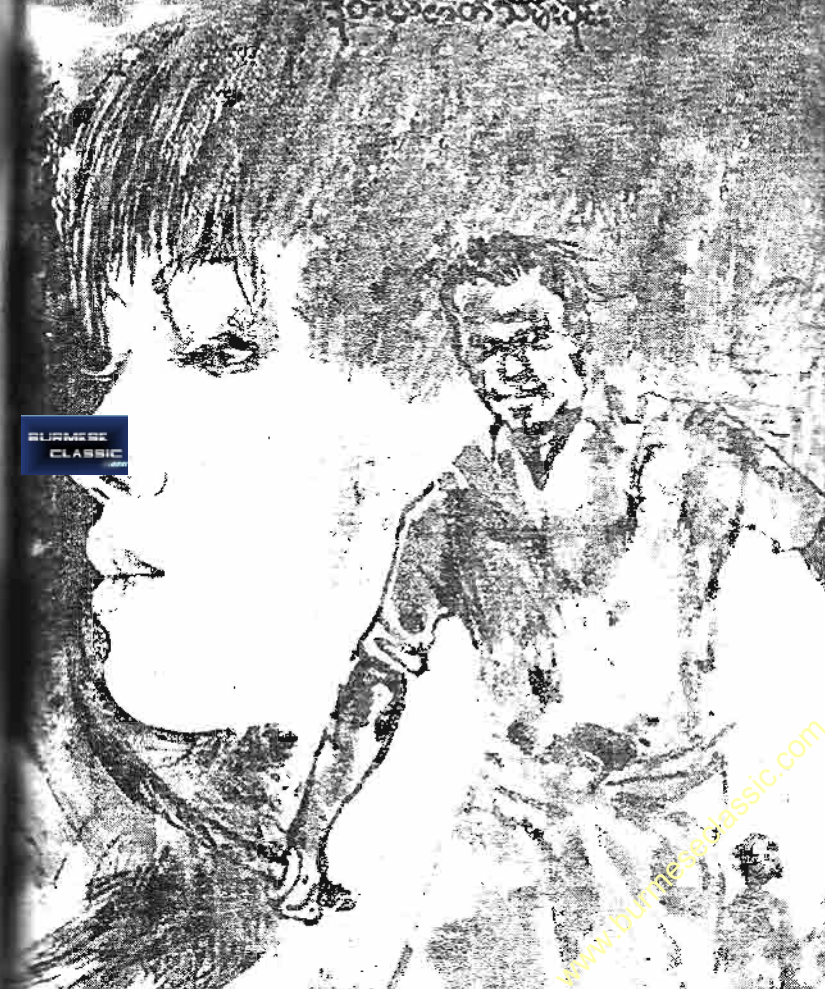
(၁)မောင်ညိုမှိုင်း(သန်လျင်) စီစဉ်သော ရှင်ညိုမပြောချင်တဲ့ ဒုတိယ ဇာတ်သိမ်းပိုင်း အပါအဝင် ဂန္ထီရဝတ္ထုတိုများ

မာတိကာ

စဉ်	ဝတ္ထုအမည်	စာမျက်နှာ
၁။	ရှင်ညိုမပြောချင်တဲ့... ဒုတိယဇာတ်သိမ်းပိုင်း မောင်ညိုမှိုင်း (သန်လျင်)	၁
၂။	ရှေ့ရဲတင်းတိမ်နိုင်ခြင်းသည် ကောင်းသည်ဟုဆိုသော်လည်း ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း	၄၀
၃။	အကာလ မရကပုံပြင် ဇေယျမင်းသျှင်	၇၂
၄။	ငါ့သူမသိ သူငါမသိ ကျော်မင်းနိုင်	၁၃၆
၅။	ဝင့်ကြွေးကြမ္မာ မင်းအောင်ကျော်	၁၅၄
၆။	မိုးကြိုးပစ်ကုန်း နှတ်လျှို	၂၂၁

ဟောင်းသားပြင်း (သုန္ဒရီ)
အိမ်ထောင်ရေး
အောင်မြင်ရေး

BURMESE
CLASSIC

ငါးရဲ့ခြောက်မှာ အကောင်ကြီးခြောက် အသားမြောင်းဖြစ်ပြီး ခပ်မွှေမွှေးလေး ကင်ထုတ်ထားသည့်အပြင် ပဲဆီဆုမ်းထားသဖြင့် စားရသည် မှာ အရသာရှိလှ၏။

တို့စရာကား ကျွန်ုပ်အလွန်ကြိုက်သည့် ခံတက်ချဉ်တို့စရာ ဖြစ်နေ၍ တိုနေက ထမင်းပြိုင်လှ၏။ ပန်းဂေါ်ဖီပွင့်ကြော်လည်း ပါသေး ၏။

ကျွန်ုပ်နေသည့် ရန်ကုန်ဝန်းကျင် သန်လျင်ဝန်းကျင်မှာ ခံတက် ရွက်ချဉ်ဖတ်စစ်စစ် ရှား၏။

လော်ပါရွက်အနုများကို ချဉ်ဖတ်စိမ့်ပြီး ခံတက်ချဉ်ဟု ရောင်း ၏။ ခံတက်ရွက်သည် စိမ်းပြီး အရွက်ထူ၏။ အပြားကြီး၏။ ရွက်ကြော ကြီး၏။ အခက်အလက်ကြီး၏။ အရသာ သက်ခါးခါးရှိ၏။

လော်ပါရွက်ချဉ်ကား ...

အရွက်ရှည်၏။ ဝါရောင်သန်း၏။ အကြောနည်း၏။ အရွက် ဖား၏။ မသိလျှင် လော်ပါရွက်ချဉ်ကို ခံတက်ချဉ်ဟု ထင်ရ၏။

ကျွန်ုပ်နှင့် ဈေးသည်တို့ ဈေးမှာ မကြာခဏ အငြင်းအခုံ ဖြစ်ရ၏။

ကျွန်ုပ်က ခံတက်ချဉ်အစစ် မရှိဘူးလားဟု မေး၏။

ဈေးသည်က ဇေယျံထံမှာ ရေစိမ့်ထားသည့် ဝါကျင်ကျင်ရွက်နု အစည်းများကို လက်ညှိုးထိုးပြီး ...

“အဲဒါ ခံတက်ချဉ်ပဲလေ”

“မဟုတ်ဘူး ... ဒါ ခံတက်ချဉ်မဟုတ်ဘူး”

“ဒီမှာရှင် ... ဒါ ခံတက်ချဉ်ပဲ။ တစ်ဈေးလုံးရောင်းပြီး တစ် ခြုံလုံး၊ တစ်နယ်လုံး စားနေတာ။ ဘုန်းကြီး၊ ရဟန်း၊ သီလရှင်၊ သူဌေ။

[၁]

တစ်နေ့ ... နယ်ကမိတ်ဆွေတစ်ယောက် စာရေးဖိတ်ခေါ်လို့ နယ်မြို့လေးတစ်မြို့သို့ ကျွန်ုပ် ရောက်သွားခဲ့သည်။ မိတ်ဆွေက စာ အလွန်ဖတ်၏။

အထူးသဖြင့် ကျွန်ုပ်၏စာများကို နှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက်ဖတ်သည့် စာသမားဟု ပြောလျှင်လည်း ရ၏။

ယခု စာရေးဖိတ်ခေါ်ရသည်ကလည်း စာရေးကွက်တွေရှိသည်။ လာဖြစ်အောင် လာခွဲပါဟုဆိုသောကြောင့် အရှေ့ခြမ်းနယ်မြို့လေးရှိ မိတ်ဆွေ ကိုစစ်တောင်းတို့အိမ်သို့ ရောက်ခဲ့လေ၏။

ရောက်သည့်နေ့မှာပင် ငါးရဲ့ခေါင်းချဉ်ရည်ဟင်းနှင့် ထမင်း ကျွေး၏။ ပြီး ထမင်းပွဲမှာ ငါးရဲ့ခြောက်မီးဖုတ်လည်း ပါလိုက်သေး၏။

www.burmeseclassic.com

၄ * မောင်ညိုဝင်း (သန်လျင်)

ဆင်းရဲသား ကူလီဈေးသည် ... ဒါပဲ တို့နေတာ”

“ခံတက်ချင်မဟုတ်လို့ မဟုတ်ဘူးပြောတာပါ”

“ကိုင်း ... ခံတက်ချင်မဟုတ်ရင် ဘာချင်တုံး ပြော”

“လော်ပါရွက်ချင်ဖတ်”

“ရှင် သွားတော့။ နောက်နေ့ကစပြီး ကျွန်မဆိုင်မှာ ရှင် ခံတက်ချင် လာမဝယ်နဲ့။ သွားတော့”

ခံတက်ချင်မဟုတ်ဘူး လော်ပါရွက်ချင်ဟု ပြောမိ၍ ဈေးသည် က ကျွန်ုပ်ကို အော်ထုတ်၏။

နောက်နေ့ရောက်တော့ ကျွန်ုပ်သည် သုံးခွမုလာဖို့သည် ခံတက် ချင်အစစ် အရွက်အစိမ်းနှင့် ခံတက်ချင်ဖတ်အစစ်ကို ယူသွားပြီး မနေ့ ကအော်ထုတ်သည့် ချင်ဖတ်သည်ရှေ့မှာ ရပ်လိုက်၏။

ချင်ဖတ်သည်က ကျွန်ုပ်ကိုမြင်သည်နှင့် တန်းမှတ်မိ၏။

“ဘယ်လိုတုံး ... ကိုယ်အတု ... ခံတက်ချင်ပဲလား”

“ဟုတ်တယ် ... စစ်စစ်လိုချင်တယ်”

“ခံတက်ချင်စစ်စစ် လိုချင်ရင် နတ်ပြည်ခြောက်ထပ်မှာ သွား ရှာဝယ်။ ဒါ ခံတက်ချင်အစစ်ပါလို့ မနေ့ကလည်း ပြောပြီးဥစ္စာ။ ဒီနေ့ လာပြီးရစ်နေတယ်”

“ခင်ဗျား ... ဈေးရောင်းစားတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီတုံး”

“အလိုတော် ... ရှင်က ... ကျုပ်ကို ...”

“ဟုတ်တယ်”

“ဈေးဗန်း ခေါင်းပေါ် ရွက်ရောင်းစားလာတာ ပုဆိုးခေါင်းခု တောင် ကျောက်ဖြစ်နေပြီ။ ကိုအတု ... ရှင်က ခုမှ ဈေးဝယ်ဖူးတာ သိလား”

ရှင်ညိုပပြောချင်တဲ့... ဒုတိယဇာတ်သိမ်းပိုင်း * ၅

“ခေါင်းခုကျောက်ဖြစ်နေရင် ခင်ဗျားခံတက်ချင်စစ်စစ် မြင်ဖူး စားဖူးလို့လား”

ကျွန်ုပ်ကလည်း ဒီစွာလန်လန် အာကျယ်ကျယ် ဈေးသည် မိန်းမကို မှတ်လောက်သားလောက်အောင် ပညာပေးချင်၍ မေးလိုက် ၏။

“ရှင်ကရော ... ခံတက်ချင် ခံတက်ရွက်ဆိုတာ အလုံးလား၊ အပြားလား သိလို့လား ... ပြော ... ပြောလေ ...”

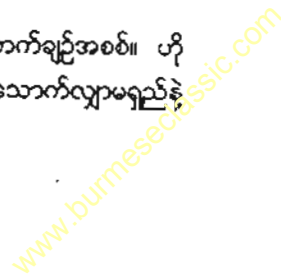
သူကလည်း ခါးထောက်လို့ အသံကျယ်ကျယ်နဲ့ အော်ရဲ့ခင်ဗျ။ ဒီမှာ ကျွန်ုပ်က ဆွဲခြင်းထဲ အသင့်ထည့်ယူလာသည့် (သုံးခွ ရွာ) လက်ဆောင်၊ ခံတက်ချင်ရွက်နှင့် ခံတက်ချင်ဖတ်ထုတ်ကို သူ့ရှေ့ မှာ ချပြီး ...

“ဒီမှာ ဒေါ်ကျောက်ခေါင်းခု ... ပသေမချင်း မှတ်ထား။ ခံတက်ချင်အရွက်ဆိုတာ အဲဒါ။ ခံတက်ချင်ဖတ်စစ်စစ်ဆိုတာ ဟောဒါ။ လော်ပါရွက်ချင်ကို ခံတက်ချင်အစစ်ပါလို့ ကျုပ်ကို ညာမရောင်းနဲ့။ ကျုပ် ငန့်အမဟုတ်ဘူး။ ယူထားလိုက်။ ခင်ဗျားရဲ့ သားအစဉ် မြေးအဆက် ကို ခံတက်ချင်ဆိုတာ ဒါပဲလို့ ပြ”

ဒေါ်စွာကျယ် ဘာမှ ပြန်မပြောနိုင်ဘူး။ ဒါတောင် သူက ခံ တက်ချင်ရောင်းစားလာတာ လူတောင်ချင်နေပြီ ဘာညာ လုပ်သေးရဲ့။ အနီးမှာရှိတဲ့ ဈေးသည်ကြီးအချို့က ...

“ဟုတ်တယ်ဟဲ့ ... မိပွားရဲ့။ အဲဒါ ခံတက်ချင်အစစ်။ ဟို လူကြီးပြောတာ မှန်တယ်။ ဘာမှနားမလည်ဘဲနဲ့ သောက်လျှာမရှည်နဲ့ တော့”

လို့ပြောမှ သင်း ငြိမ်သွားရော။

၆ * ထောင်ညှိပိုင်း (သန်လျင်)

ဒီအကြောင်းကို ကိုစစ်တောင်းရဲ့ ညှော်ခံထမင်းပိုင်းမှာ ပြန် ပြောလိုက်တော့ အိမ်ရှင်ကိုစစ်တောင်းက ...

“ဆရာမိုင်းကတော့ ... ပညာပြန်ပေးရာမှာ ပီပြင်ပါ့ဗျာ”

“အေးဗျာ ... ရောင်းဖူးတော့ လော်ပါချဉ်၊ ဝတ်ဖူးတော့ ရွှေရည်စိမ်လက်ကောက်၊ ကျွပ်လာဖောက်လို့ ရမလားဗျ”

“ဟား ... ဟား ... ဟား ... ဟား ... စိတ်ကိုထိန်းပါ စာရေးဆရာကြီးရာ။ အခု ဆရာအကြိုက် ခံတက်ချဉ်စစ်စစ်ပါ။ ဆရာ ခံတက်ချဉ်ကြိုက်မှန်းသိမှတော့ နက်ဖြန်ကျရင် ခံတက်ချဉ်အသုပ် လုပ် ကျွေးမဗျ”

“ကိုစစ်တောင်း ...”

“ခင်ဗျာ ... ဆရာမိုင်း”

“ခံတက်ချဉ်သုပ်မယ်ဆို ကြက်သွန်ကြော်ကြွပ်မှ ကောင်းတယ် ဗျ”

“အလို ... ဆရာက သိနေပါကလား”

“ပုစွန်ခြောက်ကို မညက်တညက်လေး ထောင်းထည့်ဗျ”

“အလို ... ကိုယ့်ဆရာက သိနေပါကလား”

“ကြက်သွန်နီကို ပါးပါးလှီးပြီးရင် ရေမဆေးနဲ့။ ဆေးပြီးထည့် ရင် ညှီးစော်နံ့ရော”

“အလို ... ကိုယ့်ဆရာက သိနေပါကလား”

“ပြီး ... ဒီအသုပ်က ငရုတ်သီးအကျက်မှုန့် မထည့်ရဘူး။ ငရုတ်သီးအစိမ်းတောင့် ပါးပါးလှီးထည့်ရတယ်”

“အလို ... ကိုယ့်ဆရာ သိနေပါကလား”

“ကျွန်သေးတယ် ... ဆီချက် မများစေနဲ့။ များရင် ချွဲရော။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

ရှင်ညှိမပြောချင်တဲ့... ဒုတိယဇာတ်သိမ်းပိုင်း * ၇

လက်ကြားဆီယိုစားရင် စားမကောင်းဘူး။ တော်ရုံသင့်ရုံပဲထည့်”

“ဆရာမိုင်း ...”

“ဘာတုံး ... ကိုစစ်တောင်း”

“သုပ်ကျွေးမှာက ကျွန်တော်မိန်းမပါ။ အခု ဆရာမိုင်းက သုပ် နည်းလုပ်နည်းကိုပါ ပြောပြနေပုံထောက်ရင် မဟုတ်မှလွဲရော ...”

“မဟုတ်မှလွဲရော လုပ်မနေနဲ့ ကိုစစ်တောင်းရဲ့။ ကျွပ်မိန်းမ ကို ကျွပ် မကြာခဏ သုပ်ကျွေးနေရလို့ ပြောနိုင်တာဗျ”

“ဟား ... ဟား ... ဟား ... ဟား ... တော်ပါပေဗျာ အရမ်းတော်ပါပေ ... ဟား ... ဟား ... ဟား ...”

ကိုစစ်တောင်းတို့လင်မယားမှာ ကျွန်ုပ်၏အပြောကို သဘော ကျပြီး ခံတက်ချဉ်အတ္ထုပ္ပတ္တိကို ကျမ်းစာတစ်စောင်ပြုပါရန် တိုက်တွန်း ကြလေသည်။

ရှင်ညိုပထမပြန်တဲ့... ဒုတိယဇာတ်သိမ်းပိုင်း * ၉

“ရာဇဝင်ထဲမှာ ပြောတာလား၊ မျက်မှောက်ခေတ်မှာလားဗျ”

“မျက်မှောက်ခေတ်မှာပြောတာ ... ဆရာမိုင်းရ”

“အခုခေတ်မှာ ဓားပြအုပ်စုကို မိန်းမက ဓားနဲ့ခုတ်ဖမ်းတာ ကျုပ် မကြားဖူးသေးဘူးဗျ။ တိုက်ပြီးပြေးတဲ့ ဓားပြများရဲ့နောက်ကို ရဲအဖွဲ့က လိုက်တာတောင် အခန့်မသင့်ရင် လန့်ချီကြွားတတ်တာတော့ ကြားဖူးတယ်။

ရာဇဝင်ထဲမှာတော့ ‘ဘယ်ဘယက်’ တို့ ‘မိညက်’ တို့ဆိုတဲ့ သူရဲကောင်းအမျိုးသမီးများက ရန်သူကို ခေါင်းဖြတ်လက်ရဖမ်း ရင် ဆိုင်တိုက်ခဲ့တယ်လို့ ဖတ်ရဖူးသားဗျာ။

“ကျွန်တော်တို့အရပ်မှာ ရှိတယ်ဗျ”

“ရှိတယ် ... ဟုတ်လား”

“အဟုတ်ပေါ့ဗျာ”

“ဘယ်သူတုံးဗျ၊ ဘယ်မှာနေတာတုံး။ ခု တွေ့လို့ရမလား”

“မကြာခင် ရောက်လာပါလိမ့်မယ် ... ဆရာမိုင်းရယ်”

အာဂပါလား။ လက်နက်အစုံနှင့် ဓားပြယောက်ျားသား သုံး ယောက်ကို မိန်းမတစ်ယောက်က ဓားနဲ့လိုက်ခုတ်ပြီး ရဲလက်အပ်သတဲ့။ ဟုတ်ပါ့မလား ...။

အဲဒီမိန်းမကရော ဘယ်လိုမိန်းမမျိုးလဲ။

“ကိုကြီးတောင်း ... ကိုကြီးတောင်း ...”

ထိုစဉ် အိမ်ရှေ့ဆီမှ ကိုကြီးတောင်းဟုခေါ်လိုက်သည့် အမျိုး သမီးတစ်ဦးအသံကြောင့် ကိုစစ်တောင်းမျက်နှာ ဝင်းထိန်သွားလေ၏။

“ရှင်ညိုလားဟေ့”

“ဟုတ်တယ် ... ကိုကြီးတောင်း၊ ကိုကြီးတောင်းခေါ်သဆို”

| J |

“ကိုင်း ... ကိုယ့်ဆရာ ကိုစစ်တောင်းရဲ့ ခံတက်ချဉ်ရာဇဝင် ကို မကျေမနပ်ရော၊ ကျေကျေနပ်နပ်ရော ခင်းနေရလို့ ခင်ဗျားခေါ်ရ တဲ့အကြောင်းရင်း ပျောက်နေတယ်။ လုပ်ပါဦး ... ဘယ်လိုဇာတ်လမ်း များ ရနိုင်ဖွယ်ရှိလို့ ပင့်ခေါ်ရသတုံးဗျ”

ကျွန်ုပ်က သို့ကလိုမေးလိုက်သောအခါ ကိုစစ်တောင်းသည် အိမ်ရှေ့သို့ တစ်ချက် လှမ်းမောက်ကြည့်ရင်းမှ ...

“ဆရာမိုင်းရဲ့ ...”

“ပြောဗျာ ... ကိုစစ်တောင်း”

“လက်နက်အစုံနဲ့ ဓားပြသုံးယောက်ကို မိန်းမတစ်ယောက် က ဓားနဲ့ခုတ်ပြီး သူကြီးလက်၊ ရဲလက်အပ်တာမျိုး မြင်ဖူး ကြားဖူး လား ... ဆရာမိုင်း”

www.burmeseclassic.com

“အေးဟာ ... လာ ... ငါ့နမရေ ... လာဟာ”

အမျိုးသမီးတစ်ဦး အိမ်ပေါ်သို့ တက်လာ၏။ ကြည့်လိုက်တော့ ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း၊ အသားဖြူဖြူ၊ တုတ်တုတ်ခိုင်ခိုင် အမျိုးသမီးတစ်ဦးဖြစ်၏။

မျက်နှာပိုင်း၏။ မျက်ခုံးကောင်း၏။ ထူး၏။ ရှည်၏။

စင်ရော်တောင်ဟုခေါ်သော် ရအံ့ထင်၏။

မျက်တောင်ကျော့၏။ ပါးရဲရဲဖောင်း၏။ နှာတံစင်းပြီး ပေါ်၏။

ရယ်ရိုက်ပြီးလိုက်လျှင် သွားတက်ကလေးပေါ်၍ ချစ်စရာကောင်း၏။

ရင်ဖွင့်ဖွင့် တင်စွင့်စွင့် ခါးကျဉ်းကျဉ်းလေးမို့ ...

ဒီလို တော်ဝင်နန်းထိုက် အလှအမျိုး ဒီလိုနယ်မှာ ရှိနေသည်မှာ နယ်ကျော်ရအံ့ရှိပေ၏။

“ဆရာမိုင်း ...”

“ဆရာမိုင်း ...”

“အဲ ... အဲ ... ဗျာ ... ဗျာ ...”

ကျွန်ုပ် ငေးမောနေမှန်းသိ၍ ခေါ်မကြားအော်မကြား ဖြစ်နေသည်ကို အမျိုးသမီးက သဘောကျပြီး ရယ်လေ၏။

“ဆရာမိုင်း ... ဒီနမလေးရဲ့ နာမည်က ရှင်ညိုတဲ့”

“ဪ ...”

“ရှင်ညို ...”

“ရှင် ... ကိုကြီးတောင်း”

“ဒါ ... ရန်ကုန်မြို့က နိုင်ငံကျော် စာရေးဆရာကြီးပဲ။ နာမည်က ဦးညိုမိုင်းတဲ့”

“မောင်ညိုမိုင်း (သန်လျင်) ဆိုတာလားဟင် ဆရာ”

“ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော် မောင်ညိုမိုင်း(သန်လျင်)ပါ”

“တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ် ဆရာ။ ဆရာစာအုပ်တွေကို ဒီက အစ်ကိုကြီးစစ်တောင်းနဲ့ သူ့နန်းမဝါဆိုတဲ့ ငှားပေးဖတ်လို့ ဆရာစာတွေ အကုန်အလွတ်နီးပါး ရနေပါပြီရှင်”

“ဟာ ... လုပ်လှချည်လား ... မရှင်ညို”

ဒီမှာ အိမ်ရှင် ကိုစစ်တောင်းက ရှင်းပြတော့သည်။

“ဒီလို ... ဆရာရဲ့ ဟောဒီရှင်ညိုက ကျွန်တော်တို့ နှမဝမ်းကွဲ ခင်ဗျ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဓားရှည်ရယ်၊ လှံရယ်၊ ပြောင်းထိုသေနတ်ရယ်ပါတဲ့ ဓားပြ သုံးယောက်ကို ဓားနဲ့ခုတ်ပြီး ရဲလက်၊ သူကြီးလက်အပ်ခဲ့တာ သူပဲဗျ”

“ဟေ ...”

“အဟုတ်”

“ဟုတ်ပါ့ဗျာ”

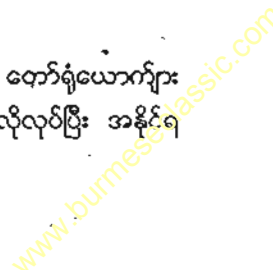
“မရှင်ညို ...”

“ရှင် ဆရာ”

“မရှင်ညိုတို့ အစ်ကိုပြောတာ အဟုတ်အမှန်ပါပဲလား ခင်ဗျာဟင်”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ”

“အလို ... သတ္တိကောင်းလှချည်လား။ ဖောက်ရှုံယောက်ျားသားတောင် မလုပ်ရဲတဲ့အလုပ်ကို မရှင်ညို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး အနိုင်ရအောင် လုပ်ခဲ့တာလဲဗျာ”

၁၂ * ထာဝရအိမ် (သန်လှိုင်)

ဒီမှာ မိတ်ဆွေကိုစစ်တောင်းက ဝင်ပြော၏။

“ဆရာမိုင်း ... စိတ်ဝင်စားသွားပြီ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ... ကိုစစ်တောင်း”

“ကိုင်း ... ရှင်ညို ... ငါ့ညီမရဲ့ ကိုယ်တွေ့ သည်းထိတ်ရင်ဖို
ဇာတ်လမ်းကို ပြောပြလိုက်ကွာ။ တို့ဆရာက ဝတ္ထုရေးလိမ့်မယ်”

“အို ... ကိုကြီးတောင်းကလည်း ရှက်စရာကြီး”

“ဟဲ့ ... ဒါ ရှက်စရာလားဟဲ့။ အရေးကြုံလာရင် နောက်လူ
တွေ ထုတ်သုံးလို့ရတဲ့ ပညာပဲဟ”

“အို ... ရှက်ဆရာကြီး။ အစအဆုံးတော့ မပြောပါရစေနဲ့
တော်။ ဇာတ်သိမ်းပိုင်းကတော့ ... ကိုစစ်တောင်းဘာသာ အဆင်ပြေ
သလို ကြည့်ပြောလိုက်တော်”

“အေးပါ ... ရှေ့ပိုင်းကိုသာ ပြောသွားပါ။ နောက်ပိုင်းဇာတ်
သိမ်းကို ငါပဲ ပြောလိုက်ပါ့မယ်။ အဟဲ ... ဟဲ ...”

“အစ်ကိုနော် ... ပိုမပြောနေနဲ့”

“အဟဲ ... အေးပါဟာ ... အဟီ ...”

ကျွန်ုပ်သည် သူတို့ချင်းသာ နားလည်သည့် စကားနှင့် ရယ်
မောနေသည့်အဖြစ်ကို သိပ်နားမလည်သော်လည်း ...

မရှင်ညိုက ဇာတ်သိမ်းပိုင်း မပြောဘူးဆို၍ ကျွန်ုပ်မှာ ပိုပြီး
စိတ်ဝင်စားသလို ရှိသွားလေ၏။

သို့နှင့် မရှင်ညိုဆိုသော လုံးကြီးပေါက်လှ မိန်းမချောသည်
ဓားပြသုံးယောက်ကို ဓားနှင့်ခုတ်သည့် ဇာတ်လမ်း၏ တစ်ဝက်ဖြစ်သော
သူမ ဘယ်လိုလူစားလဲဆိုသည်ကို အော်ပရာစဖွင့်၍ ပြောလေသည်။

ကျွန်မက ငယ်ငယ်ကတည်းက ယောက်ျားလေးဆန်ဆန် နေ
ခဲ့တာဆရာ။

ကျွန်မမိဘများ မွေးခဲ့တဲ့ မွေးချင်းသုံးယောက်မှာ ကျွန်မပဲ
အဖတ်တင်တယ်။ ကျွန် အကြီးနဲ့အငယ်က ဝက်သက်ရောဂါနဲ့ ကွယ်လွန်
သွားခဲ့ရတယ်။

ကျွန်မက ဆိုခဲ့သလို လူဖြစ်လာကတည်းက ယောက်ျားလေး
သို့ဝတ်ပြီး ယောက်ျားလေးများနဲ့ ဆော့ကစားခဲ့တာလေ။

ကျွန်မတို့ရွာက ယောက်ျားလေးတွေ၊ ဘုရားပွဲကျရင် လက်ဖျံ၊
စားရင်တတ်တွေ၊ လက်မောင်းတွေမှာ ဆေးမင်ကြောင်ရုပ် တိုးကြဲ
ဇာယ် ... ဆရာရဲ့”

www.burmeseclassic.com

ဆရာလည်း မြင်ဖူးမှာပါ။

လက်ဖျံပေါ်မှာ ...

သတ္တိ၊ ဗျတ္တိ၊ ဇွဲ၊ နေမင်း စသည့် စာလုံးမျိုးကနေ 'ထွေးကို ချစ်တယ်'၊ 'အမေ့ကို ချစ်တယ်' တို့၊ 'ရဲရင့်ထွက်' တို့အဆုံး စာတန်း ရှည်ရေးထိုးတာလည်း ရှိတယ်။

မှတ်မိသေးတယ် ဆရာ။

ကျွန်မသူငယ်ချင်း အောင်သိန်းက သူ့ရည်းစား မခင်မူန်ကို ချစ်လို့ ညာလက်ဖျံပေါ်မှာ ...

'ခင်မူန်ကို ချစ်တယ်' ဆိုတဲ့စာတန်းကို ထိုးတယ်။

ကိုရွှေအိုးက 'သေမှာ ... ကြောက်ဘူးကွ' ဆိုတဲ့ စာတန်းကို ဘယ်လက်ဖျံပေါ်မှာ ရေးထိုးတယ်။

နောက်ဆုံးတော့လည်း ...

'ခင်မူန်ကို ချစ်တယ်' လို့ ညာလက်ဖျံပေါ် သစ္စာကမ္မည်းတင် ရေးထိုးတဲ့ ကိုအောင်သိန်းလည်း ခင်မူန်နဲ့ညားပြီး ကလေးနှစ်ယောက် မွေးပြီးရော နောက်မိန်းမ ယူသွားတာပဲ"

အရေပြားပေါ်က သစ္စာတရားဟာ အယားပြေပါပဲ ဆရာ။

"ကိုရွှေအိုးကရော မရှင်ညှိ"

"သေမှာ မကြောက်ဘူးကွလို့ ဘယ်လက်ဖျံပေါ် သူ့ရဲကောင်း မှတ်ကျောက် ကမ္မည်းတင်ခဲ့တဲ့ ကိုရွှေအိုးလည်း မန်ကျည်းကိုးပင်သချိုင်း က သရဲခြောက်ခံရပြီး ညဘက် မထွက်ရဲတော့ဘူး။

တစ်ခါ ခွေးကိုက်ခံရလို့ ဆေးရုံမှာ အရေပြား စုတ်ပြီး (ရ) ချက် ချုပ်ရတယ်။

ကိုရွှေအိုး အဲဒီတုန်းက ငိုလိုက်တာ မျက်ရည်ပေါက်ပေါက်

ကျလို့။

တစ်ယောက်ရှိသေးတယ် ဆရာရဲ့။

ကိုကျော်ဦးတဲ့။

သူကလည်း ရင်ဘတ်မှာ စာတန်းတစ်ခု ရေးထိုးထားတယ်။

'သေရင်မြေကြီး ရှင်ရွှေထီး' တဲ့။

'စစ်တပ်ထဲလိုက်မလားလို့' မေးတော့ 'နောင်နစ်မှ' တဲ့။ အဲဒါ အုန်းပင်အောက်မှာ အရက်သောက်သတဲ့လေ။ အုန်းပင်ပေါ်က အုန်းသီး သူ့ခေါင်းပေါ်ပြုတ်ကျတာ ဆေးရုံ တန်းပို့ရပါရောလား။

ဦးခေါင်း (၁၀) ချက် ချုပ်ရတယ်။

အူကြောင်ကြောင်ဖြစ်သွားတာ တစ်လလောက်ကြာတယ်။

နောက်ပိုင်းကျမှ ပြန်ကောင်းသွားတာ။

ရွာကလူတွေက သူ့ပြန်ကောင်းသွားတော့ ပြောရတယ်။

"ရွှေထီး ..."

"ဘာတုံးဗျ"

"နောက်တစ်ခါ အရက်သောက်ရင် အုန်းပင်အောက်မှာ မသောက်နဲ့"

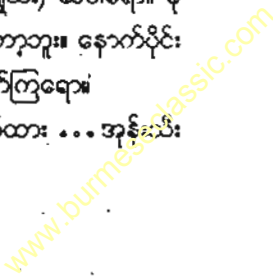
"ဒါဆို ဘယ်မှာ သောက်ရမတုံး"

"ခေါင်းထဲမှာ အိပ်ပြီးသောက်။ ဒါမှ သေမြေကြီးဖြစ်မှာ"

အဲဒီလို ပိုင်းဖွဲ့ကြတော့ ကိုကျော်ဦး (ရွှေထီး) ဆဲပါရော။ ခု ထက်ထိ ကိုကျော်ဦး ချုပ်ရိပ်ပေါ်မှာ ဆဲပင်မပေါက်တော့ဘူး။ နောက်ပိုင်း စာလေးတွေက ကိုကျော်ဦးအိမ်ရှေ့ရောက်ရင် အော်ကြရော။

"သေမြေကြီး ... ရှင်ဖွတ်ကျား ... မှတ်ထား ... အုန်းသီး

နဲ့ ငါနဲ့ညားတဲ့"

၁၆ * ယောကျ်ား (သန်လျင်)

“ဟား...ဟား...ဟား...ဟား...ဟား... တကယ့်လူတွေ ပဲနော်”

ဒီမှာ ကျွန်မကလည်း ကဲတယ် ဆရာရဲ့။

ယောက်ျားလေးတွေလို ထိုးကွင်းမင်ကြောင် ထိုးချင်တယ်။ နောက်ဆုံး ပေါင်နှစ်ဖက်ပေါ်မှာ ဓားနှစ်လက် ကြက်ခြေခတ်တစ်ခုနဲ့ ယွန်းကွက်တစ်ကွက် ထိုးပစ်လိုက်တယ်။

ယောက်ျားလေးတွေ အံ့သြကုန်ရော။

သင်းတို့ လက်ဖျံနဲ့ ရင်ဘတ်ပေါ်မှာပဲ ဘယ်သူ့ချစ်တယ်တို့ သတ္တိဗျတ္တိတို့ ရေးထိုးနေချိန် ...

ကျွန်မက ပေါင်ဖြူဖြူနှစ်ဖက်ပေါ်မှာ ရေခွေးကြမ်း ပန်းကန် လုံးလောက်ရှိတဲ့ နှစ်ထပ်ယွန်းကွက်နဲ့ ဓားနှစ်လက် ထိုးလိုက်တော့ အား လုံး မျက်လုံးပြူးသွားရော။

“ရှင်ညို ... မနာဘူးလား”

“နာတာပေါ့ဟ”

“နာရင် ဘာလို့ မအော်ရတာလဲ”

“အော်ရင် ရှက်စရာကြီး။ သတ္တိရှိလို့ထိုးမှတော့ အံ့ကြိတ် ခံရမှာပေါ့”

“ပေါင်နေရာက အသားချည်းဟား နင် မလွယ်ဘူး”

“အာဂမိန်းမပဲ”

အားလုံးက ချီးကျူးကြတယ်။ (၁၀) ရက်လောက် လမ်းမ လျှောက်နိုင်ဘူး။ ထိုးကွင်းမင်ကြောင်စုတ်ချက်က စိပ်တော့ သွေးထွက် ထားပြီး ယောင်ကိုင်းနေတာကိုး။

အမေနဲ့ အဖေကလည်း အိမ်ရောက်တော့ ဆူရော။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

ရှင်ညိုပြောရင်... ဒုတိယတက်သိမ်းပိုင်း * ၁၇

“နောင်ကို ထိုးကွင်းမင်ကြောင် မထိုးရဘူးတဲ့။ ဘာလို့လဲ ထို့မေးတော့ ဟိုတစ်ယောက်ဆွေးက ဒီတစ်ယောက်ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ထဲ ကို အပ်ကနေ ဆေးကတစ်ဆင့် ရောဂါပိုးကူးစက်မှာ စိုးလို့တဲ့။

ဒါနဲ့ အမေနဲ့အဖေကို ရှင်းပြရတယ်။

အပ်လည်း အသစ်လဲပါတယ်။ ဆေးမင်လည်း သီးသန့်ခွက် နဲ့ပါ။ ရောဂါ မကူးနိုင်ပါဘူးလို့ ပြောပြမှ ...

‘နင် တော်တော်ကဲတဲ့ မိန်းမ’ လို့ ကင်ပွန်းတပ်လေရဲ့လေ။

(ဒီနေရာမှာ လူငယ်လူရွယ်တွေကို ပြောချင်တာက ဘုရားပွဲ မှာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ သီးသီးသန့်သန့် ပွဲမှာပဲဖြစ်ဖြစ် ဆေးရေးမင်ကြောင်အရှင် ထိုးမယ်ဆိုရင် သီးသီးသန့်သန့်အပ်နဲ့ ထိုးပါ။ အပ်သွားအသစ် ကိုယ်စီ လဲပါ။ ဆေးမင်ကိုလည်း ကိုယ့်ခွက်နဲ့ကိုယ်ထိုး။ သီးသန့်ထိုးခြင်းအား ဖြင့် သွေးကတစ်ဆင့် အပ်ကတစ်ဆင့် ကူးစက်တတ်သော ရောဂါများမှ တာကွယ်ရာရောက်ပါလိမ့်မယ်။ ဤသို့ သတိပေးရခြင်းမှာ မြန်မာ့ရိုးရာ ဆေးမင်ကြောင်စလေ့လည်း မပျောက်မပျက်ရှိစေချင်သလို၊ သွေးမှ တစ်ဆင့် ဖြစ်တတ်သော ကူးစက်ရောဂါများကို အစဉ်သတိရှိစေဖို့အတွက် သတိပေးရခြင်းဖြစ်ပါသည်။)

နောင်တော့ ကျွန်မတို့ သိုင်းဆရာကြီး ဦးနေမင်းဗလထံမှာ သိုင်းပညာသင်ကြတယ်။

ဆရာကြီး ဦးနေမင်းဗလက နန်းသုံးရာဖြတ်သိုင်းအဖွဲ့က ဗန်တို ဗန်ရှည်၊ တုတ်သိုင်း၊ ဓားသိုင်း ကြိုးသိုင်း၊ လှံတို လှံရှည်သိုင်း၊ ဓား တစ်လက်သိုင်း၊ ဓားနှစ်လက်သိုင်း အကုန်ကျွမ်းတယ်။

ပြောရရင် ဆရာကြီးလို သိဒ္ဓိရှင်မျိုး မမြင်ဖူးဘူး။

ဆရာကြီးကို တုတ်ခွဲရိုက်ရင် မကျိုး မကွဲဘူး။

ဓားခွဲတုတ်ရင် မပြတ်ဘူး။

တစ်ခါမှာ ရွာသားအချို့က ခိုသွဲသွဲလုပ်လို့ သစ်တုံးပေါ် လက်ခွဲ ဆန့်တင်ပေးပြီး ငှက်ကြီးတောင်စားရှည်ခွဲ ခုတ်ခိုင်းတာ၊ တပည့်တွေ က မခုတ်ရဲဘူး။

ခိုသွဲသွဲ ရွာသားအုပ်စုထဲက ရွာကျယ်ကျယ်တစ်ယောက်က ဝင် ခုတ်ပါရော။ လက်ယုံပေါ်ဓားကျပြီး ပြန်ခုန်ထွက်သွားတယ်။

သုံးချက်ခုတ်တာ သုံးချက်စလုံး မပြတ်ဘူး။

ရွာကျယ်ကျယ်ကောင် ဓားကိုင်ပြီး အံ့သြနေတယ်။ သူ့အဖွဲ့သား တွေလည်း ဆရာကြီးကို အံ့သြပြီး ငေးကြည့်နေကြတယ်။

ဒီမှာ ဆရာကြီး ဦးနေမင်းဗလက ရွာကျယ်ကျယ်ကောင်ရဲ့ လက်ထဲကဓားကို ပြန်ယူလိုက်ပြီး သင်းရဲ့တင်ပါးကို ဓားပြားနဲ့ နှစ်ချက် နှိုက်ပစ်လိုက်တာ။

သင်း... ကြောက်ပါပြီ ဆရာကြီးရဲ့လို့အော်ရင်း ထိုင်ကန်တော့ ရပါရောလား။ နောက်ပိုင်း သင်းတို့အုပ်စု ကျွန်မတို့ သိုင်းကစားနေသူ တွေကိုရော၊ ဆရာကြီးတို့ကိုရော ပမာမခန့် မလုပ်ရဲတော့ဘူး။

ကျွန်မတို့ သိုင်းသင်တန်းမှာ ယောက်ျားလေးအဖွဲ့ မိန်းကလေး အဖွဲ့လို့ သင်တန်းသား နှစ်ဖွဲ့ရှိတယ်။

လက်ရေးသိုင်း၊ ဓားသိုင်း၊ တုတ်သိုင်း၊ လှံတိုလှံရှည်သိုင်းတို့ကို ဆရာကြီးကိုယ်တိုင် စနစ်တကျ သင်ကြားပေးတာ။

မိန်းကလေးရော ယောက်ျားလေးရော အတူတန်းတူ သင်ရ တယ်။

အဲ... ဗန်တိုချုပ်ကွက် တိုက်ကွက်ကျရင် ဆရာကြီးကတော် အမေခန်းပုံက ကျွန်မတို့ကို သင်ပေးတယ်။

အမေ မနန်းပုံနဲ့ ဆရာကြီး ဦးနေမင်းဗလတို့များ ဗန်တိုတိုက် တွက် ကစားရင် သိပ်လှတာပဲ။

ရှမ်းဘောင်းဘီ အနက်ကိုယ်စီနဲ့ 'ဟိတ်' 'ဟေ့' 'ကျား' လို့ အော်ရင်း လင်မယား ဇနီးမောင်နှံနှစ်ဦး လက်ရေး၊ တုတ်ရေး လျှပ်

www.burmeseclassic.com

အမြည်အဖျက်၊ တန်ပြန်အဖျက်၊ တန်ပြန်တိုက်ကွက်ပြတာ သိပ်လှတာပဲ။

စားသိုင်းကို ကစားရင် အမေနန်းက ညက်ပြီး ဆရာကြီးစား ချက်စားရေးက မာတယ်၊ မြန်တယ်။

လန့်ခိုပြီး သင်ရင်း လေ့ကျင့်လုပ်ခဲ့ကြတာ ကျွန်မတို့အားလုံး သိုင်းပညာရဲ့ နောက်ဆုံးအဆင့်မှာပါတဲ့ ...

- ခန်းဝင်ခန်းထွက် တိုက်နည်း။
- အိပ်နေတုန်း တိုက်နည်း။
- ထိုင်နေတုန်း ရှေ့နောက်ရန်ပြုလာရင် တိုက်နည်း။
- အမှောင်တိုက်နည်း။ အလင်းတိုက်နည်း။

စားပစ်၊ တုတ်ပစ်၊ လှံပစ်၊ ကြိုးချည်၊ ကြိုးဖြတ် စသည် စုံအောင်ကို သင်ပေးလို့ ယူနိုင်သူတွေ ရနိုင်သလောက် ရကြတယ်။

တစ်နေ့တော့ အမေနန်းပုံက ကျွန်မတို့ မိန်းမသား သိုင်းသမားတွေကို ခေါ်ပြီး အရေးကြီးတဲ့ လျှို့ဝှက်သိုင်းပညာတစ်ကွက်ကို လျှို့ဝှက်စွာပဲ ပြောဆိုသင်ကြားပေးခဲ့တယ်။

“ဒီနည်းကို နေရာတကာ မသုံးရဘူး သမီးတို့။ ကြားလား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အမေပုံ”

“သေရေး ရှင်ရေး တေးကြပ်နံ့ကြပ်ဖြစ်မှ မလွှဲမရှောင်သာ ထုတ်သုံးရတယ်။ ဒါကို မာယာပရိယာယ် နောက်ဆုံးလျှို့ဝှက်သိုင်းလို့ ခေါ်တယ်။ ကြားလား”

“ဟုတ် ...”

“ဒီပညာကို ယောက်ျားသိုင်းသမားတွေ သင်ပေးလို့ မရဘူး အကျိုးလည်း မထူးဘူး။ ဒီလျှို့ဝှက်ချက်က မိန်းမသားတွေကိုမှ သင်

ပေးလိုရတယ်။ ဒါကလည်း သတ္တိရှိပြီး လျှင်မြန်ဖျတ်လတ် ခဲဝံ့စွန့်စားသူမှ အန္တရာယ်က လွတ်မြောက်မည်နည်းပဲ။ အေး ... အခန့်မသင့်ရင်တော့ ကိုယ့်အသက်လည်း အဲဒီနေရာမှာပဲ ပေးဆပ်ချင် ပေးဆပ်ခဲ့ရမှာပဲ”

ဒီလိုနဲ့ ကျွန်မတို့အားလုံး ကိုယ်ခံမြန်မာရိုးရာ သိုင်းပညာကို ယုံကြည်လေးစား အားကိုးတန်ဖိုးထားသည့် လူရွယ်လူငယ် မောင်မယ်များဘဝကို ရောက်ခဲ့ရတယ် ဆရာ။

ချောပေမင်း ဝရေန်းလို့ ဘယ်ယောက်ျားကမှ ရည်းစားစကား လိုက်မပြောဘူး။ လင်တော်ရကောင်းမှန်း မစဉ်းစားကြဘူး။

ဖန်နက်တစ်ချက်က ကြာပင်အိုင်မှာ ချမ်းသာပေမင်း ကုပ်ကုပ် ကပ်စိတွေလေး။ စားတာတောင် ပဲကတ္တီပါပြုတ်နဲ့ ငါးပိရေကို နေ့တိုင်း စားတာ။

ဆယ်ခါတစ်ခါမှ ငါးပုစွန်လေးစားတာ။ အများအားဖြင့် လယ် အလုပ်သမား ကောင်လေးတွေ ဖမ်းလို့ ပက်လို့ရတဲ့ ငါးပုစွန်လေး အလကားရလို့ စားရတာ။

ဝက်သားယူကြဦးမလားလို့ အိမ်ရှေ့ကနေ အော်သွားရင် ...

သွေးတိုးမှာစိုးလို့ မစားဘူးတော့လို့ ဟစ်တယ်။

အလှူအိမ်မှာ ဝက်သားကျွေးရင် အဝတီးတာ ကျွန်မအဖော် သုံးယောက်ပဲ။ ဘယ်တော့မှ သွေးမတိုးဘူး။ အသားပဲတိုင်းလာတယ်။

ရွှေရောငွေရော ချမ်းသာသလား မဖေးနဲ့။

လှူဖို့တန်းဖို့ သတိမရဘူး။ အလှူခံလာရင် ခေါင်းမူးလို့ လို့အော် တာ သူတို့ပဲ။ တံခါးပိတ်ထားတာ သူတို့။

တစ်ခုတော့ရှိတယ်။

ရွာမှာ အလှူမင်္ဂလာဆောင်ရှိရင် တစ်ယောက်အိမ်စောင့်ပြီး ဝိုင်းကူ လုပ်ပေးတတ်တဲ့ စေတနာကတော့ သူများထက်ပိုတယ်။

မင်္ဂလာအလှူသွားရင်လည်း ရွှေတွေကို ညွတ်နေအောင် မဝတ် ဘူး။ လက်စွပ်လေးတစ်ကွင်း၊ နားကပ်တစ်ခုံ၊ လက်ကောက်သေးသေး တစ်ကွင်း ဒီလောက်ပဲ ဝတ်တယ်။

အမှန်က ရှိတာ ရွှေပိသာလိုက်။

မရှိယောင်ဆောင်နေကြတာ။ ဒါ ကောင်းပါတယ်။ ခေတ်ကာလ

| ၅ |

တစ်နေ့ပေါ့ ဆရာ။

ကံကောင်းလို့ မသေခဲ့ရတဲ့အဖြစ်ပါ။

ဟိုအရှေ့ကွင်းမှာ ကျွန်မတို့အဖော် အပျိုကြီးသုံးယောက်ရှိတယ်။ အပျိုကြီးတွေပေမင်း စာရင်းငှား (သူရင်းငှား) အလုပ်သမားနဲ့ လယ် ဧက ငါးဆယ်ကျော်ကို ကျွဲနွား ဆယ်ကောင်တွဲပြီး စီမံခန့်ခွဲ လုပ်ကိုင် တာ။

ကြာပင်အိုင်ရွာမှာ အပျိုကြီး မမိုး၊ မတိုး၊ မမိုးတို့ ညီအစ်မဟော့

ဆို မသိသူ မရှိဘူး။ အားလုံးသိပဲ။

ဝဝချောချောကြီးတွေ။

www.burmeseclassic.com

၆။ အင်္ဂါညို (သန့်လှိုင်)

က ကောင်းရာမဟုတ်ဘူး။ မိန်းမသားချည်းနေကြတာ ညာထင်လေးနဲ့ နေထိုင်မှ တန်ကာကျမယ်လေ။ ဟုတ်ဘူးလား”

ကျွန်မတို့ မိဘများက စိတ်မချလို့ ဖြိုပေါ်ပြောင်းလာဖို့ ပြော တယ်။ သူတို့က ရွာကိုခင်တယ်။ လယ်တွေ၊ နွားကျွဲတွေ မစွန့်နိုင်ဘူး။ ပြီး မိဘနှစ်ပါး ခေါင်းချရာအရပ်ဆိုတဲ့ အစွဲက ရင့်နေပြီ။

အားကိုးအားထားလေးရအောင် ယောက်ျားယူကြပါလို့ တိုက် တွန်းရင် ယောက်ျား ဘာလုပ်ရမှာလဲလို့ ပြန်မေးတယ်။

အမေက အမြင်ကတ်လို့ ပြောရော။

“ပြုတ်စားရင် ချီတယ်ဟဲ့”

“အိုး ...”

“အစိမ်းစားရင် စိမ့်နေတာပဲ”

“အို ... အစ်မကလည်း နားရှက်လိုက်တာတော်။ မယူချင်လို့ မယူတာကို အရမ်းတိုက်တွန်းနေတယ်။ ဘာမှန်းမသိဘူး”

“ညည်းတို့ ယောက်ျားနဲ့ မတွေ့သေးလို့ပါ။ တွေ့ရင် အသိ နောက်ကျလေခြင်းဆိုပြီး တိုင်ခွဲခေါင်းနဲ့ ဆောင့်ပိုမယ် သိလား”

“ဟွန်း ... တော်ပါတော့။ နားရှက်လို့ပါ။ လိုချင်ရင် ကိုယ်ဘာ သာ ထပ်ယူချင်ယူ။ သူများတွေ ဒုက္ခလိုက်မပေးနဲ့”

တိုးတိုးတိုက်တွန်းလည်း မရဘူး။ ကျယ်ကျယ်တိုက်တွန်းလည်း မရဘူး။ ယောက်ျားရွာခံတွေကတော့ အသိစိတ်သေမည့် မိန်းမသုံး ယောက် ကော်တစ်ရာ ကပ်စေးနည်းတွေနဲ့ ကန်တော့ပါသေးရဲ့လို့ အော် ကြတယ်။

ခိုင်းစားမည့်နေရာမှာ နှင်းနွားထက် အရင်သေအောင် ခိုင်းစား မှာ သိနေကြလို့ ယောက်ျားတိုင်းရဲ့ ပါးစပ်များမှာ ကန်တော့ပါသေးရဲ့

နဲ့ သွားပါဦးက သူတို့ညီအစ်မသုံးယောက် သိချင်းလို ဖြစ်နေပြီ။ ပြဿနာဖြစ်ချင်တော့ ကြည့်။ အခေါ်သုံးယောက်အိမ် ကျွန်မရောက်သည့် ညမှာပဲ ဆရာ ရယ် ...

“ဆရာမိုင်း ရှင်”

“ဟုတ်ကဲ့ ပြောပါ ... မရှင်ညို”

“ဒါ ဇာတ်သိမ်းပိုင်းပါ ဆရာ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဇာတ်သိမ်းပိုင်းက ပိုအရေးကြီးပါတယ် မရှင် ညို။ ကျွန်တော်သိချင်နေတာလည်း ဇာတ်သိမ်းပိုင်းပဲ။ အမြန်ပြောပြ ပါ ရှင်ညို”

“ကျွန်မ ဇာတ်သိမ်းပိုင်းကို မပြောရဲဘူးဆရာ”

“ဗျာ ... ဘာဖြစ်လို့လဲ။ ကြောက်စရာ ကောင်းလို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူး”

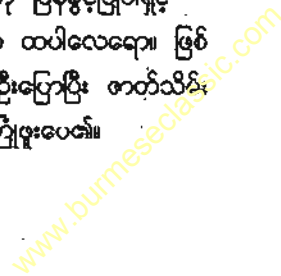
“ဒါဖြင့် ဘာဖြစ်လို့ မပြောရဲတာလဲ ရှင်ညို”

“ရှက်လို့ ...”

“ဗျာ ... ရှက်လို့ ... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ။ သူ့သေကိုယ်သေ အသက်လုရမည့် နောက် ဆုံးဇာတ်သိမ်း တိုက်ကွက်ကို ကျွန်မကိုယ်စား အစ်ကိုစစ်တောင်းတို့ လင်မယားကပဲ ဆက်ပြောပြပါလိမ့်မယ်။ ကျွန်ကို ပြန်ခွင့်ပြုပါရှင်”

မရှင်ညိုက သို့ကလိုပြောရင်း ထိုင်ရာက ထပါလေရော။ ဖြစ် ရပ်မှန် အတ္ထုပ္ပတ္တိ တစ်ဇာတ်ကို နှစ်ပုံခွဲ၍ နှစ်ဦးပြောပြီး ဇာတ်သိမ်း နားထောင်ရသည့်အဖြစ်မှာ သည်တစ်ကြိမ်ပဲ ကြိုဖူးပေ၏။ သို့နှင့် မတတ်နိုင်။

၂၆ * ထောင်ချီနင်း (သန်းလှိုင်)

ကာယကံရှင်က ပြောရမှာ ရှက်သည်ဟုဆိုမှတော့ တာယံနယ် လုပ်ရမည်နည်း။ ပြောခဲ့သူပြောတာကို နားထောင်ဖို့ပဲ ရှိလေ၏။ ဒီမှာပဲ ကျွန်ုပ်က လှေခါးအဆင်းရောက်နေသည့် မရှင်ညို ကို ...

“မရှင်ညို ... မရှင်ညို ...”

“ရှင် ... ဆရာ ... ဘာလဲ ဟင်”

“ဟိုလေ ... ဟို ... ဟို ... မရှင်ညိုရဲ့ ဘဝဇာတ်လမ်းကို ကျွန်တော် ကြိုက်နှစ်သက်ရင် ဝတ္ထုရေးခွင့် ပြုမှာလားလို့ မေးတာပါ”

“ဒါကတော့ ...”

“ခွင့်ပြုမှာလား မရှင်ညို”

“ကောင်းသလို သင့်သလိုသာ ကြည့်ရေးပေါ့ဆရာ”

ဟုပြောပြီး ခပ်သုတ်သုတ် ဆင်းသွားလေ၏။ လှုပ်လီလှုပ်လီ ဆင်းသွား၏။ သူမ၏ သွက်လက်ချက်ချာ ခါးသေးရင်ချီ အလှကိုကြည့် ပြီး ကျွန်ုပ်သည် တံတွေးကို ‘ကျွန်ုပ်’ ခနဲ ကြိတ်မျိုချလိုက်လေသည်။

သည့်နောက် မရှင်ညို၏ ဒုတိယပိုင်း ဇာတ်သိမ်းကို မရှင်ညို အစ်ကိုဝမ်းကွဲနှင့် အစ်မဝမ်းကွဲတို့က ကျွန်ုပ်အား အောက်ပါအတိုင်း ပြောပြကြလေသည်။

“..... အဲဒီတုန်းက ရှင်ညိုက အဒေါ်အကြီးဆုံး နေ ကောင်းဘူးဆိုလို့ သွားရောက်သတင်းမေးခဲ့တာ။ အမှန်တကယ်လည်း အကြီးမ မိုး အပျိုကြီးနာကျနေတာရယ်”

အဲဒါ တူမလုပ်သူက လိုအပ်တာ ပိုင်းပြုရ ချက်ပြုတ်ပေါ့။ အဒေါ် မစိုးနဲ့ မတိုးတို့က ထုံးစံအတိုင်း လယ်ထဲမှာ အလုပ် မေးတော့ကို အော်လိုက်ဂေါက်လိုက် သမားဂုဏ်ပြု လယ်ကြီးနှင့် ဂုဏ်ပြု အိမ်နီးပေးစေခိုင်းပေါ့။

ည(၁၀)နာရီလည်းတိုးရော အိမ်ရှေ့ကနေ ခေါ်သံကြားရော “တံခါးဖွင့်ပါဟဲ့”

“ဘယ်သူတုံး”

မမိုးက အရဲစွန့်ပြီး ပေးတယ်။

“ရွာလူကြီးတွေပါ”

“ရွာလူကြီးဆို နာမည်ပြော”

“ကိုညွှပ်ကြီးပါ”

“ဒါ ညွှပ်ကြီးအသံမဟုတ်ဘူး။ တံခါးမဖွင့်နဲ့”

မမိုးက အကင်းပါးတယ်။ တံခါးဖွင့်မလို လုပ်နေတဲ့ မတိုး

မဖွင့်နဲ့လို လှမ်းအော်လိုက်တယ်။

“ဖွင့်လိုက်”

“ဟင် ...”

“ဟာ ...”

“အမယ်လေး ... ဘုရား ... ကယ်တော်မူပါ”

ဒီအချိန်မှာပဲ အိမ်အပေါ်ကနေ မျက်နှာကို အဝတ်စည်းထားတဲ့ လူတစ်ယောက် ညှာလက်ထဲမှာ ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်ကြီး နှစ်ကြောင်းလို့

“ဖွင့်လိုက်လေ ... သေချင်လို့လား”

“ဟုတ် ... ဟုတ် ...”

“မ ... မ ... တိုး ... ဖွင့်”

“အို ... မ ... စိုး ... ဖွင့်”

“ဟာ ... သေပေရောဟာ”

“ကလစ်”

“အမယ်လေး ... မ ... သတ် ... ပါနဲ့ရှင် ဖွင့် ...”

ပါမယ်ရှင်”

လူဆိုးက သေနတ်ကို မောင်းတင်လိုက်ရော ပစ်သတ်ပြီမှတ်လို့ အော်ပြီး အပျိုကြီးညီအစ်မ အလှအယက် တံခါးကို ပြေးဖွင့်ကြတယ်။

တံခါးလည်း ဖွင့်ရော ...

ငှက်ကြီးတောင်စားရှည်ကိုင် လူဆိုးကတစ်ယောက်၊

လှံရှည်ကိုင် လူဆိုးက တစ်ယောက်။ အိမ်ထဲကို ပိုင်စိုးပိုင်နင်းဝင်လာလိုက်တယ်။ ပြီး တံခါးကို စေ့ထားလိုက်တယ်။

“အားလုံး ဘယ်နှစ်ယောက်လဲ ဟေ့”

“မိန်းမလေးယောက် ဆရာ”

“လေးယောက်စလုံး ဒီမှာ ငုတ်တုတ်ထိုင်။ အသံမထွက်နဲ့”

တစ်ယောက် ဘက်ထရီမီးအိမ်ကို ဖွင့်ထွန်းပြီး အမျိုးသမီးလေးယောက်စလုံးကို သေသေချာချာ အက်ခတ်နေတယ်။

“ဟို ... ချောချောလေးက ဘယ်ကတုံး။ အရင်ရှိတာ ဒီအပျိုကြီး ဝတုတ်ပြ သုံးယောက်ပါ။ ပြောလေ ...”

“ဟို ... ဟို ... ခြုံပေါ်ကပါရှင်။ အဒေါ် ... နေ ... နေ မကောင်းလို့ ...”

“ဟုတ်လား ... လာပြုစုတာပေါ့”

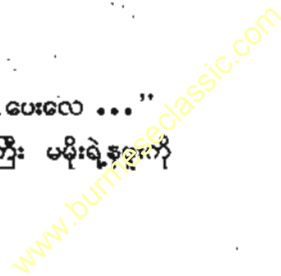
“ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့”

“ကိုင်း ... မမိုး၊ မတိုး၊ မစိုး ...”

“ရှင် ... ရှင် ...”

“ရှိတဲ့ ရွှေရောငွေရော အကုန်ထုတ်ပေး။ ပေးလေ ...”

ခြောက်လုံးပြူး သေနတ်နဲ့လူက အပျိုကြီး မမိုးရဲ့နှုတ်ကို သေနတ်ပြောင်းနဲ့တော့ပြီး တောင်းပါရော။

၃၀ * ယောက္ခီ (သန်လှိုင်)

“မ ... မရှိပါဘူး ... ဆ ... ဆရာကြီးတို့”

“ဟောင်း ...”

“အို ...”

“အား ...”

သေဆုတ်ပြောင်းက အပျိုကြီးမခိုးရဲ့ နဖူးပေါ်ကျပြီး သွေးများ ဖျာခနဲကျသွားလို့ မှောက်သွားတော့တာပါ။

“ကိုင်း ... ဟိုအပျိုကြီး နင်တို့မှာ ရွှေလက်ကောက် (၁၅) ကွင်း၊ ဆွဲကြိုး(၆)ကုံး၊ လက်စွပ်(၁၀)ကွင်း၊ ခြေကျင်း(၆)ကွင်းရှိတာ ငါတို့သိတယ်။ အဲဒါ ဘယ်နေရာမှာထားလဲ။ ပြောစမ်း ... ပြောလေ”

“ကျွန် ... မ ... မ ... မသိ ... မသိ ...”

“ဖြန်း”

“အား ...”

“ဒုတ်”

“အမယ်လေး ...”

လူဆိုးရဲ့လက်ဝါးက မတိုးရဲ့ နားထင်ပေါ် ဖြန်းခနဲအကျမှာ ဓားရှည်ကိုင်လူဆိုးက ဓားနှောင့်နဲ့ ထုလိုက်လို့ မတိုးခေါင်းကွဲပြီး မနိုး အပေါ်မှာ ထပ်လျက် လဲကျပါရော။

အငယ်မ ဝတုတ်ပြ မစိုးကို ဆံပင်ဆွဲ ခေါင်းမော့ပြီး ပစ္စည်း ထုတ်ပေးမှားလား။ အသေခံမှာလားလို့ မေးတယ်။

“ကျွန်မ ... မ ... ဘယ် မှာ ထား မှန်း ... မ ... မသိ”

“ဘုန်း”

“အင့်”

“ဖြန်း”

ရှင်ညိုပင်ဖြာချင်တဲ့... ဒုတိယဇာတ်ယိမ်းစိုင်း * ၃၁

“အား ...”

“ကိုင်းဟာ ...”

“ဗြ”

“အား ... အမယ်လေး ...”

လူဆိုးများဟာ မစိုးကို ဝိုင်းဝန်းထိုးကြိတ် ကန်ကြောက်ပြီး နောက် မစိုးရဲ့ပါးကို ဓားရှည်နဲ့ ဆွဲလိုက်တာ ...

မစိုးပါး ဓားရာနဲ့အတူ သွေးတွေ ပန်းပေါ်စီးကျလာပြီး မစိုး သတိလစ်သွားရော။

“ကိုင်း ... ဟို အမျိုးသမီး”

“နင်နာမည်”

“ရှင် ညို ပါ ... ရှင့်”

“ရှင်ညို”

“ရှင် ...”

“ထရပ်လိုက်စမ်း”

ရှင်ညို ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်နှင့် ထရပ်လိုက်တယ်။ လူဆိုး သုံးယောက်ဟာ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက် ဖွံ့ထွားလှပပြီး တင်းတင်းကား ကားရှိနေတဲ့ ရှင်ညိုကိုကြည့်ပြီး သဘောကျနေကြတယ်။

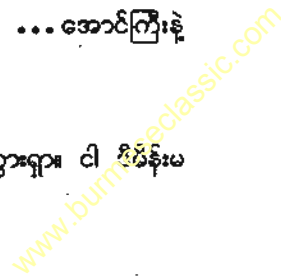
“နင် ယောက်ျားရှိလား”

“ဟင့်အင်း ...”

“ကောင်းတယ် ... အဟီး ... အဟီး ... အောင်ကြီးနဲ့ ငခိုင် ...”

“ဘာလဲ ငခိုင်”

“မင်းတို့ ပစ္စည်းဝှက်ထားတဲ့နေရာကို သွားရှာ။ ငါ စိန်နီးမ

ကို ... အဟီး ... ဟီး ...”

“မလုပ်နဲ့”

“သွားရှာမှာ ရှာစမ်းပါ။ ဒါ ငါ့အပိုင်းပါ။ သွား ...”

ခေါင်းဆောင်လို့ ထင်ရသူက အမိန့်ပေးလိုက်တော့ ဘေးသမားနဲ့ လုံသမားနှစ်ယောက်က လူခွဲပြီး အပေါ်ထပ်အောက်ထပ် တက်၊ သေတ္တာရှိသမျှ ဖွင့်လို့ ပစ္စည်းတွေကို လိုက်ရှာတယ်။

ဒီအချိန်မှာ ငန်းဖမ်းနေတဲ့ သေနတ်သမားက ရှင်ညိုရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်ကို ဘယ်လက်နဲ့ လိုက်စမ်းပွတ်သပ်နေတယ်။

အခေါ်သုံးယောက်ကတော့ ကြောက်လန့်ဒဏ်ရာနဲ့ ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ သတိလစ်နေကြလို့။

လူဆိုးရဲ့လက်က ရှင်ညိုရဲ့ထဘီအထက်ဆင်စကို ဖြည့်မလို့ လုပ်ရော။ ဒီမှာ ရှင်ညိုက ကိုယ်တိုင်ထဘီကို ကွင်းလုံးချွတ်ချလိုက်တာ ...

လင်းနေသည့် မီးရောင်ရှေ့မှာ ရှင်ညိုရဲ့ ထဘီမရှိတော့တဲ့ ကိုယ်ခန္ဓာအောက်ပိုင်းကို သေနတ်သမားက တဏှာရှုမ့က်စောနဲ့ ငေးပြီး အံ့အားသင့်၊ မျက်လုံးအပိုင်းသားနဲ့ ကြည့်နေတုန်းမှာပဲ ...

ရှင်ညိုရဲ့ညာခြေက သေနတ်ကိုင်လက်ကို ပင့်ကန်လိုက်တာ ခြေကန်ချက်ပြင်းကြောင့် ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်က လူဆိုးလက်က လွင့်ပြီး ဘုရားစင်ပေါ် သွားတင်နေတယ်။

ဒီမှာပဲ ရှင်ညိုက လူဆိုးရဲ့ဆီးခုံကို ပိုက်ကန်လိုက်ရော ...

“ဖောင်း ...”

“အား ...”

“ဝုန်း ...”

“ဟ ...ဟ ...ဘာဖြစ်ကုန်ပလဲဟ”

“ငဆိုင် ... ငဆိုင် ... ဘာဖြစ်နေတုံး”

သေနတ်သမားငဆိုင် ပေါင်ခြံကြားကို လက်ဝါးနဲ့အုပ်ပြီး မျက်လုံးပြူးနေချိန် အပေါ်ထပ်ကနေ ဘေးသမားလူဆိုး ပြေးဝင်လာပါရော။

ဘေးသမားလူဆိုးဟာ အောက်ပိုင်း ထဘီမရှိဖြစ်နေတဲ့ ရှင်ညိုကိုတွေ့ပြီး ဘေးမြှောက်လျက်နဲ့ အံ့အားသင့်နေချိန်မှာပဲ ...

“ကျား ...”

“ဖောင်း ...”

“အား ... အမယ်လေးဗျ”

“ကျား ...”

“ဖောင်း ...”

“အင့် ...”

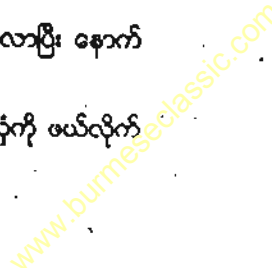
ရှင်ညိုက လွှားခနဲခုန်ဝင်ပြီး ဘေးရှည်သမားရဲ့ ရင်တကို ဖခေနှင့် နဲ့ပေါက်လိုက်တာ လူတခြား ဘေးတခြား ဖြစ်သွားရော။

ဒီမှာ ရှင်ညိုက ဘေးရှည်ကို ပြေးကောက်ပြီး ကုန်းထမလို့ လုပ်တဲ့ လူဆိုးရဲ့နားရွက်ကို လှမ်းခုတ်လိုက်တာ ...

‘ရွမ်း’ ခနဲပြည်သံနဲ့အတူ နားရွက်ပြတ်သွားရော။ တံခါးကို ဖွင့်ပြီး နှစ်ယောက်သား ဝုန်းချပြေးတာ။

ဒီမှာ လုံရှည်ကိုင်လူဆိုးက ခြေလှမ်းကျဲနဲ့ ဝင်လာပြီး နောက်ကျောကနေ လှံနဲ့ပြေးအထိုး ...

ရှင်ညို ညာအတွင်းလှည့်ခွာနဲ့ ဝင်လာသည့်လှံကို ဖယ်လိုက်ပြီး လက်ပြန်တွက်ပိုင်း ပိုင်းလိုက်တာ ...

၃၄ * မောင်ညိုပိုင် (သန်ကျင်)

“ရွမ်း ...”

“အား ... အား ... အ ... အ ...”

လက်ပြန်စားက လူဆိုးရဲ့ လည်ပင်းပေါ်ကျပြီး သွေးရဲခနဲ ပန်းထွက်လို့ လှံပါလွတ်အကျ ...

သတိလစ်နေသည် အဒေါ်သုံးယောက်လည်း ဝုန်းဒိုင်းကျ ဆူညံသံများကြောင့် လန့်ဖြန့်နိုး ...

“လာကြပါဦး ... စားပြ ... စားပြ ...”

“လာကြပါဦးတော့ ... လူဆိုးစားပြ ... လူဆိုးစားပြ”

“ကယ်ကြပါဦးတော့”

သုံးယောက် ကြောက်လန့်တကြား အော်ဟစ်လိုက်သည့် အသံ များဟာ ...

ကမ္ဘာပျက်သလို ဆူညံနေတာပဲ။

ကျယ်လိုက်သည့်အသံနယ် ... လော်စပိကာနဲ့ အော်သလို

ပဲ။

ရှင်ညိုဟာ လူဆိုးရဲ့ လှံရှည်ကို ကောက်ကိုင်ပြီး အိမ်ပေါ်က နေ ခုန်ချလိုက်တယ်။

သူ့မှာ ထတီမပါဘူး။

သူပြင်နေရတာ ရှေ့မှာ လူဆိုးနှစ်ယောက် ပြေးနေတာ။

“ဟေ့ကောင်တွေ ... ရပ် ...”

“မပြေးနဲ့ ... ရပ်လေ”

“ကိုင်းဟာ ... သေပေရော့”

“ဟီး ...”

“စွပ်”

ရှင်ညိုမပြောချင်တဲ့... အင်္ဂါသတတ်သိပ်ပိုင်း * ၃၅

“အား ... မလေး သေပါပြီဗျ”

ရှင်ညိုလက်ထဲက လှံရှည်ကို ဆ၊ မြှောက်ပြီး ပြေးနေသည့် လူဆိုးနှစ်ယောက်အနက်က နောက်ကလူရဲ့ပေါင်ကို ပစ်လိုက်တော့ လှံ က လူဆိုးရဲ့ပေါင်ကိုစိုက်ပြီး မှောက်လျက် လဲကျသွားပါရော။

ဒီမှာ ခြောက်လုံးပြူးကိုင်တဲ့ လူဆိုးက ခြောက်လုံးပြူးသေနတ် လည်း မရှိတော့ဘူး။ သူ့လူနှစ်ယောက်လည်း ခံရပြီကိုသိရော ချောင်းထဲ ကို ခုန်ချလိုက်တာပဲဗျ။

ဘာရမှာလဲ ...

ရှင်ညိုပဲ ဥစ္စာ။

ငှက်ကြီးတောင်စားရှည်ကို ကိုင်ပြီး လူဆိုးခုန်ဆင်းသွားတဲ့ ချောင်းထဲကို နောက်ကနေ လိုက်ခုန်ချလိုက်တာပေါ့။ လူဆိုးက ချောင်း ဟိုဘက်ကမ်းကို ရောက်အောင် အသားကုန်ကူး ...

ရှင်ညိုက နောက်ကနေလိုက်ပြီး လက်ထဲကစားရှည်နဲ့ သင်း ပခုံးကို ခုတ်ချလိုက်တာ အားခနဲ အသံနက်ကြီးနဲ့အော်ပြီး ရေထဲကို မြုပ်သွားတော့တာပဲ။

ဒီအချိန်မှာပဲ ...

အပျိုကြီး ညီအစ်မသုံးယောက်ရဲ့ ကမ္ဘာပျက်သလို အော်သံ များကြောင့် တစ်ရွာလုံးနိုးလာပြီး ...

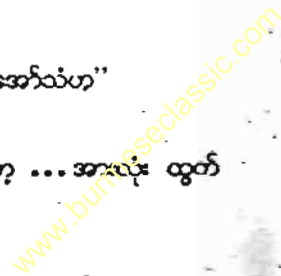
“စားပြတဲ့ဟေ့ ...”

“ဘယ်အိမ်တုံးဟ”

“မိမိုးတို့ မိမိုးတို့ အပျိုကြီးအိမ်က အော်သံဟ”

“ထားလိုက် ... သေပစေ”

“ဟ ... ဟ ... မလုပ်ပါနဲ့ဟာ ဟေ့ ... အားလုံး ထွတ်

၃၆ * ထင်ရှားစွာ (သန့်လှိုင်)

ပြုံးလိုက်ကြ

“ခို ... ခို ... ခို ...”

“ဒေါင် ... ဒေါင် ... ဒေါင် ...”

“လိုက်ဟေ့ ... လိုက်ဟ”

“ဘယ်ဘက်ကို ပြေးတုံးဟ”

“မသိဘူးကွ ... ရမ်းလိုက်နေတာ”

“မင်းအပေကလွှား ဟိုမှာ ချောင်းထဲမှာ တဝန်းဝန်းနဲ့ ဘာ ထုံးဟ”

လက်နှိပ်မီးရောင်တွေ ချောင်းရေပြင်ပေါ်မှာ ကျသွားတယ်။

“ဟဲ့... ဟိုမှာ မိန်းမတစ်ယောက်နဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက် သတ်နေတယ်ဟ”

“ဝိုင်းထား ... ဝိုင်းထား ... မလွတ်စေနဲ့”

ဟိုဘက်ချောင်းရိုး ဒီဘက်ချောင်းကမ်း မီးတုတ်မီးရောင်နဲ့ လူအုပ်ကြီးနှစ်အုပ် လက်နက်မျိုးစုံနဲ့ ဝိုင်းထားလိုက်ကြတယ်။

“ဟဲ့ ... ဟဲ့ ... မိန်းကလေး နင် ဘယ်သူတုံး”

ရှင်ညိုက ရေပေါ်မှာ ကိုယ်တစ်ဝက်ဖော်ပြီး ဓားရှည်ကို မြှောက် လို့ ...

“ကျွန်မ ရှင်ညိုပါ။ အပျိုကြီး ညီအစ်မသုံးယောက်နဲ့ တူမ ပါ။ ရေအောက်မှာ ဓားပြတစ်ယောက် ဓားစာမိလို့ သေပလားမသိ ဘူး”

“ဟေ ...”

“ဗုဒ္ဓေါ ...”

“ဟို ... လှံတန်းလန်းနဲ့ ကောင်ကရော”

ရှင်ညိုပြောချစ်တဲ့... ဒုတိယတစ်သိပ်ပိုင်း * ၃၇

“ကျွန်မပစ်လိုက်တာ”

“မြတ်စွာဘုရား ... အာဂမိန်းကလေးပါလားဟာ ကိုင်း ...

ကလေးမ ... ကမ်းပေါ်ကိုတက်ခဲ့တော့ သမီး”

“ကျွန်မ ... အပေါ် ... တက်လို့ ... မ ... ရဘူး”

“ဟေ ... ဘာဖြစ်လို့တုံး၊ ဒေသီရာ ရထားလို့လား၊ ဟေ့ ... ရွှေတင်တို့၊ သိန်းဝင်းတို့၊ တင်ထွန်းတို့ ... မိန်းကလေးကို သွားကူ ခေါ်ခဲ့ကြစမ်းဟေ့”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဥက္ကဋ္ဌကြီး”

“ဖယ် ... ဖယ် ... မင်းတို့ ရေနစ်မယ်၊ ငါ သွားလိုက် မယ်”

ဒီမှာ ကိုသိန်းဝင်းကြီးက မိန်းမချောလေးကို မြင်ရော သူ ပွေခေါ်မယ်ဆိုပြီး တရုတ်တင်ထွန်းနဲ့ ဆယ်အိမ်ခေါင်းရွှေတင်ကို ထွန်း လို့ ရေထဲဆင်းမယ် လုပ်ရော ...

“မလာခဲ့နဲ့ ... မလာခဲ့နဲ့”

“ဟဲ့ ... ဘာဖြစ်လို့တုံး၊ နင် ဒေသီရာရထားတာ မဟုတ် လား”

“လူမလာပါနဲ့၊ ဟို ... ဟို ... ထဘီတစ်ထည် ပစ်ပေးကြ

ပါ”

“ဘာ ... ဘာ ... ဘယ်လို ... ဘယ်လို ...”

“ကျွန်မခါးမှာ ထဘီမရှိဘူး၊ ထဘီသာ အရင်ပေးပါ”

“ဟေ ...”

“မြတ်စွာဘုရား”

“ဒီလိုကိုဟ”

၃၈ * ထောင်ချီပိုင်း (သန်လျင်)

“ဟေ့ ... ခွေးမသားသုံးယောက်၊ ချောင်းထဲကို မဆင်းနဲ့၊ ဆင်းရင် မင်းတို့ ထိပ်တုံးစားပဲ။ သွား ... ငါ့မိန်းမဆီကနေ ထတီတစ်ထည် အမြန်သွားတောင်း”

ရွာသားတစ်ယောက်က ရွာထဲကို အမြန်ပြေးပြီး ရွာလူကြီးကတော်ရဲ့ ထတီကို ပြေးလို့ယူလာရတယ်။ ထတီရတော့မှ ရှင်ညိုရီရာကို ပစ်ပေးလိုက်ရတယ်။ ရှင်ညိုက ရေအောက်မှာပဲ ထတီကိုဝတ်ပြီး ရေမွန်းနေတဲ့ လူဆိုးရဲ့ကုပ်ကို ကိုင်လို့ ကမ်းပါးပေါ်ကို တက်လာခဲ့လိုက်တယ်။

လက်နှိပ်ဓာတ်မီးရောင်တွေက သူမရဲ့ကိုယ်ပေါ်ကို ယှက်ဖြာကျလို့။

ရှင်ညိုရဲ့ ညာလက်ထဲမှာ ငှက်ကြီးတောင်စား။ ဘယ်လက်ထဲမှာ လူဆိုးရဲ့ အင်္ကျီကော်လာစ။ ရေစိုရွှဲနေတဲ့ ရှင်ညိုရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်နဲ့ မျက်နှာပေါ်မှာ သိုင်းသမားတစ်ယောက်ရဲ့ မာနနဲ့သတ္တိက ခဲခနဲ ပေါ်နေတယ်။ ရေစိုအလှကလည်း တင်းဆနဲ ဝင်းဆနဲ။

ရှင်ညိုက ထတီတိုတိုနဲ့ ကုန်းပေါ်တက်လိုက်ရော။ ထတီအနားလန်သွားပြီး ဖြူးဖွေးနေတဲ့ ပေါင်ပေါ်မှာ ထိုးကွင်းမင်ကြောင်ကို ယောက်ျားအချို့ မြင်လိုက်ရပြီး အနားကို မကပ်ရဲဘဲ ခပ်လှမ်းလှမ်းကနေ အံ့သြချီးကျူးနေကြလေရဲ့။

လူဆိုးသုံးယောက်စလုံး ရဲစခန်း ရဲကင်းကို အင်နိုင်ခဲ့သလို ရှင်ညိုကိုလည်း ရဲစခန်းကရော ရွာကရော ဝိုင်းဝန်းဂုဏ်ပြုကြတယ်။

ရှင်ညိုကလည်း ရသမျှ ငွေးကြေးပစ္စည်းများကို ကိုယ်ကျိုးမသုံးပါဘူး။

ရှင်ညိုမပြောချင်တဲ့... ဒုတိယဇာတ်သိမ်းပိုင်း * ၃၉

သူမရဲ့ကျေးဇူးရှင် နန်းသုံးရာဖြတ်သိုင်းဆရာ ဦးနေမင်းဗလနဲ့ ဆရာမကြီး ဒေါ်နန်းပုံကို အကုန်ကန်တော့လိုက်တယ်။

ကန်တော့ရင်း ဆရာမကြီးအပေ မနန်းပုံကို ပြောလိုက်တယ်။

“အမေပုံပြောတာ မှန်တယ်။ သေရေးရှင်ရေးကျမှု ဒီပညာထုတ်ဝန်းဆိုတာ။ ခုတော့ သုံးယောက်စလုံး ထောင်နန်းစံသွားရပြီ။ ကျွန်မလည်း အသက်ဘေးက ကံကောင်းလို့ လွတ်မြောက်ခဲ့ရတာ အမေပုံ”

ကျွန်ုပ်သည် ကိုစစ်တောင်းပြောပြသည် မရှင်ညိုရဲ့ ရဲဝံ့စွန့်စား ဒုတိယဇာတ်သိမ်းပိုင်းကို နားထောင်ပြီးသောအခါ အာဂရှင်ညိုပါလား။ ဆရာစကားကို ဖြေဝယ်မကျနားထောင်ပြီး အရေးပေါ် အသုံးချတတ်သူ အမျိုးသမီးသိုင်းပညာရှင် သူမကောင်းပါလားဟု အများနည်းတူ အားရပါးရ ချီးကျူးလိုက်ရပြီ။ ဒါကြောင့်လည်း သူမကိုယ်တိုင် ဒုတိယဇာတ်သိမ်းပိုင်းကို ဘာကြောင့်မပြောပြသည်ကို နားလည်ခံစား သဘောပေါက်လာခဲ့ရလေသည်။

[နောက်ဆက်တွဲ ကြားရသည်မှာ ရှင်ညိုအဖေ အပျိုကြီး တတုတ်သုံးယောက်လည်း ဤစားပြက်စွဲပြီးသည့်နောက်ပိုင်း ဘုန်းကြီး လူထွက်တစ်ဦး လယ်သူရင်းငှားတစ်ဦး မုဆိုးဖိုတစ်ဦး ပေါင်းသုံးဦးနှင့် အသီးသီး အကြောင်းပါသွားကြသည်ဟု ကြားရ၏။ ဒါနှင့်အတူ ရှင်ညို အမေကိုလည်း ကျွန်မတို့ မယောက်ျားရတာ နောက်ကျလေခြင်းဟု ပြောသည်ကို သိရလေသည်။]

www.burmeseclassic.com

ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း ရှောင်ရဲတင်းတိမ်နှင်ခြင်းသည် ကောင်းသည်ဟုဆိုသော်လည်း

| ၁ |

မြန်မာအစ တကောင်းကဟုဆိုသည်။ မြန်မာလူမျိုးများသည် ကိုယ့်ထီးကိုယ့်နန်းဖြင့် အစဉ်အဆက်ရပ်တည်ခဲ့သော သခင်လူမျိုးများ ဖြစ်ကြသည်။ တကောင်းခေတ် အဘိရာဇာမှစတင်၍ ပုဂံခေတ်၊ အင်းဝ ခေတ်၊ ကုန်းဘောင်ခေတ်တိုင်အောင် ခိုင်မြဲစွာရပ်တည်ခဲ့သော လူမျိုးစု ကြီးဖြစ်သည်။

မြန်မာ့ဟန်၊ မြန်မာ့ဂီတ၊ မြန်မာ့ယဉ်ကျေးမှုတို့ဖြင့် ဂုဏ် ဆောင်မြင့်ခဲ့သည်။ အလောင်းစည်သူမင်းကြီး လက်ထက်တွင် မလေး ကျွန်းဆွယ်မှာ မြန်မာလက်အောက်တွင် ရှိကြောင်း၊ အလောင်းစည်သူ မင်းကြီး၏ တိုင်းခန်းလှည့်လည်သော မှတ်တမ်းများအရ သိရှိခဲ့သည်။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

တစ်ခါ ပုဂံခေတ်၊ အင်းဝခေတ်တို့တွင် အလောင်းဘုရားနှင့် ဆင်ဖြူရှင်တို့က ယိုးဒယားကို သိမ်းပိုက်ကြောင်း မှတ်တမ်းများလည်း ရှိသည်။ ကျွန်တော်တို့ မြန်မာနိုင်ငံတွင် 'ချစ်စကို ရှည်စေခဲ့သည်ပြီ' ဟု ခေါ်တွင်ခဲ့သည့် လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း (၂၅၀) ခန့်က လျှမ်းလျှမ်း တောက်ကျော်ကြားခဲ့သည့် မြန်မာ့ခံတပ်ပြီ 'ကောင်းတုံမြို့ကြီး' လည်း ရှိသေးသည်။

'အထက်ကောင်းတုံ၊ အောက်ရန်ကုန်၊ စုန်ဆန်ထက်အောက်ဆင်း' ဟူသော ကဝိလက္ခဏာသတ်ပုံကျမ်းတွင် အထင်အရှားဖော်ပြထားသော 'ကောင်းတုံမြို့ကြီး' သည် အနော်ရထာမင်းစောတည်ခဲ့သော ကင်းမြို့ကြီးဖြစ်ပေသည်။ မြန်မာ့ခံတပ်မြို့ကြီးလည်း ဖြစ်သည်။ ကောင်းတုံမြို့နှင့် ဗန်းမော်မြို့မှာ (၁၂) မိုင်ကွာဝေးသည်။

လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း (၂၅၀) ခန့်က ဤနယ်မြေတွင် အံ့မခန်းစစ်ပွဲကြီးများကို မြန်မာ့စစ်သည်ကြီးများ ဆင်နွှဲပြီး တွန်းလှန်အနိုင်ယူခဲ့ကြသည်။ ဝရောဝတီမြစ်ကမ်းပါးမှ ကောင်းတုံခံတပ်ကြီးကို မြန်မာတို့ အနိုင်အမာ တည်ဆောက်ခဲ့ကြသည်။

မြန်မာသက္ကရာဇ် (၁၁၂၇)ခုနှစ်၊ ခရစ်သက္ကရာဇ် (၁၇၆၅)ခုနှစ်၊ အင်းဝဆင်ဖြူရှင်လက်ထက် တွင် မန်ချူးဧကရာဇ် ချင်းလုံ(ဥတုတည်ဘွား) လက်ထက်၌ မြန်မာနယ်စပ်ဒေသ ကျိုင်းတုံသို့ ပထမအကြိမ် မန်ချူးစစ်တပ်ကြီး ဝင်ရောက်ကျူးကျော်ခဲ့သည်။ စစ်သည်ငါးသောင်း၊ မြင်းသည်တစ်သောင်း ပါဝင်ခဲ့သည်။

မြန်မာ့စစ်တပ်ကြီးကို ခေါင်းဆောင်သော လက်ဝဲဝင်းမှူး နေမျိုးစည်သူနှင့် မြန်မာစစ်သည်တော်တို့သည် အင်အားများပြားလှသော ကျူးကျော်သူတို့ကို အပြင်းအထန် တွန်းလှန်ခဲ့ကြရာ မန်ချူး

စစ်မှူးချစ် ဗိုလ်မှူးတာလောရဲနှင့် စစ်သည်တစ်သောင်း ကျဆုံးပြီး ဆုတ်ခွာခဲ့ရသဖြင့် ယူနန်တုရင်ခံသည် ဖိစိကိုယ်ဖိစိ အဆုံးစီရင်သွားခဲ့သည်။

ဒုတိယအကြိမ် မြန်မာသက္ကရာဇ် ၁၁၂၈-ခုနှစ်၊ ခရစ်သက္ကရာဇ် ၁၇၆၆ တွင် မန်ချူးစစ်တပ်ကြီး ဝင်ရောက်လာခဲ့ပြန်သည်။ မန်ချူးတပ်ကို ရင်စုတာရည်နှင့် ဆင်တာလောရဲတို့က ဦးဆောင်လာခဲ့သည်။ စစ်သည်အင်အား နှစ်သိန်းငါးသောင်း၊ မြင်းသည်နှစ်သောင်းငါးထောင် ပါဝင်ပြီး ဗန်းမော်စစ်ကြောင်း ချီလာခဲ့သည်။ ပထမအကြိမ်ထက် စစ်သည်အင်အား တိုးချဲ့လာခြင်းဖြစ်သည်။

ကောင်းတုံကို အပြင်းအထန် လုပ်ကြံသည်။ မြန်မာတပ်များက အင်းဝမှ စစ်ကူချီသည်။ ဗိုလ်မှူး မဟာစည်သူသည် ဧရာဝတီမြစ်အနောက်ဘက်၊ မိုးကောင်း၊ မိုးညှင်းမှ ကြည်းကြောင်း အပြင်းချီလာသည်။ လက်ဝဲဝင်းမှူး ဗိုလ်မှူးနေမျိုးစည်သူက ဧရာဝတီမြစ်ကြောင်းမှ ရေကြောင်းအဖြစ် ဗန်းမော်သို့ အပြင်းချီတက်လာသည်။

ကောင်းတုံခံတပ်ကို အနိုင်အမာကွပ်ကဲနေသူက တပ်မှူး ဗလမင်းထင်ဖြစ်သည်။ အလောင်းမင်းတရားကြီး၏ မြင်းရည်တက်၊ မြောက်အချိပ်ရှစ်ယောက်တွင် ငလွင်အမည်ရှိ သူရဲကောင်းကြီးဖြစ်ပြီး ရဲကျော်သူရာ ဗလမင်းထင်၊ ဗလနော်ရထာ၊ ကောင်းတုံဝန်ဟု ထင်ရှားသည့် စစ်သူကြီးဖြစ်သည်။

အင်းဝဆင်ဖြူရှင်နှင့် ဗလမင်းထင်တို့၏ အကွပ်အကဲကောင်းကြောင့် မန်ချူးတို့ ကောင်းတုံကိုမရဘဲ တပ်ပျက်၍ အပြင်းဆုတ်ပြေးကြရသည်။ ဒုတိယစစ်ပွဲ၌လည်း မြန်မာစစ်သည်များ အနိုင်ရခဲ့သည်။

www.burmeseclassic.com

၅၄ * ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

နောက်တစ်နှစ် မြန်မာသက္ကရာဇ် ၁၁၂၉ ခုနှစ်၊ ခရစ်သက္ကရာဇ် (၁၈၆၇) ခုနှစ်တွင်လည်း မန်ချူးကေရာဇ် ရှင်းလုံသည် သူ၏သားမက် မြင်းခုံရဲ (တာကစ်စတန်တိုက်ပွဲတွင် အနိုင်ရခဲ့သော မန်ချူးစစ်သူကြီး မင်ဂျူးအီခေါ်မင်ဟွေ) နှင့် ညီဖြစ်သူ စုတာလောရဲတို့ကို ခေါင်းဆောင် စေ၍ ယခင်ကထက် စစ်အင်အားတိုးပြီး မြန်မာနိုင်ငံတော်ကို မရအရ တိုက်ခိုက်စေပြန်သည်။

စစ်သည်အင်အားမှာ ကြည်းကြောင်းစစ်သည် သုံးသိန်း ခြင်းသည်တော် သုံးသောင်း ချီတက်ခဲ့သည်။ မြောက်ပိုင်း သိန္နီမြို့ကို သိမ်းပိုက်ပြီး လက်နက်ရိက္ခာ အပြည့်အစုံနှင့် အခိုင်အလုံနေသည်။ ထို့နောက် သီပေါထိုးစစ်ကြောင်းအဖြစ် အပြင်းအထန် ချီတက်လာ သည်။

တပ်ဦးသည် မန္တလေးမြို့ မြောက်ယွန်းယွန်း (၁၀) မိုင်ခန့် သာကွာဝေးသည့် ဘုတ်ရွာနှင့် သက်ငယ်ပြင်ရွာအထိ ရောက်ရှိလာ ခဲ့ကြသည်။ မြန်မာဘုရင် ဆင်ဖြူရှင်နန်းစံရာ အင်းဝနေပြည်တော် နှင့် (၂၄) မိုင်ခန့်သာ ဝေးတော့သည်။ မန်ချူးစစ်ကြောင်း နောက်တစ် ကြောင်းက ဗန်းမော်မြို့သို့ ချီတက်သည်။

သီပေါစစ်ကြောင်းကို မြန်မာစစ်သူကြီး မဟာစည်သူခေါင် ဆောင်သော ကြည်းတပ်က တရုတ်တို့၏ ရိက္ခာထောက်တပ်ကို ဖြတ် တောက်ရန် ဘော်ကြီးသို့ အပြင်းအထန် ချီတက်တိုက်သည့်အပြင် လားရှိုး နှင့် သံလွင်မြစ်ပေါ်ရှိ ကွမ်းလုံကူးတို့ဆိပ်အထိ ထိုးဖောက်ဝင်ရောက် တိုက်ခိုက်သည်။

စစ်သူကြီး မဟာသီဟသူရသည် မန်ချူးတို့၏ ဗန်းမော် စစ် ကြောင်းကို အပြင်းအထန် တိုက်ခိုက်နေသည်။ လက်ဝဲဝင်းမှူး နေရာ

စည်သူနှင့်ပေါင်း၍ တိုက်ရာ သိန္နီတွင် ရိက္ခာလက်နက် အပြည့်အစုံနှင့် နေသည့် မန်ချူးစစ်တပ်ကြီး ပျက်သည်။ မြစ်ငယ် (ဆင်ခေါင်း) ရောက် နေသည့် တရုတ်စစ်တပ်ကြီးကိုလည်း မြန်မာစစ်တပ်က အပြင်းအထန် ချေမှုန်းသည်။

ထို့ကြောင့် စစ်ရှုံး၍ ပြေးကြရာ မန်ချူးစစ်သူကြီး မြင်းခုံရဲ (မင်းဟွေ) မိမိကိုယ်မိမိ အဆုံးစီရင်သွားသည်။ စစ်သူကြီး စုတာလောရဲ လည်း စစ်ကို မကွပ်ကဲနိုင်၍ အဆုံးစီရင်ပြန်သည်။ မြန်မာတပ်က တရုတ်တပ်ကြီးကို တရုတ်နယ်ထဲအထိ လိုက်လံတိုက်ထုတ်ပစ်ကြသည်။ တတိယစစ်ပွဲ၌လည်း မြန်မာတို့ နိုင်ပါသည်။

ရေကြောင်းမှချီ၍ မြန်မာတို့၏ အခိုင်အလုံတည်ဆောက်ထားသော ကောင်းတုံခံတပ်မြို့ကြီးကို တိုက်ခိုက်သည်။

မြန်မာတပ်မှူးကြီး ဗလမင်းထင်၏ အစီအမံ အကွပ်အကဲ ကောင်း၍ ကောင်းတုံခံတပ် မကျ၊ ပြောက်ကျားစစ်ဆင်ရေးဖြင့် မြန်မာ တို့က တိုက်ခိုက်သဖြင့် မန်ချူးစစ်တပ်ကြီး အထိနာပြီး စစ်ပန်းသည်။ အင်းဝနေပြည်တော်မှလည်း စစ်သူကြီး မဟာသီဟသူရ၊ နေမျိုးသီဟ သူရနှင့် လက်ဝဲဝင်းမှူး၊ နေမျိုးစည်သူတို့ ဦးဆောင်သည့် စစ်ကူအင်အား လည်း ရောက်ရှိလာသည်။

ထို့ကြောင့် ကျူးကျော်သူ မန်ချူးစစ်တပ်ကြီး ကောင်းတုံက ဆုတ်ခွာပြီး အခိုင်အမာအင်ခွဲထားသော ရွှေညောင်ပင်ခံတပ်ကိုလည်း လက်လွှတ်ဆုတ်ခွာရသည်။ ထို့ကြောင့် မြန်မာတပ်မှူးတို့ထံ မန်ချူး စစ်သူကြီး ဖုဟိန်က စစ်ပြေငြိမ်းရန် ကမ်းလှမ်းလာသည်။

မြန်မာတပ်မှူးအများစုက စစ်ပြေငြိမ်းရေးကို လက်မခံလိုကြ။ အကြိမ်ကြိမ်ကျူးကျော်လာသူ မန်ချူးတို့အား အပြီးအပြတ် တိုက်ခိုက် ချေးမှုန်းလိုကြသည်။ သို့ရာတွင် နောင်ရေးအရှည်မျှော်တွေးပြီး မြန်မာ စစ်သူကြီး မဟာသီဟသူရက စစ်ပြေငြိမ်းရန် သဘောတူခဲ့သည်။

စစ်သူကြီး မဟာသီဟသူရနှင့် မန်ချူးစစ်သူကြီးတို့ အောင် မြေဘုရားတွင် စစ်ပြေငြိမ်းရေးစာချုပ် ချုပ်ဆိုခဲ့ကြသည်ဟုဆိုသည်။ အောင်မြေဘုရားသည် ကောင်းတုံခံတပ်အနီးတွင် ရှိသည်။

ယခုတော့ အောင်မြေဘုရားမှာ ပြိုပျက်၍ အုတ်ချပ်များသာ ရှိတော့ပြီး တောချုံများ ဖုံးလွှမ်းနေသည်။ အမှတ်အသားအနေဖြင့် ပင်စည် လူကြီးလေးဖက်စာ (၂၇) ပေနှင့် အမြင့်ပေ (၂၂၀) ရှိသော သရက်ပင်ကြီးက ဘုရားပျက်အနီးတွင် ထီးထီးကြီး ကျန်ရှိနေသေးသည်။

မြန်မာသက္ကရာဇ် ၁၁၃၁ ခုနှစ်၊ ခရစ်သက္ကရာဇ် ၁၇၆၉ ခုနှစ်၌ မန်ချူးတရုတ်တို့သည် နောက်ဆုံးစစ်ပွဲအဖြစ် စတုတ္ထအကြိမ် ကျူးကျော် ဝင်ရောက်လာကြပြန်သည်။ နောက်ဆုံးစစ်ပွဲတွင် မန်ချူးစစ်သူကြီး သူကုန်ရဲ၊ အာကုန်ရဲနှင့် ယွန်းကုန်ရဲတို့က စစ်တပ်ကြီးကို ဦးစီးလာ ကြသည်။

ယခုအကြိမ်သည် တတိယအကြိမ်ထက် စစ်အင်အား သာ သွားသည်။ စစ်သည် ငါးသိန်းငါးသောင်း ပါသည်။ ဗန်းမော်ကို ဦးစွာ သိမ်းပိုက်လိုက်ကြသည်။ ထို့နောက် ဗန်းမော်မြို့မှ (၁၂) မိုင်ဝေးသော ရွှေညောင်ပင်ခံတပ်ကြီးကို အခိုင်အလုံတည်ဆောက်သည်။ ရောစထီ

အလောင်းဘုရားနှင့် ဆင်ဖြူရှင်လက်ထက်တွင် မြန်မာတို့ ယိုးဒယားပြည်အထိပင် သိမ်းပိုက်တိုက်ခိုက်နိုင်ခဲ့ကြောင်း၊ အယုဒ္ဓယ မြို့ပျက်ကြီးက သက်သေခံနေသည်။ ထို့အတူ ကုန်းဘောင်ခေတ်၊ အင်္ဂလိပ်မြန်မာ ပထမစစ်ပွဲမတိုင်မီတွင် စစ်သူကြီး မဟာဗန္ဓုလက အာသံ၊ မလိယုရတို့အပြင် အိန္ဒိယနိုင်ငံအတွင်း ရာမူး၊ ပန်းဝါသို့ပင် သိမ်းယူနိုင်သဖြင့် အိန္ဒိယနိုင်ငံ ကလကတ္တာ၊ ဘုံဘောမြို့တို့နှင့်ပင် မဝေး တော့ကြောင်း သိရှိရသည်။

ရန်ကုန်မြို့ကို အင်္ဂလိပ်က ဝင်၍ တိုက်ခိုက်သဖြင့် ရွှေစုန်း တော်မှ စစ်သူကြီး မဟာဗန္ဓုလအား အမြန်ပြန်ခေါ်သဖြင့် အပြင်းအစို လာရရာ စစ်ပန်း၍ ရှုံးရခြင်းဖြစ်ပေသည်။ အကယ်၍သာ ကလကတ္တာ နှင့် ဘုံဘောမြို့များကို တိုက်ခိုက်သိမ်းပိုက်နိုင်ပါက မြန်မာ့သမိုင်း တစ် ဆစ်ချိုး ပြောင်းလဲကောင်း ပြောင်းလဲသွားနိုင်ပေသည်။

ထိုသို့ အစဉ်အလာကြီးမားခဲ့ကြသော ရွှေမြန်မာတို့တွင် ကိုယ့် ထီးကိုယ်နန်း၊ ကိုယ့်ကြံ့ငှန်းနှင့် ကိုယ်ပိုင်စာ၊ ကိုယ်ပိုင်ယဉ်ကျေးမှုလည်း ရှိသည်။ မြန်မာလူမျိုးများမှာ ဂုဏ်ရှိန်မြင့်မားသော လူမျိုးကြီးဖြစ်သည်။

သို့သော် ၁၈၂၄ ခုနှစ်တွင် နယ်ချဲ့အင်္ဂလိပ်တို့က မြန်မာနိုင်ငံ အောက်ပိုင်းကို သိမ်းယူသည်။ ၁၈၅၂ ခုနှစ်တွင်လည်း မြန်မာနိုင်ငံ အလယ်ပိုင်းကို သိမ်းယူပြန်သည်။ ၁၈၈၅ ခုနှစ်၌ တစ်ပြည်လုံးကို သိမ်းယူတော့သည်။

မြန်မာနှင့် တိုင်းရင်းသားလူမျိုးများ ကိုယ်ပြည့်တွင်းကိုယ် နေရင်းထိုင်ရင်း ကျွန်သဘောကြဖြစ်ကြရသည်။ အင်္ဂလိပ် ပြီးတော့ ဂျပန်ခေတ်၊ ပို၍ ဒုက္ခခံစားကြရသည်။ စုစုပေါင်း ကျွန်သက် (၁၂၅) နှစ် ရှည်ကြာခဲ့သည်။

ရာစုနှစ်တစ်ခုအကျော် မြန်မာလူမျိုးများသည် သခင်ဘဝမှ ကျွန်ဖြစ်ခဲ့ရ၍ သခင်စိတ်ဓာတ်များ လျော့ပါးလာပုံရပါသည်။ ထို့ကြောင့် မြန်မာတိုင်းရင်းသား လူမျိုးအများစုသည်။ တိုင်းတစ်ပါးသွား၍ အလုပ် လုပ်ရင်း ကျွန်ခံရန် ဝန်မလေးတော့ခြင်း ဖြစ်ပုံရသည်။

www.burmeseclassic.com

ရှောင်ရဲတင်းတိမ်နိမ့်ခြင်းသည် ကောင်းသည်ဟုဆိုသော်လည်း ❁ ၅၁

“ဟဲ့... ဘယ်လိုဖြစ်တာတုံး။ ဟိုမှာ လစာခင်းငွေ ကောင်းတယ်ဆို”

“ဘယ်ကလာ ကောင်းရမှာလဲ ဦးလေးရယ်။ နိုင်ငံခြားသားကို ဟိုကနိမ်တယ်။ မြန်မာဆို ပိုဆိုးသေး။ လစာကလည်း သူတို့လူမျိုးထက် တစ်ဝက်ပဲရတယ်။ မြန်မာပြည်မှာထက်တော့ လစာများတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ကုန်ဈေးနှုန်းနဲ့ အိမ်ခန်းခ၊ ဆေးခန်းခက အလွန်ကြီးတယ်”

“နောက်ပြီး အိုဗာစတေး ရှောင်ရတာလဲ တစ်ခုကွ”

“နင်တို့သွားတာ ပတ်စ်ပို့ဇီဇာနဲ့ မဟုတ်လား။ ဘာကြောင့် အိုဗာစတေးက ရှောင်ရတာလဲ”

“ဟိုမှာ သက်တမ်းတိုးဖို့က မလွယ်ဘူးလေ။ ဘာလုပ်လုပ် ပွဲစားကရှိတယ်။ ပွဲခလည်း ကြိုတင်ပေးရတဲ့အပြင် အလိမ်အကောက်တွေက အလွန်များတာ။ ကျွန်မတို့မှာ ပင်ပင်ပန်းပန်း၊ ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်လည်း အလုပ်လုပ်ရသေး။ ရတဲ့လစာက အိမ်လခရယ်၊ စားစရိတ်ရယ်၊ ခဲနဲ့ အင်မီဂရေးရှင်းကို ပေးရတာ။ ဝိုတာလေးကျတော့လည်း ပွဲစားပေးရတာနဲ့ မခုမိပါဘူး ဦးလေးရယ်။ ဒါကြောင့် ဦးလေးမေးတော့ တလေးတစ်ယောက်ပဲ စုမိတယ်လို့ ပြောရတာပါ။

ဗီဇာကို အလုပ်ရှင်ကို အပ်ထားရတယ်။ မိတ္တူကိုတော့ ကျွန်မတို့ကို ပေးထားတယ်။ ဗီဇာသက်တမ်းကုန်တာနဲ့ ပွဲစားကတစ်ဆင့် သက်အမ်းတိုးရတာ။ ဟိုအခ ၃အခနဲ့ ဗီဇာအသစ်လုပ်သလိုဘဲ မလေးရှား ချစ်ကပ်ငွေ (၆၀၀၀/-) လောက် ကုန်တာပါပဲ။ ဒါကြောင့် ကျွန်မတို့အစ်နှစ်ကျော်နေပြီးတော့ သက်တမ်းမတိုးတော့ဘဲ ရှောင်နေတာ”

တစ်နေ့တွင် ကျွန်တော်တို့၌ အနောက်ဘက်အိမ်မှ မိန်းကလေးနှစ်ဦး မလေးရှားတွင် အလုပ်သွားလုပ်ရင်းမှ ပြန်လာကြသည်။ မိန်းကလေးတစ်ဦးတွင် တစ်နှစ်သမီးအရွယ် သမီးလေးတစ်ဦးကိုလည်း ချီဦးလာသည်။ မြန်မာလူမျိုးပီပီ နိုင်ငံရပ်ခြားကို အထင်ကြီးကြသဖြင့် လူတိုလှစွာ ကြိုဆိုကြရင်း သတင်းလည်း ဝိုင်းမေးကြသည်။

“မိမိ... နင်တို့ ဟိုမှာ သုံးလေးနှစ်ကြာတယ်ဆိုတော့ တော်တော် စုမိဆောင်းမိ ဖြစ်လာကြမှာပေါ့နော်”

“စုမိတာတော့ ကလေးတစ်ယောက်ပဲ အဖတ်တင်တယ် ဦးလေးရေ။ အခုအပြန်တောင် လေယာဉ်စရိတ်မရှိလို့ အောက်လမ်းက ပြန်လာကြရတာ ကံကောင်းလို့ ကလေးပါလို့ အဖမ်းမခံကြရတာ”

“မြန်မာသံရုံးမှာ တရားဝင်သွားပြီး သက်တမ်းတိုးရတာ မဟုတ်ဘူးလား။ ကိုယ့်သံရုံးနဲ့ကိုယ်ပဲ ဘာကြောင့် ပွဲစားခ ပေးရတာလဲ”

“မြန်မာသံရုံးကိုသွားရင် အချိန်အလွန်ကုန်တယ်။ မေးတာ စမ်းတာလည်း အရမ်းပဲ။ နောက်ပြီး နိုင်ငံတကာက လာအလုပ်လုပ်ကြတဲ့ အလုပ်သမားတွေ သူတို့သံရုံးမှာ အမြတ်ခွန်မဆောင်ရဘူး။ ကျွန်မတို့မြန်မာတွေသာ အမြတ်ခွန်ဆောင်ကြရတယ်။ ဗီဇာသက်တမ်းမတိုးတော့ အမြတ်ခွန်လည်း ဆောင်စရာမလိုတော့ဘူးလေ”

“ဒါနဲ့ နင်တို့မလေးရှားမှာ ဘာအလုပ်တွေ လုပ်ကြရသလဲ။ လစာငွေကရော ဘယ်လောက်ရသလဲ”

ကျွန်မက (၁၀) တန်းမအောင်သေးတော့ စက်ရုံ၊ အလုပ်ရုံတွေမှာ ကြိုရာလုပ်ရတာပေါ့။ စန်းစန်းကတော့ ဘွဲ့ရဖြစ်လို့ စာရေးအလုပ် လုပ်ရပါတယ်။ ကျွန်မလစာက တစ်နာရီ (၁၀)ဆိုတော့ တစ်လ မလေးရှားရင်းဂစ်ငွေ (၁၅၀၀) လောက် ရပါတယ်။ တစ်လစားစရိတ်က (၅၀၀) ကျော်၊ အိမ်ခန်းခက (၃၆၀) ဆေးခန်းနဲ့ လမ်းစရိတ်နုတ်လိုက်ရင် နည်းနည်းပဲ ကျန်ပါတယ်။ ပိုတာကိုလည်း မြန်မာပြည်က ပိတောက်တွေဆီ ပြန်ပို့ရတာပါ။

အဲ ... ရဲအဖမ်းခံရတဲ့ လဆိုရင်တော့ အလုပ်ရှင်ဆီက ဈေးရလို့ ကြွေးတောင် တင်ပါသေးတယ်။ နောက်ဆုံးတော့ အိမ်ခန်းရတဲ့ အလုပ်ရုံမှာပဲ ကပ်နေပြီး အပြင်မထွက်တော့ဘူး။ ဈေးဝယ်ရင်တော့ လူကြိုနဲ့မှာရတာ။ စိတ်ကောင်းရှိတဲ့ အလုပ်ရှင်က မြန်မာဆို ‘အလုပ်လုပ်ကောင်းလို့ အလွန်သဘောကျတယ်။ အဖမ်းမခံရအောင်လည်း ကာကွယ်ပေးတယ်။’

စိတ်ကောင်းမရှိတဲ့ အလုပ်ရှင်ကြတော့ ဗီဇာကို သူတို့ဆီမှာ အပ်ထားရပြီး ဗီဇာသက်တမ်းပြတ်တာနဲ့ ခြိမ်းခြောက်၊ ရဲနဲ့ပေါင်းပြီး ငွေညှစ်တော့တာပဲ”

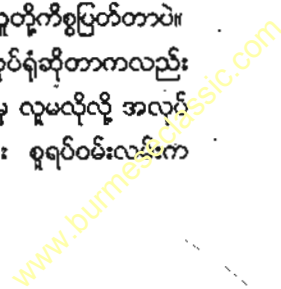
“ကဲ ... စန်းစန်းကရော အလုပ်အကိုင်အခြေအနေတွေကို ပြောပြပါဦး။ ရန်ကုန်ကသွားတုန်းက အတူတူ အပေါ်လမ်းကပဲ သွားကြတာမဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် ဦးလေး။ ကျွန်မတို့ ရန်ကုန်အေးကျင့်က Free-Calling နဲ့ခေါ်လို့ တရားဝင်ဗီဇာနဲ့ သွားကြတာပါ။ (၁၈) သိန်းပေးရပါတယ်။ သူတို့အစီအစဉ်နဲ့ သွားရပါတယ်။ (KLIA) လေကြောင်းခရီးနဲ့ပါ။

မလေးရှားက (LCCT) လေယာဉ်ကွင်းဆင်းတော့ ဟိုဘက်က အေးကျင့်က လာကြိုမယ်ဆိုပြီး လာမကြိုဘူး။ ကံကောင်းလို့ မလေးရှားအရင်ရောက်နေတဲ့အစ်ကိုက လာကြိုလို့ တော်ပါသေးရဲ့။ လေယာဉ်ကွင်းမှာ အချိန်အတော်ကြာစောင့်ပေမဲ့ မလာလို့ Time Square Shopping Centre မှာ အလုပ်လုပ်နေတဲ့ အစ်ကိုအခန်းမှာ တစ်လလောက် ကပ်နေပြီး အစ်ကိုအဆက်အသွယ်နဲ့ အလုပ်ရှာရတယ်။

(Free Calling) ဆိုတဲ့အတိုင်း မြန်မာပြည်တုန်းက ဘာအလုပ်ရမယ်၊ ညာအလုပ်ရမယ်နဲ့ပြောတဲ့ အေးကျင့်တွေက တစ်ယောက်မှ ဆက်သွယ်မလာပါဘူး။ ဆိုရရင်တော့ အေးကျင့်ဆိုတာ အလိမ်အညာများပါတယ်။ လေယာဉ်ပေါ်တင်ပေးလိုက်တာနဲ့ သူတို့ကိစ္စပြတ်တာပဲ။

သူတို့ ကြိုတင်ပေးထားတဲ့ စက်ရုံအလုပ်ရုံဆိုတာကလည်း အလွန်ဝေးတဲ့နေရာမှာ။ ဆက်သွယ်လို့ရရင်တောင်မှ လူမလိုလို့ အလုပ်မခန့်တာက များတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်မလည်း စုရပ်ဝမ်းလန်းက

၅၄ * ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

အစ်ကိုကြီးအိမ်မှာ ပိုင်းလုပ်ပိုင်းစား တစ်လလောက် သောင်တင်နေခဲ့ရတယ်။

တစ်လကြာတော့ အင်ဘီလမ်းက စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ စားပွဲထိုး၊ သန့်ရှင်းရေး လုပ်ရတယ်။ လစာငွေ ရင်းဂစ် (၈၀၀) စ၊ ရတယ်။ အချိန်ပို (OT) ကြေးမရဘူး။ ဒါပေမဲ့ အလုပ်မရှိတော့ မှေးလုပ်နေရတယ်။

(၆) လလောက်ကြာတော့ အလုပ်လုပ်ရင်း အဆက်အသွယ် ရလာတာနဲ့ မလေးရှားတရုတ်မ အပျိုကြီး (၃) ယောက်ဆိုင်ကို အလုပ် ပြောင်းလုပ်တယ်။ မိန်းမချင်းဆိုတော့ အလုပ်ရှင်သူဌေးက ညှာမယ် ထင်တယ်။ လစာ (၁၂၀၀) ရတယ်။ ထမင်းလည်း ကျွေးပါတယ်။ နေ့စရာကတော့ မပေးဘူး။ စားသောက်ဆိုင်ဆိုတော့ ညဘက် မိုးချုပ်တာ များတယ်။ အစ်ကိုတို့အိမ်မှာ ကပ်နေရတာ နေ့စဉ်မိုးချုပ်တော့ အစ်ကိုနဲ့ အဆင်မပြေချင်ဘူး။

ဒါနဲ့ အနီးနဲ့ဟိုင်းလန်းအရပ်က ဓာတ်ပုံဆိုင်မှာ လစာ(၁၂၀၀) နဲ့ အလုပ်ပြောင်းပြန်တယ်။ နေ့စရာတော့ပေးတယ်။ စားသောက်ဆိုင်လို အစားအသောက်တော့ မကျွေးဘူး။ ကော်မရှင်လည်း ပေးပါတယ်။ အလုပ်က မြို့ရွာနဲ့နေရာမှာဖြစ်လို့ အဲဒီနေရာက ကာစီနိုလောင်းကစားပိုင်းတွေလည်း အလွန်ပေါ့တယ်။ မြန်မာပြည်ကလာတဲ့ မိန်းကလေးတွေ ပျက်စီးကြတာများတယ်။

အဲဒါနဲ့ (JLN-IMBI) ကို ပြန်ပြောင်းပြီး ကော်ဖီဆိုင်တစ်ခုမှာ အလုပ်ပြောင်းလုပ်ပြန်တယ်။ လစာ ရင်းဂစ် (၈၅၀) သာရပေမဲ့ အစားအသောက်လည်း ကျွေးတယ်။ နေ့စရာအခန်းလည်း ပေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ အလုပ်ချိန်က အလွန်များတယ်။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

ကျင့်ရုံတင်စာပိုင်းခြင်သည့် ကောင်သည်ဟုဆိုသော်လည်း * ၅၅

မနက် (၅) နာရီ အိပ်ရာထရပြီး မနက် (၆) နာရီကနေ ညနေ (၆) နာရီအထိ အလုပ်ဆင်းရတယ်။ နေ့လယ်စာ ထမင်းစားချိန်ဟာ သတ်သတ်မှတ်မှတ် မရှိဘူး။ ဧည့်သည်ရှင်းမှ စားရတာ။ ပိတ်ရက်၊ နားရက်လည်း မရှိဘူး။

အဲဒီမှာ မြန်မာမိတ်ဆွေတွေနဲ့ တွေ့တာနဲ့ CHEMICAL BOX အလုပ်ရုံကို ပြောင်းပြီး အလုပ်လုပ်ပြန်တယ်။ စက်ရုံက ချူးကလပ်မှာပါ။ စာရေးခန့်မယ်ဆိုပြီး ရိုးရိုးအလုပ်သမားဘဲ ရတယ်။ လစာက ရင်းဂစ် (၈၀၀) လောက်ပါပဲ။

အဲဒီမှာလည်း အဆင်မပြေပြန်တော့ CHERAS ၁၄ မိုင်ကို ပြောင်းပြီး အလုပ်လုပ်ပြန်တယ်။ တောင်နှစ်လုံးကျော်ဝေးတော့ အသွားအလာ ခက်ခဲတယ်။ အလုပ်ကို အချိန်မီရောက်ဖို့ မလွယ်ဘူး။ လစာ (၁၅၀၀) လောက်ရပေမဲ့ အိမ်ခန်းနှင့် ထမင်းမကျွေးတော့ အဆင်မပြေပြန်ဘူး။ ဒါနဲ့ (၂) ပတ်လုပ်ပြီး TIME SQUARE မြို့ထဲကဆိုင်မှာ မိတ္တူကူးအလုပ်ရလို့ ပြောင်းလုပ်ပြန်တယ်။ မြို့ထဲဆိုတော့ အစ်ကိုအိမ်နဲ့နီးတယ်လေ။ အစ်ကိုအိမ်မှာပဲ ပြန်နေရတာပေါ့။

အဲဒီရူးလမ်းက မိတ္တူဆိုင်မှာလုပ်ရင်း အစ်ကိုကြီးအလုပ်ရှာပေးတာနဲ့ Trading and Transport ကုမ္ပဏီမှာ ယာယီစာရေးရတယ်။ တစ်နာရီ (၁၀) ရင်းဂစ်နဲ့ တစ်နေ့ (၅)နာရီလုပ်ရတော့ တစ်နေ့ (၅၀)၊ တစ်လ (၁၅၀၀) လောက်ရတာပေါ့။ အရင်အလုပ်တွေလောက် မပင်ပန်းဘဲ မြို့ထဲမှာဆိုတော့ အဆင်ပြေတယ်။

(၆) လပြည့်ရင် အမြဲတမ်းစာရေးဖြစ်တော့ လစာလည်း ငါ့ရဦးမယ်။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ ဝိဇာသက်တမ်းပြည့်တော့ သက်တမ်းဘိုးဖို့ ပထမအေးရှင်နဲ့ ဆက်ရတယ်။ အဆင်မပြေဘူး။ အလုပ်ပျက်တာပဲ

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

၅၆ * ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

အဖတ်တင်တယ်။ ဒါကြောင့် အခြားအေးကျင့်နဲ့ သက်တမ်းတိုးပို့စဉ် ရင်း ရင်းကပ် (၃၆၀၀) ကုန်သွားပေမဲ့ လိမ်သွားလို့ ဆုံးတယ်။ နောက်ရုံး သူဌေးက လိုက်လုပ်ပေးလို့ သက်တမ်းတိုးရပေမဲ့ လဲဦး (၂) ခါဆောင်ရ လို့ ရင်းကပ် (၆၀၀၀)ကုန်တယ်။ သူဌေးဆီမှာ အကြွေးတင်တယ်။

“သူဌေးက သဘောကောင်းပါတယ်။ လစာထဲက တစ်လ (၂၀၀) ပဲဖြတ်တော့ (၁၃၀၀) ကျန်တယ်။ အိမ်ကိုတော့ ငွေမပို့နိုင်တော့ ဘူး။ အေးကျင့်လိမ်သွားတဲ့ (၃၆၀၀) ကိုလည်း ချေးငှားထားတဲ့ အပေါင်း အသင်းတွေကို လစဉ် ဖွဲ့ဆပ်နေရသေးတယ်လေ။ ဒါကြောင့် ကြွေး လည်းကျေ။ အနည်းအပါးရဆောင်းမိ (၂) နှစ်လည်း ပြည့်တာနဲ့ မြန်မာ ပြည်မြန်မာတာ ကျွန်မကတော့ အတော် စေ့စေ့စပ်စပ် ထိန်းသိမ်းနိုင် လို့ ဒီအခြေအနေ ဖြစ်လာတာပါ”

“နောက်တစ်ခါသွားရင်တော့ အဆက်အသွယ်လည်း ရပြီ။ ဒေသလည်း ကျွမ်းကျင်၊ မလေးစကားလည်း အတော်အတန် တတ် နေပြီဖြစ်တာကြောင့် အဆင်ပြေမှာပါ။ လူခံလူရင်း မိတ်ဆွေအပေါင်း အသင်းမရှိရင်တော့ ဒုက္ခရောက်ကြရတာ များပါတယ်။

အကောင်းဆုံးကတော့ အဆက်အသွယ်လည်း ကောင်းပြီး တတ်ကျွမ်းတဲ့ ပညာရှင်အဆင့်နဲ့သွားတာ အကောင်းဆုံးပါပဲ။ ယောင် ဝါးဝါး ရရာအလုပ်ပဲ လုပ်မယ်ဆိုပြီးသွားရင်တော့ ဒုက္ခရောက်ပြီး ဘဝ ပျက် အဖမ်းခံရမှာပါပဲ။ ကျွန်မက အပေါ်လမ်းကသွားပြီး တရားဝင် အပေါ်လမ်းကပဲ ဖြန်လာတာပါ”

“ကဲ... မိမိက အောက်လမ်းက ဖြန်လာတာဆိုတော့ အတွေ့ အကြုံလေးတွေ ပြောပြပါဦး”

“ကျွန်မကတော့ အထက်ကပြောခဲ့သလို (၁၀) တန်းလည်း မအောင်၊ ဘွဲ့လည်းမရတော့ ကြုံရာကျဘမ်း လုပ်ရတာပါပဲ။ စက်ရုံ ကြီးတွေမှာ စက်ချုပ်လုပ်ငန်းနဲ့ ငါးရွှေ၊ ပုစွန်ရွှေလုပ်ငန်းလည်း ပါ တယ်။ (၁)နှစ်နေတော့ စက်ရုံက အလုပ်သမားခေါင်း ကိုအောင်နဲ့ရတယ်။

မလေးရှား၊ ကွာလာလန်ပူမြို့ထဲက ဂျူပန်းအင်ဘီမှာ အခန်း ငှားနေရတယ်။ ဒါကြောင့် စန်းစန်းနဲ့ ပြန်ဆုံတယ်။ ပထမပိုင်းလော့ အဆင်ပြေသလိုရှိလို့ မြန်မာပြည်က မိဘတွေဆီကို ငွေပြန်ပို့နိုင်ပါ တယ်။

www.burmeseclassic.com

နောက်ပိုင်း အိမ်ထောင်ကျပြီး ကလေးပါရတော့ အလုပ်မလုပ်နိုင်တော့ဘူး။ မိဘတွေဆီလည်း ငွေမပို့နိုင်တော့ဘူး။ ဟိုမှာက ကလေးမွေးဖွားစရိတ်နဲ့ ကျန်းမာရေးဆေးကုသတဲ့စရိတ်က အလွန်ကြီးတာ။ ဒါကြောင့် ဗီဇာသက်တမ်းကုန်တော့ သက်တမ်းလည်း မတိုးနိုင်တော့လို့ အိမ်ပေါ်ကအိမ်အောက် မဆင်းခဲ့ဘူး။ ရဲကိုရှောင်နေရတာပေါ့။

လာဖမ်းတဲ့ ရဲကားသံ 'တတီတီ ... တတော်တော်' ကြားရတာနဲ့ အိမ်ခေါင်မိုးပေါ် တက်ပုန်းနေရတာ။ ကျွန်တော်တို့အိမ်နီးချင်း ဒေါ်စန်းဆိုတဲ့ အဒေါ်ကြီးဆိုရင် အလွန်ကြောက်တတ်တာ။ တစ်ခါ ရဲကားသံကြားတာနဲ့ တိုက်ခေါင်မိုးပေါ်တက်ပြေးတာ ထဘီကျွတ်ကျန်ခဲ့ပြီး ဘောင်းဘီတိုလေးနဲ့။ အဲဒီကတိုက်တွေကလည်း အလွန်မြင့်တာ။ (၁၀) ထပ် အထက်မှာချည်းပဲ။ ပြုတ်ကျရင်တော့ အရိုးအသွားတောင်ရှာရမှာမဟုတ်ဘူး။

ဒါကြောင့် ကျွန်မသမီးလေး (၁) နှစ်ပြည့်တော့ သွားနိုင်လာနိုင်ပြီဖြစ်လို့ မြန်မာပြည်ကို အောက်လမ်းက ပြန်ခဲ့တာပါ။ တကယ်တော့ အောက်လမ်းက အန္တရာယ်များပေမဲ့ အဆက်အသွယ်ကောင်းရင်တော့ မြန်တယ်။ အကုန်အကျသက်သာတယ်။

အဆက်အသွယ်မကောင်းလို့ ရဲအဖမ်းခံရရင်တော့ ထောင် (၆) လ၊ တစ်နှစ် ကျတတ်တယ်။ မလေးရှားက စမုန်ညင်းထောင်ဆိုတာ အလွန်နာမည်ကြီးတယ်။ နိုင်ငံခြားသားတွေပဲ များတယ်။ မြန်မာကတော့ အများစုပေါ့။ အစားအသောက်က အလွန်ညံ့သတဲ့။ ဒေါ်စန်းက ရဲဖမ်းပြီး ထောင်ကျခံရဖူးလို့ ပြောပြတာပါ။

“ကဲ ... အောက်လမ်း အပြန်ခရီးလေးအကြောင်း ပြောပြပါဦး မိမိရေ”

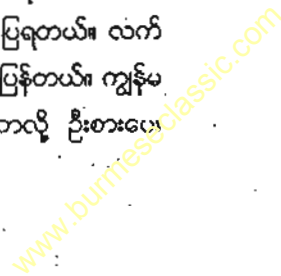
“ပြန်ခဲ့အစီအစဉ်ကို တစ်ပတ်လောက် ကြိုတင်ပြီးလုပ်ရတယ်။ တာဝန်ယူဆောင်ရွက်ပေးတဲ့ အေးကျင့်ကို ရင်းဂစ် (၁၂၀၀)ပေးရတယ်။ သူတို့ရိုန်းတဲ့နေ့ မနက် (၈) နာရီမှာ Taxi ခဲ့လာခေါ်တယ်။ အဝေးပြေးကွင်း ဘင်ဘီကိုသွားရတယ်။ ဘင်ဘီကနေ နှစ်ထပ်ကားစီးပြီး နယ်စပ်ပိနန်ကို သွားရတယ်။

ည (၇) နာရီရောက်ပြီး ချောင်းကူးတော့ ထိုင်းနယ်စပ်ကို ရောက်တယ်။ အဲဒီမှာ (၁) ညအိပ်ရတယ်။ အသွားအလာများတော့ တောလမ်းခရီး (အောက်လမ်း) ဆိုပေမဲ့ စည်ကားတယ်။

နောက်တစ်နေ့မနက်မှာ ထိုင်း လူဝင်မှုကြီးကြပ်ရေးက အဖမ်းပြတယ်။ အဖမ်းပြတယ်ဆိုတာ တကယ်တမ်းတော့ ဖမ်းတာမဟုတ်ဘူး။ အေးကျင့်ကတစ်ဆင့် ပေးကမ်းထားတော့ ဖမ်းချင်ယောင်ဆောင်တာ။ (၃) နာရီလောက်တော့ကြာတယ်။ မေးတယ်၊ မြန်းတယ်၊ လက်ငွေနှိပ်ရတယ်။ မြန်မာစကားပြန်နဲ့ပြောလို့ နားလည်ပါတယ်။

အဲဒီမှာ အများစုက မြန်မာတိုင်းရင်းသားတွေ များတယ်။ ညဘက်မှာ ထိုင်းလူမှုကြီးကြပ်ရေးကားကြီးနဲ့ ဘန်ကောက်ကိုခေါ်သွားတယ်။ ဘန်ကောက်ကတစ်ဆင့် မြန်မာပြည် မြဝတီဘက်ကမ်းကိုပို့တာ။ (၃) ညအိပ် (၄) ရက်ကြာတယ်။

ထိုင်းလူဝင်မှုကြီးကြပ်ရေးက မြန်မာရဲစခန်းကို အပ်တယ်။ ဆိုင်းဘက်ကစစ်ဆေးတဲ့ လက်မှတ်တွေကို မြဝတီမှာ ပြရတယ်။ လက်ငွေနှိပ်ရပြန်တယ်။ အဲဒါကြောင့် မြဝတီမှာ တစ်ညအိပ်ရပြန်တယ်။ ကျွန်မကလေးအဖေဖြစ်ပြီး ကလေးငယ်လေးလည်းပါလာလို့ ဦးစားပေးခံရပါတယ်။

နောက်တစ်နေ့မနက်မှာ သောင်းရင်းမြစ်ကို ဖြတ်ကူးပြီး ကော့ကရိတ်ကိုဆင်းတော့ အေးဂျင့်ကဆက်ထားတဲ့ မလေး-မြန်မာပွဲတေးတွေက ဆိပ်ကမ်းမှာ ဖောင်ကြိုးနေကြတယ်။ သူတို့အစီအစဉ်က ဖြတ်တင်ပြီး စနစ်တကျ လုပ်ထားတာပါ။ Hilux ကားပေါ်တင်ပေးပြီး ရန်ကုန်ပြန်မဲ့ အဝေးပြေးဂိတ်ကို သွားရတယ်။

တောင်ဆင်းတောင်တက်ခရီး (၂) နာရီကြာတယ်။ ညနေရောက်တော့ အဝေးပြေးဂိတ် ထမင်းဆိုင်မှာ တစ်ညအိပ်ရတယ်။ နောက်တစ်နေ့မနက် အဝေးပြေးကားကြီးနဲ့ ရန်ကုန်ပြန်တော့ (၃၀၀၀/-) ကျွန်ပေးရတယ်။ ညနေစောင်း ရန်ကုန်ပြန်ရောက်တာပါပဲ။

“ဒါဆို မိမိနဲ့စန်းစန်းတို့နဲ့ပဲယောက် နိုင်ငံရပ်ခြားကို စိတ်ကုန်သွားကြပြီပေါ့”

“စိတ်ကုန်ပေမဲ့ ပြန်တော့ သွားကြရဦးမှာပဲ ဦးလေးရေ။ ကျွန်မက ဟိုမှာအိမ်ထောင်ရှိတော့ မပြန်လို့ မဖြစ်ဘူး။ ကလေးကို မိဘတွေအိမ်မှာထားခဲ့ပြီး အောက်လမ်းက ပြန်သွားရဦးမှာပဲ”

“စန်းစန်းကရောကွယ့် ဘယ်လိုလဲ ပြန်သွားမှာလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဦးလေး။ ကျွန်မက အဆက်အသွယ်၊ အစ်ကိုလူခံရှိနေတော့ မိမိလောက်တော့ ဒုက္ခမရောက်ပါဘူး။ ဒီမှာထက် လစာပိုရတော့လည်း ပြန်သွားရဦးမှာပါ။ မလေးရှား၊ တရုတ်၊ ကုလား ကျွန်မရဦးမှာပေါ့။ ဒါနဲ့ ဦးလေးတို့မိသားစုရော ဘာတွေလုပ်နေကြသလဲ။ အဆင်ပြေကြရဲ့လား”

“အေး ... ပြေအောင်ပဲ လုပ်ရတာပေါ့။ အရင်ဝန်ထမ်းအားတုန်းက ဦးလေးတစ်ယောက်တည်းလစာနဲ့ တစ်မိသားစုကို ကျွေးမွေးနိုင်တယ်။ အခု အလုပ်ကပင်စင်ယူပြီးတော့ မိန်းမက ကုလားခေတ်”

လုပ်ရေး ဗစ္စည်းဆိုင်မှာ အရောင်းစာရေး၊ ဝယ်မလေးက တရုတ်ပိုးသတ်ဆေးနဲ့ တတ်မြေသြဇာအရောင်းဆိုင်မှာ ငွေစာရင်းစာရေး။ သမီးကလည်း တရုတ်အိမ်သုံး ဗစ္စည်းအရောင်းဆိုင်က အရောင်းစာရေးမ။ ဦးလေးကတော့ တရုတ်သင်္ဘောဆေးကုမ္ပဏီမှာ သူဌေးကားမောင်းရတဲ့ ကားဒရိုင်ဘာပေါ့ကွယ်။

အဲဒါတောင် လစဉ်ပြည့်စုံအောင် စာကလေး၊ ပေကလေး ရေးရပါသေးတယ်။ သမီးတို့က ပြည်မသွားပြီး ကုလားကျွန်း၊ တရုတ်ကျွန်း ပေါ့ကွယ်။ ဦးလေးတို့ကလည်း ကိုယ့်ပြည်တွင်းမှာ ကိုယ်နေပြီး ကုလားကျွန်း၊ တရုတ်ကျွန်းပါပဲ။

ရှေးလူကြီးသူမတွေ ပြောခဲ့ကြတဲ့ ‘ကုလားနဲ့ ငါး အရုပ်ရေး ပြရလောက်အောင် ရှားပါးမယ်’ ဆိုတာလည်း မမှန်ဘူး။ ကိုယ့်မှာ သာမရှိတာ တရုတ်နဲ့ ကားကလည်း ဝေါမှပေါ့။ လဝက ဆောင်ပုဒ် ‘မြေမျို၍ လူမျိုးမပြန်၊ လူမျိုမှ လူမျိုးပြန်မည်’ ဆိုတာကို သတိထားဖို့ အချိန်တော့ တန်ပြီထင်တယ်။

ကရုဏာဒေါသောနဲ့ ပြောလိုက်ရရင်တော့ ရွှေမြန်မာတွေ ဘာဖြစ်ကုန်ကြတာလဲ။ ကိုယ့်အိမ်တွင်းမှာ ကိုယ်နေပြီး အနကြမ်းဝါးခဲနေကြရပြီလား။ အိမ်ရှိလူကုန် အလုပ်လုပ်လျက် ဘာကြောင့် မပြည့်စုံရတာလဲ”

“ကဲ ... စန်းစန်းက ဝေဖန်စမ်းပါဦး”

“ဦးလေး ... ကျွန်မအတွေ့အကြုံနဲ့ ကျွန်မ ဝေဖန်ကြည့်မယ်နော်။ မလေးမှာ မွတ်စလင်ဘာသာ ကိုးကွယ်တဲ့ တရုတ်နဲ့ကုလားတွေပဲ မလေးလူမျိုးအစစ်ဆိုတာ ဘယ်လိုလဲ ကျွန်မ မသိခဲ့ဘူး။ စင်ကာပူမှာလည်း ဒီလိုပဲ တရုတ်ကုလားပဲများတယ်။

၆၂ * ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

သူတို့ ဘာကြောင့် ကြီးပွားတိုးတက်ကြတယ်ဆိုတာကို ကျွန်မ မသိပေမဲ့ သူတို့ အလုပ်လုပ်တာက မြန်မာတွေလိုမဟုတ်ဘူး။ စည်းကမ်း ရှိတယ်။ ဘာသာရေးကြောင့် အရက်မသောက်ဘူး။ ဆေးလိပ်လည်း အခုခေတ် သောက်တဲ့သူ ရှားသွားပြီ။ ကွမ်းလည်း ဒီလိုပဲ။ စားတဲ့သူ ရှားတယ်။

မြန်မာတွေလို လက်ဖက်ရည်ဆိုင်လည်း ကြာကြာမထိုင်ကြ ဘူး။ သုတ်သုတ်စား၊ သုတ်သုတ်သွားပဲ။ ဒါကြောင့် သူတို့မှာ အဝိုကုန် ကျင့်စဉ်နည်းတယ်။ တိုင်းရင်းသားဖြစ်လို့ လစာလည်း တိုးရတယ်။ စုမိ ဆောင်းမိကြတော့ ချမ်းသာကြတယ်။ မြန်မာတွေကတော့ ဒီလိုမဟုတ် ဘူး။ လစာထုတ်ရက်ကျရင် အစားအသောက်နဲ့ အဝတ်အစား၊ အသုံး အဆောင်ဝယ်ပြီး ဖြုန်းကြတော့တာပဲ”

ထိုစဉ် ကျွန်တော်တို့ပြောစကားကို တစ်ချိန်လုံး နားထောင် နေသော မိမိက ကလေးနို့တိုက်လျက် ...

“ဦးလေး ... ကုလားနဲ့တရုတ်တွေက ဘယ်လိုလုပ်ပြီး မြန်မာ ပြည်ရောက်လာရတာလဲ”

“အေး ... အဲဒီမေးခွန်းက ညည်းတို့လို လူငယ်တွေ မေးသင့် သိသင့်တဲ့ အချက်ပဲ။ လူငယ်အတော်များများနဲ့ အချို့လူကြီးတွေတောင် မသိကြဘူး။ ကုလားနဲ့တရုတ်က ကမ္ဘာ့နိုင်ငံတိုင်းမှာ ရှိကြတယ်။ တရုတ် ရပ်ကွက်၊ ကုလားရပ်ကွက်ဆိုပြီး အထင်ကရ နေကြတာ။

ရန်ကုန်မှာတော့ (၁၈၊ ၁၉၊ ၂၀) လမ်းတွေက (China Town) ဆိုပြီး အထင်ကရ တရုတ်ရပ်ကွက်ကြီးပဲ။ ကုလားတွေကတော့ တာမွေ တစ်ဝိုက်မှာ အနေများတယ်။ သံထည်ပစ္စည်း၊ တိုလီမိုလီ ရောင်းကြ တယ်။

ရှောင်ရဲတင်းတိုင်းနိုင်ခြင်သည့် ကောင်သည်ဟုဆိုသော်လည်း * ၆၃

တရုတ်တွေကတော့ စားသောက်ကုန်နဲ့ စားသောက်ဆိုင် လုပ်ငန်း လုပ်ကြတယ်။ မြို့ကြည့်ရင်တော့ မြန်မာပြည်တွင်းမှာ တရုတ် က ကုလားထက် ပိုပြီး ချမ်းသာကြွယ်ဝကြတယ်။ မြို့တိုင်းမှာ ကုလား နဲ့တရုတ် မရှိတဲ့မြို့ မရှိသလောက်ပဲ။

“ညည်းတို့ ကျောက်တံခါး၊ ညောင်လေးပင်း၊ ဖြူး၊ အုတ်တွင်း၊ ဇေယျဝတီမြို့ဘက်တွေ ရောက်ဖူးသလား”

“ရောက်ဖူးတယ် ဦးလေး။ ကျွန်မတို့ တောင်ငူဘက်က အမျိုး တွေဆီ ကားနဲ့သွားတုန်းက ရောက်ဖူးတာ။ လယ်သမား၊ ကောက်စိုက် သမား၊ ဈေးဆိုင်ကအစ တစ်လမ်းလုံး ကုလားတွေချည်းပဲနော်”

“ဟုတ်တယ် မိမိရဲ့။ မြန်မာနိုင်ငံကို အင်္ဂလိပ် အုပ်စိုးစဉ်က လယ်ယာလုပ်သားရှားပါးလို့ အင်္ဂလိပ်အစိုးရက အိန္ဒိယကနေ ကုလား လုပ်သားဆင်းခဲ့သား လယ်မဲ့ယာမဲ့တွေကို သင်္ဘောကြီးတွေနဲ့ မြန်မာ ပြည်ထဲကို တင်သွင်းခဲ့တာ။ ဇေယျဝတီဂရုနဲ့လို့ခေါ်တဲ့ ဇေယျဝတီခြေ က အစပြုခဲ့တာပဲ။ ကဲ ... နားထောင်ကြ။

ဇေယျဝတီမြို့ဟာ ရန်ကုန်မြို့ကြီးရဲ့မြောက်ဘက် (၁၄၆) မိုင် အကွာ၊ မန္တလေးမြို့ရဲ့တောင်ဘက် (၂၅၀)မိုင်အကွာ၊ ရန်ကုန်-မန္တလေး ကားလမ်းမပေါ်မှာရှိတဲ့ တောမြို့ပေါ့။ အရင်ကတော့ သားစားတောရိုင်း ကောင်တွေ ကျက်စားတဲ့ တောကြီးမျက်မည်းပေါ့။

အင်္ဂလိပ်အစိုးရက အိန္ဒိယပြည်ကြီးကို အုပ်စိုးနေစဉ် ဘီဟာ ပြည်နယ်စား မဟာရာဇာဂူမရောင်မင်းသားကြီးက အင်္ဂလိပ်အစိုးရနဲ့ အဘက်ဘက်က အဆင်ပြေအောင် ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်ခဲ့တယ်။ ဒါ ကြောင့် အင်္ဂလိပ်အစိုးရက သူသိမ်းစိုက်ထားတဲ့ မြန်မာပြည်၊ ဇေယျဝတီ

မြို့ အရှေ့ဘက်နယ်မြေဒေသတွေကို လယ်ယာမြေ ဖော်ထုတ်အသုံးချ ဖို့ (၉၉) နှစ် မြေကရံထုတ်ပေးပြီး ဆုချခဲ့တာပဲ။ အကျယ်အဝန်းက မြေ ကေ (၂၀၀၀၀) ကျော်တယ်။ ဇေယျဝတီကရံလို့ခေါ်တယ်။

အဲဒီတုန်းက ခုမရောင်မင်းသားကြီးရဲ့ အတွင်းဝန်က သူ့ရဲ့ ဇေယျပရကာလာလ်ဖြစ်တယ်။ မဟာရာဇာနဲ့ မိဖုရားတို့ ဆုံးပါးသွား တဲ့နောက်ပိုင်း ဟာဟာရီဟရပရာဆပ်ဆင်း (ဟာရီဂျီ) က အတွင်းဝန် ဖြစ်လာခဲ့တယ်။ အဲဒီအချိန်က မြန်မာနိုင်ငံဟာ အိန္ဒိယပြည်နယ်တစ်ခု သာဖြစ်ပြီး ဘင်္ဂလားပြည်နယ် ဘုရင်ခံချုပ်က အုပ်ချုပ်ခဲ့တယ်။

မြန်မာပြည် လွတ်လပ်ရေးရခါနီးမှာ မြန်မာပြည်နဲ့ အိန္ဒိယ ပြည်ကို ခွဲအုပ်ချုပ်ဖို့ တွဲအုပ်ချုပ်ဖို့ 'ခွဲရေးတွဲရေး' ဆိုတာ ကြားဖူးကြ သလား”

“ဪ... ဒိုင်အာဗီခေတ် ခွဲရေးတွဲရေးဆိုတာ မဟုတ်လား ဦးလေး။ ကျွန်မတို့ သမိုင်းတာသာမှာ သင်ခဲ့ဖူးတယ်”

“ဟုတ်ပါ။ စန်းစန်းက မှတ်မိသေးသားပဲ။ မြန်မာပြည် လွတ် လပ်ရေးရခါနီး အချိန်ကပေါ့။ မြန်မာပြည် နိုင်ငံရေးသမားတွေ ကွဲကြ ပြကြတဲ့ အချိန်ပေါ့။

ကဲ ... ဆက်ပြောမယ်။ ဟာရီဂျီက (၉၉) နှစ် ကရံအဖြစ် ရရှိခဲ့တဲ့ ဇေယျဝတီဒေသက မြေကေ (၂၀၀၀၀) ကျော်ကို ခုတ်ထွင် ရှင်းလင်းပြီး လယ်ယာမြေဖော်ထုတ်ဖို့ လယ်သမားအများအပြားကို လို အပ်လာတယ်။ ဒါကြောင့် ဟာရီဂျီက အာရာခရိုင် (ယခုဆာဟာဘတ်)၊ ချာပရာခရိုင် (ယခုကျင်းပရန်ခရိုင်) ဗလီယာခရိုင်၊ ပါတနာခရိုင်တို့ က လယ်သမားတွေကို ဖိတ်ခေါ်ပြီး အစည်းအဝေး ပြုလုပ်ခဲ့တယ်။

မြန်မာပြည်ကိုပြောင်းရွှေ့ပြီး အတည်တကျနေထိုင်၊ လယ်ယာ လုပ်ကိုင်မည်သူတွေကို ဖိတ်ခေါ်ခဲ့တယ်။ လိုက်ပါမည်သူတွေကို အခမဲ့ သဘောစရိတ်၊ နေထိုင်ရန် အိမ်ဆောက်ပေးမှာဖြစ်ပြီး တောရှင်းဖို့အတွက် လွှာ ပုထိန်း၊ ဓား စီစဉ်ပေးမယ်။ ကျန်းမာရေးနဲ့ ကလေးတွေပညာရေး၊ စားသောက်ရေးကိုလည်း စီစဉ်ပေးမယ်။ အသားမကျမီ(၁၅)နှစ်အတွင်း အခွန်အကောက်ပေးဆောင်ရန် မလိုကြောင်း၊ ရိုးသားတဲ့ လယ်သမား တွေကို သွေးဆောင်စည်းရုံးခဲ့တယ်။

ဒါကြောင့် လယ်သမား (၃၅၀၀) က စာရင်းပေးတယ်။ ပထမ အသုတ်အနေနဲ့ လယ်သမား (၃၀၀၀) ကိုရွေးချယ်ပြီး မြန်မာပြည်ပို့ဖို့ သဘောစီစဉ်တယ်။ ဘင်္ဂလားပြည်နယ်အစိုးရနဲ့ ဟာရီဂျီတို့ကြားမှာ ကတိ ဝန်ခံချက်တစ်ခုကို လက်မှတ်ရေးထိုးခဲ့ကြတယ်။ ခံဝန်ချုပ်မှာ လယ် သမားများအတွက် လုပ်ဆောင်ပေးရမဲ့ ကိစ္စများနဲ့ ရပိုင်ခွင့်တွေ ဖိတ် တယ်။

အဲဒီရပိုင်ခွင့် စာချုပ်၊ စာတမ်းတွေကို လယ်သမားမိသားစု အကြီးအကဲတွေကို ပေးထားတယ်။ ဒါပေမဲ့ မြန်မာပြည်ကို စီစဉ်ခေါ် ဆောင်လာသူက သဘောကြီးနဲ့ ထွက်ခွာလာပြီး ရန်ကုန်မြို့မရောက်ခင် ထိန်းသိမ်းထားမယ်ဆိုပြီး သိမ်းဆည်းသွားတာ နောင်လည်း ဘယ်တော့မှ ပြန်မပေးတော့ဘဲ အပျောက်ရိုက်ပစ်လိုက်တယ်။ သူတို့လူမျိုးချင်းတောင် နိုင်ရာစား ခေါင်းပုံဖြတ်တာပေါ့ကွယ်။

အိန္ဒိယလယ်သမား ပထမအသုတ်ဟာ (၁၈၈၉)နှစ်မှာ မြန်မာ ပြည်၊ ဇေယျဝတီကို ရောက်လာတယ်။ သုံးလေးဆုတ်လာကြရာ (၁၉၀၂) ခုနှစ်မှာ အိန္ဒိယလယ်သမားမိသားစု (၄၀၀၀) လောက် ရောက်လာကြ တယ်။ ဇေယျဝတီမှာ အိမ်ဆောက်ပေးတယ်။ လိုအပ်တဲ့ ပစ္စည်းကိရိယာ

၆၆ * ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

တွေ့ကိုလည်း ပေးတယ်။ ဂိက္ခာလည်း ထောက်ပံ့တယ်။ လယ်သမားတွေကို အုပ်ချုပ်သူအဖြစ် ပင်စင်စားရအရာရှိ 'လာလုရာခပ်ပန်အေ' လိုက်ပါလာတယ်။

သူ့ရဲ့ ကြပ်မတ်စေခိုင်းမှုအောက်မှာ လယ်သမားတွေဟာ တောရှင်း၊ လယ်ယာမြေသစ် ဖော်ထုတ်လုပ်ကိုင်ရင်း ကျားဆွဲ၊ မြွေကိုက်၊ ငှက်ဖျားရောဂါနဲ့ ကွယ်လွန်သူပေါင်း များစွာရှိတယ်။ ကိုယ်လက်အင်္ကျီပျက်စီးဆုံးရှုံးသူတွေလည်း အများအပြားပဲ။ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ နှစ်တွေကြာလာတော့ လယ်ယာကွက်တွေဖော်ထုတ်ပြီး စိုက်ပျိုးရေးလုပ်ငန်း စတင်လာနိုင်တော့တယ်။

သူ့ရိုဂိုင်းမှဟာဒူးရဲ့ လက်အောက်ခံ တာဝန်ခံများကလည်း လယ်သမားများကို ပစ္စည်းအချို့ ပံ့ပိုးခဲ့တာဟာလည်း အမှန်ဖြစ်တယ်။ လယ်ယာလုပ်ကိုင်နိုင်ရန် မိသားစုတစ်စုကို နွားတစ်ရှဉ်းစီနဲ့ ထွန်း၊ ထယ်၊ ပေါက်တူး၊ တံစဉ်နဲ့ ဓားမများလည်း ပေးခဲ့တယ်။ အစပိုင်းမှာ ဂိက္ခာနဲ့ အဝတ်အထည်ပစ္စည်းတွေကို အကြွေးစနစ်နဲ့လည်း ရောင်းခဲ့ကြသေးတယ်။

ကလေးငယ်တွေအတွက် ကျေးပူကျေးရွာ၊ ကျောက်ခဲကွင်းကျေးရွာ၊ ရာမနဂါးကျေးရွာတွေမှာ မူလတန်းကျောင်းတစ်ကျောင်းစီ ဖွင့်လှစ်ပေးခဲ့တယ်။ ဇေယျဝတီမြို့ပေါ်မှာလည်း ဆေးရုံတစ်ရုံ စီစဉ်ပေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဟန်ပြုသာဖြစ်တယ်။

မူလတန်းပညာ သင်ကြားရာမှာ နှစ်တန်း၊ သုံးတန်းအဆင့်ထက် ပိုမသင်ဘူး။ လယ်ယာမြေကေ တိုင်းတာခြင်း၊ စာရင်းရေးမှတ်ခြင်း၊ အတွက်အချက်သင်္ချာပညာကို လုံးဝ သင်မပေးဘူး။ ဒါကြောင့် ကျောင်းသားတွေဟာ အသက် (၁၄)၊ (၁၅) နှစ်အထိ ပညာသင်ကြား

ရှောင်ရဲတင်းတိမ်နိုင်ခြင်သည် ထောင်သည်ဟုဆိုသော်လည်း * ၆၇

ရပေမဲ့ မူလတန်းပညာ အောင်မြင်ပြီးဆုံးသူ တစ်ယောက်မျှ ထွန်းထွန်းပေါက်ပေါက် မရှိခဲ့ဘူး။ အမှန်တော့ အတွက်အချက်တတ်ရင် တော်လှန်မှာစိုးလို့ သင်မပေးတာ။

လယ်ယာမြေဖော်ထုတ်ရေး တာဝန်ခံတွေက အစဉ်အဆက် ခေါင်းပုံဖြတ်နိုင်ရန် သွေးစုပ်ချယ်လှယ်နိုင်ရန်အတွက် မိမိအမျိုးသားချင်းပင်ဖြစ်ပေမယ့် စနစ်တကျ အကွက်ချပြီး စီစဉ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ပညာမတတ်မှ မိမိတို့ခိုင်းသမျှ လုပ်ဆောင်ကြပြီး မတော်လှန်စေရန် ကိုလိုနီစရိုက်ဆိုးကို သွင်းခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီး နီးကပ်လာချိန် ၁၉၃၉ ခုနှစ်အထိ လူဦးရေ (၂၀၀၀၀) ခန့်ရှိ ဇေယျဝတီနယ်မြေမှ အိန္ဒိယလယ်သမား၊ သားသမီးများ၊ အထက်တန်းပညာကို သင်ကြားနိုင်ခြင်း မရှိခဲ့။

ဇေယျဝတီဒေသကို တောကြီးမျက်မည်းမှ လယ်ယာမြေအဖြစ် ဖော်ထုတ်လုပ်ကိုင်နိုင်သော အကျယ်အဝန်းမှာ အလျား(၆)မိုင်၊ အနံ(၅) မိုင်အထိ ဖြစ်လာသည်။ ရွာပေါင်းလည်း (၄၀) အထိ ဖြစ်လာသည်။ ထိုဒေသကို အိန္ဒိယမှ လာရောက်အခြေချလုပ်ကိုင်သော အိန္ဒိယလယ်သမားတို့၏ သီးခြားနယ်မြေဒေသတစ်ခု ဖြစ်လာသည်။ ထိုဒေသတွင် မြန်မာရွာများ လုံးဝမရှိပါ။

အဲဒီနောက်ပိုင်းမှာ ချစ်တီးကုလားနဲ့ ကုလားအရင်းရှင်တွေ ဝင်လာကြပြီး မြန်မာလယ်သမားနဲ့ မြန်မာတိုင်းရင်းသားတွေကို အင်္ဂလိပ်အရင်းရှင်နဲ့ပေါင်းပြီး ကုပ်သွေးစုတ်ကြတော့တာပဲ။ အဲဒီအချိန်တုန်းက တရုတ်အရင်းရှင်က အလွန်ရှားတယ်။

ရန်ကုန်မှာဆိုရင် ဆိုက်ကားသမား၊ လန်ချားသမားဟာ ကုလားတွေချည်းပဲ။ မြန်မာတွေက သခင်မျိုးဟေ့ ဒို့ဗမာဆိုပြီး အဲဒီ

အလုပ်တွေကို အောက်တန်းကျတယ်ဆိုပြီး မလုပ်ကြဘူး။ ဒါကြောင့် ဂျာနယ်ဝါလားဆိုတဲ့ မိလ္လာသိမ်းကုလား အော်လီလိုခေါ်တဲ့ မင်းစေကုလား အမှိုက်သိမ်းကုလား။ အောက်ခြေသိမ်းအလုပ်မှန်သမျှ ကုလားချည်းပဲ။

တော်လှန်ရေးအစိုးရ လက်ထက်ကလည်း ကုလားတွေကို 'မိုဟာမဒီ' သဘောကြီးနဲ့ ကုလားပြည်ကို အခေါက်ခေါက်အခါခါ မြန်မာပြည် တာ ဦးတို့ မိလိုက်သေးတယ်။ ဒါကြောင့် ကုလားတွေက မြန်မာပြည် မှာ နည်းနည်းလျော့သွားတာလို့ ဆိုရမယ်”

“အဲဒါဆို တရုတ်တွေက ဘယ်လိုရောက်လာတာလဲ ဦးလေး သိသလောက် ပြောပြပါဦး”

“တရုတ်နဲ့မြန်မာက နယ်ချင်းစစ်နေတယ်လေကွယ်။ မြန်မာ ပြည်မှာက လူဦးရေနည်းပြီး ဆန်ရေစပါး ပေါများတယ်။ သယ်စာတ နဲ့ သစ်ဝါးပေါတယ်။ ရာသီဥတု မျှတတယ်။ ဒါကြောင့် ရှေးလူကြီးများ ပြောစကားအရတော့ မန်ချူးတရုတ်စစ်တပ်ကြီး (၄) ကြိမ်ချီလာပြီး ကောင်းတုံခံတပ်ကို တိုက်ခိုက်တော့ စစ်ရှုံးပြီး ထွက်ပြေးရတဲ့ တရုတ် တပ်သားအချို့တွေဟာ တရုတ်ပြည်အထိ မြန်မာပြေးဘိ မြန်မာတော တောင်တွေထဲမှာ ပုန်းအောင်းခိုလှုံ့ကျန်ရှိနေတဲ့သူတွေ အတော်များသတဲ့။ အဲဒီကနေ မြန်မာတိုင်းရင်းသူတွေနဲ့ ရကြပြီး တရုတ်မြန်မာမျိုးသက် သစ်တွေ ပေါက်ဖွားလာတာလို့ အဆိုရှိတာကို မှတ်သားဖူးတယ်။ အခု နောက်ပိုင်းတော့လည်း ဆွေမျိုးတော်စပ်သူချင်း၊ အမျိုးစပ်ပြီး နောက် လာကြဟန်တူပါရဲ့။

ဦးတို့ငယ်စဉ်ကပဲ တရုတ်ခေါက်ဆွဲဆိုင်၊ တရုတ်အပေါင်ဆိုင် နဲ့ တရုတ်အရက်ဆိုင်တွေပဲ ရှိတယ်လေ။ ကုလားကာကာဆိုင်လို့ခေါ် တဲ့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်က အတော်ရှားတာ။ မြန်မာပြည်တင်မကဘူး

တစ်ကမ္ဘာလုံးက တရုတ်အစားအစာကို ကြိုက်ကြတော့ တရုတ်တွေ ဟာ အစားအသောက်နဲ့ ကြီးပွားလာကြတာ များပါတယ်။

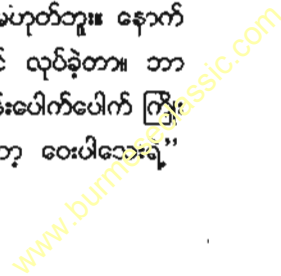
အခုလည်း ကြည့်ပါလား။ နာမည်ကြီး ဟိုတယ်ကြီးတွေနဲ့ ကုမ္ပဏီကြီးတွေ၊ ကုန်တိုက်ကြီးတွေဟာ တရုတ်ပိုင်တာများတယ်။ ကုလား ကတော့ ဆောက်လုပ်ရေးပစ္စည်းနဲ့ ဆောက်လုပ်ရေးလုပ်ငန်းတွေမှာ နာမည်ရ တွင်ကျယ်လာတယ်။ မြန်မာနာမည်တပ်ထားပေမဲ့ နောက် လုပ်ရေးကုမ္ပဏီအများစုဟာ ကုလားပိုင်တာ များတယ်။ မြန်မာတိုင်း ရင်းသားတွေကတော့ ပိုင်ရှင်နည်းပြီး ဆောက်လုပ်ရေးအလုပ်သမား လုပ်ရတာက များပါတယ်”

“ဟုတ်တယ်နော် ဦးလေး။ ရန်ကုန်မြို့တွင်းက ရွှေဆိုင်မှန် သမျှလည်း တရုတ်နာမည်တွေက များတယ်”

“ဪ... မိမိတောင် သဘောပေါက်လာပြီကိုး။ သူတို့က တိုင်းတစ်ပါးကလာပြီး ဒီမှာ ချမ်းသာကြွယ်ဝနေကြတယ်။ မိမိတို့ စန်း စန်းတို့လည်း တိုင်းတစ်ပါးသွားပြီး ချမ်းသာအောင် မလုပ်နိုင်ရင် ကိုယ့် တိုင်းပြည်ထဲမှာပဲ ချမ်းသာအောင်လုပ်ပါလား။ ဒီမှာလည်း အမျိုးနဲ့ အဆွေနဲ့ ရေခံ၊ မြေခံကလည်း ကောင်းပါဘိသနဲ့”

ထိုစဉ် စန်းစန်းက ...

“ကျွန်မက ရှားရှားပါးပါး ဘွဲ့လေးတစ်ခုပဲရတာ။ ဒါတောင် အဝေးသင်ဘွဲ့။ ဦးလေးတို့လို ခေတ်ကောင်းမိပြီး တက္ကသိုလ်ကျောင်း သား၊ ကျောင်းသူဆိုပြီး ဂုဏ်ယူမော်ကြားခဲ့ရတာ မဟုတ်ဘူး။ နောက် ပြီး ဦးလေးက အကျဉ်းဌာနမှာ အရာရှိကြီးတောင် လုပ်ခဲ့တာ။ ဘာ ကြောင့် မချမ်းသာခဲ့တာလဲ။ ဦးလေးတို့လို ထွန်းထွန်းပေါက်ပေါက် ကြီး စားခဲ့တဲ့သူတောင် မချမ်းသာရင် ကျွန်မတို့အဖို့တော့ ဝေးပါသေးရဲ့”

၇၀ * ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

နွတ်သီးကောင်း လျှာပါး ချက်ကျလက်ကျ ပြောတတ်ဆိုတတ်
သော စန်းစန်း၏စကားကြောင့် ကျွန်တော့်မှာ ပါးစပ်အဟောင်းသား
ဖြစ်လို့နေတော့သည်။ ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါသည်။

ကျွန်တော်၏ဘဝတွင် ငယ်စဉ်မှစ၍ ကြိုးစားလုံ့လဖြူမှုကို
မလျော့ခဲ့ပါ။ အောင်မြင်မှုများလည်း ရခဲ့ပါသည်။ သို့သော် ပစ္စည်းဥစ္စာ
မချမ်းသာခဲ့ပါ။ လူလတ်တန်းစားဘဝက မတက်ခဲ့ပါ။

ကျွန်တော်တို့ အပေါင်းအသင်းချင်း အထက်သို့ မော့ကြည့်
မိသည်။ တန်းတူအဆင့်သာရှိသည်။ အောက်သို့ ပုံကြည့်မိသည်။ အောင်
မယ်လေး ... တစ်လှေကြီးပါလား။ ကံ၊ ကံ၏အကျိုးပေး နုံချာသည်
ဆိုသည်မှာ မြန်မာလူမျိုးများအတွက်ပင် ဖြစ်ပုံရပါသည်။

ဘာကြောင့် တိုင်းရင်းသားနှင့် မြန်မာလူမျိုးအများစုမှာ မချမ်း
သာ၊ မကြီးပွားကြသလဲဟု တွေးတောဆင်ခြင်ကြည့်တော့လည်း အဖြေ
မရပါ။ ကျွန်တော်၏ တွေးခေါ်ညံ့ဖျင်းမှုကြောင့်လည်း ဖြစ်နိုင်ပါသည်။
ကျွန်တော်တို့၏ ဘိုးဘွားများသည် ရိုးသားသော လယ်သမားမိသားစု
များဖြစ်ကြသည်။

နေထိုင်ရန် အိမ်၊ ဝမ်းစာနှင့် လယ်ယာ၊ ကျွဲနွား ပြည့်စုံလျှင်
ပင် တင်းတိမ်ရောင့်ရဲနိုင်ကြသည်။ လောဘာမရှိ၊ ဒေါသမရှိ၊ မောဟ၊
မာန်မာန မရှိ။ ပိုလှုံ့လျှင်လည်း အလှူအတန်းကြီးစွာ လုပ်ကြသည်။
ထမင်းရည်ချောင်းစီး မောင်းတီးပြီး လှူနိုင်လျှင် ဂုဏ်ယူမဆုံးတော့။
မြန်မာလူမျိုးအချင်းချင်းလည်း သာဓုခေါ်ကြပြီး ကောင်းချီးဩဘာ
ထောပနာပြုကြသည်။

ပိုလှုံ့လျှင် ဘုရားတည်၊ ကျောင်းဆောက် ကုသိုလ်ပြုကြ
သည်မှာ မြန်မာ့ယဉ်ကျေးမှု ထုံးစံဖြစ်သည်။ ဘုရားဒါယကာ၊ ကျောင်း

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

ကျောင့်ရဲတင်းတိမ်နိုင်ခြင်းသည် ကောင်းသည်ဟုဆိုသော်လည်း * ၇၁

ဒါယိကာမဘွဲ့ကို အလွန်တန်ဖိုးထား၊ မြတ်နိုးဂုဏ်ယူကြသည်။ အဘက်
ဘက်က သုံးသပ်ဆင်ခြင်ရလျှင်တော့ မြန်မာလူမျိုးဆိုသည်မှာ 'တင်း
တိမ်ရောင့်ရဲနိုင်ကြသောလူမျိုး' ဖြစ်သည်။

'တစ်ဖူးရလို့ တစ်ပဲလှူ။ ဒို့ရှမ်းတောင်သူ တူနိုင်ရိုးလား' ဆို
သော စကားပုံအတိုင်း ပြောရလျှင် ပိုင်ဆိုင်မှုရှိသည့် ထက်ဝက်ကို
လှူဒါန်းပစ်ရန် ဝန်မလေးသော လူမျိုးများဖြစ်ကြသည်။ ဘာသာရေး
အရလည်းကောင်း၊ မိရိုးဖလာ ထုံးတမ်းစဉ်လာ ယဉ်ကျေးမှုများကြောင့်
လည်းကောင်း ရောင့်ရဲတင်းတိမ်နိုင်ကြသဖြင့် မြန်မာလူမျိုးအများစု
မှာ မချမ်းသာ မကြီးပွားကြခြင်းသာ ဖြစ်သည်ဟု ကျွန်တော် ရိုးသား
စွာ သုံးသပ်ခံယူမိပါတော့သတည်း။

ကျမ်းကိုးစာရင်း

- (၁) သိဂါနဒိ၊ မြန်မာပြည်မြောက်ဖျားသို့
(မြန်မာဆိုရှယ်လစ် လမ်းစဉ်ပါတီ)
- (၂) ဇေယျဝတီဂရံ
(မင်းမောင်၊ ဒဿနိက)

ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

ကျွန်းတော်
စကားပြောရင်လို့လည်း

၁၉၇၁ ခုနှစ်တုန်းက ....

အကြောင်းတစ်ခုကြောင့် ကျွန်တော် ဆဲလ်ထဲ ရောက်ခဲ့ပါတယ်။
ကြိုးတိုက် (ဆဲလ်)ထဲမှာ လူသူလေးပါး တယ်သူနဲ့မှ တွေ့ခွင့်မရှိပါဘူး။
စကားပြောရင်လို့လည်း ပြောလို့ရတာမဟုတ်ပါဘူး။ စည်းကမ်းအတိုင်း
နေ၊ စည်းကမ်းအတိုင်း ထိုင်၊ စည်းကမ်းအတိုင်း စား၊ အိပ်။

အဲသလို နေရတာကြာတော့ ကျွန်တော်တစ်စုံတစ်ယောက်နဲ့
စကားပြောရရင် ကောင်းမှာပဲလို့ အပြင်းအထန် တောင့်တမိတယ်။
တစ်ည ....

ကိုးနာရီလောက် ရှိပြီထင်ပါရဲ့။ စည်းကမ်းအရ အိပ်ရမှာ
မှာပါ။ ကျွန်တော် အိပ်မပျော်ဘူး။ အဲဒီအချိန်မှာ အိပ်မက်လိုလို ဟာကယ်

www.burmeseclassic.com

၇၄ * လေ့လာသည့်

လိုလိုနဲ့ ကျွန်တော်သူငယ်ချင်းနဲ့ သူ့ဇနီးက ကျွန်တော်နေရတဲ့ (ဆဲလ်) ထဲ ရောက်လာတယ်ခင်ဗျ။ ကျွန်တော်လည်း ဝမ်းသာအားရနဲ့ နှုတ်ဆက်ပြီး စကားတွေ ပြောတယ်ခင်ဗျ။ အပြန်အလှန် စကားတွေပြောပြီးတော့ ကျွန်တော်သူငယ်ချင်း 'ခင်ဇော်' က 'ညဉ့်နက်ပြီ၊ ပြန်ဦးမယ်' လို့ ပြောတယ်။

'နောက်လည်း လာပါကွာ။ ငါတစ်ယောက်တည်း ပျင်းလို့ လို့ ပြန်ပြောလိုက်တယ်။ သူငယ်ချင်းက 'အေးပါ' လို့ပြောပြီး ပြန်ထွက်သွားတယ်။ သူတို့ဇနီးမောင်နဲ့ ထွက်သွားတာက အဝင်အဝ သံတံခါးဘက်ကို မဟုတ်ဘူးဗျာ။ ဘေးမှာ အလုံအခြုံကာထားတဲ့ အုတ်နံရံကြီးထဲ ဝင်သွားတာခင်ဗျ။

အဲဒီအချိန်မှာမှ ဖျတ်ခနဲ သတိရတယ်။

'လူဟာ အုတ်နံရံထဲကို ဖောက်ဝင်လို့ ထွက်လို့မရဘူး။' အဲသလိုလည်း သတိရလိုက်ရော ကျွန်တော် အထူး တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားပါတယ်။ 'ငါတော့ ရှေးတော့မယ်ထင်ရဲ့' လို့ တွေးပြီး အကြောက်ကြီးကြောက်သွားတာပါ။

ဒါနဲ့ ကျွန်တော်လည်း ကြက်ရိုးအချွန်ကလေးကို ကောက်ကိုင်ပြီး ကျွန်တော်အိပ်တဲ့နေရာရဲ့ ခေါင်းရင်းအုတ်နံရံမှာ အဲဒီ ကြက်ရိုးအချွန်လေးနဲ့ မြတ်စွာဘုရားပုံတော်လေး ကောက်ခြစ်လိုက်ပါတယ်။ 'ဆံရာပန်းချီညှိလှရေးဖူးတဲ့ ကောက်ကြောင်းပုံတော်ကို ကျွန်တော် ကျက်မှတ်လေ့ကျင့်ထားတာပါ။

ကြက်သားကျွေးတဲ့နေ့မှာ ကြက်ရိုးကလေးကို ချန်ထား။ အဲဒီအရိုးကလေးကို သမံတလင်းပေါ်မှာ ချွန်အောင်သွေး။ အဲဒီအချွန်

အကလုမာရတိုပြင် * ၇၅

ကလေးနဲ့ နံရံမှာ တုတ်ချောင်းလေးတွေခြစ်ပြီး တိုက်ထဲမှာ နေရတာကြာတဲ့ရက်ကို မှတ်တာပါ။

အဲဒီပုံတော်လေးရေးခြစ်ပြီး ဘုရားအာရုံပြုပြီးတော့ မိဘဆရာသမားတွေ သင်ကြားထားတဲ့အတိုင်း ဝင်လေထွက်လေကို အထူးထူးစိုက် မှတ်လိုက်ပါတယ်။

ချောက်ချားသွားတဲ့စိတ်ဟာ အချိန်အနည်းငယ်အတွင်း ပြန် ငြိမ်သွားပါတယ်။ လက်ငင်းဖြစ်နေ၊ ခံစားနေရတဲ့ အခြေအနေကို ပုံမှန်အတိုင်း နားလည်လက်ခံနိုင်မှု ပြန်ရသွားပါတယ်။ ရသမျှ ဘုရားရှိခိုးဆွေကိုလည်း ရွတ်ဆိုပူဇော်ခဲ့ပါတယ်။

အဲဒီနောက်ပိုင်း (ဆဲလ်) ထဲ နေရတဲ့ရက်တွေမှာ ညတိုင်း အဲသလို ရှုမှတ်ဖူးပါတယ်။

ကိုလိုနီခေတ်ကတည်းကရှိခဲ့တဲ့ ကြီးတိုက်ဆိုတော့ ချောက်ချားလောက်ပါတယ် ခင်ဗျာ။ အုတ်နံရံပေါင်းမိုးတစ်လျှောက် ရေညှိကွက် ညီညိုမည်းမည်းတွေနဲ့ခင်ဗျ။

ကျွန်တော်နဲ့ နှစ်ခန်းကျော်မှာနေရတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်တော့ ဘာက ဘယ်လိုဖြစ်သလဲ မသိဘူး။ 'ပေါက်' သွားလို့ ဆေးရုံပို့လိုက်ရပါတယ်။

ကျွန်တော်ကတော့ ဘုရားကယ်လို့ မရွေးတာဆိုပါတော့။

'သူလိုကိုယ်လို မောင်ဝတ္ထ' / မောင်ဝတ္ထ

၂၀၀၉၊ ဇွန်လထုတ် 'ချင်းတွင်း' မဂ္ဂဇင်း၊ စာ-၁၂၅-၁၂၆

ကျွန်တော်တို့ အကျဉ်းထောင်သမိုင်းတစ်လျှောက် သေဒဏ်ကြီးသမားကိုပင် ကြိုးပေးမခံရလေအောင် ပြည်ပိုင်အစိုးရမင်းများထံ အလှူခံနိုင်၊ အလှူခံတဲ့သည် တစ်ဦးတည်း။ တစ်ပါးတည်းသော ဆရာတော်ဖြစ်၏။

ကိုယ့်မြန်မာ၊ ကိုယ့်အစိုးရမှမဟုတ်၊ ဗြိတိသျှကိုလိုနီ အစိုးရခေတ်ကလည်း 'ဝိတိုရိယကေရီ ဘုရင်မကြီး' ထံအထိ ပေါက်ပေါက်ရောက်ရောက် ထဲထဲဝင်ဝင် အလှူခံနိုင်ခဲ့၊ တကယ်လည်း 'လွတ်ငြိမ်းခွင့်' များစွာကို အလှူခံရရှိခဲ့ဖူးသည့် အာဂပုဂ္ဂိုလ်မြတ်တည်း။ (၂၀၁၀၊ အောက်တိုဘာထုတ် 'ဂန္ထီရလောက' အကာလမရဏာရှင်တမ်း)

ဆရာမောင်ဝဏ္ဏ၏ ထောင်တွင်း ကိုယ်တွေ့ကိုယ်ကြုံကလေးများကို ဖတ်လိုက်ရသည့်အခါ ထောင်အကြောင်းအတွင်းသို့ အစင်းသိမ့်ပြီးမိရသည်။ တစ်ပါတည်းပင် 'ဟုတ်ပေသား' ဟု လည်းကောင်း၊ 'အော် ... သူလည်း သည်လိုပဲ ကြုံခဲ့ဖူးသေးတာကိုး' ဟု လည်းကောင်း၊ 'ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ ... ကိုယ်တိုင် နဖူးတွေ့ဒူးတွေ့မဟုတ်ရင် ပြောပြလို့လည်း ယုံမယုံသူ ရှိဖို့တေးစွ၊ 'ဝကြောင်ကြီး' 'ဂေါက်ကြီး' အဆံ့ချောင်နေပြီလို့ ရယ်ပွဲအဖွဲ့မခံရရင် ကံကောင်း။ အင်း ... တို့ဆရာလည်း ဒါမျိုးတွေ ကြုံခဲ့ဖူးသလော' ဟု အတွေး၊ ကရွတ်ကင်းလျှောက်မိလေ၍ သဘောကျတတ်ဖြင့် ဖွဖွပြုံးမိရခြင်းပါ။

ဟုတ်သည်။

နှစ်၊နှစ်လီ လေးတို့၊ သုံး၊သုံးလီ ကိုးတို့လို ပုံသေညီမျှခြင်းချ၍ ယုတ္တိယုတ္တာတွေနှင့် 'အကြောင်းကတယ်သို့၊ အကျိုးကဘယ်နဲ့' သေသည်စသည် အပ်ချမတ်ချရှင်းပြ၍ မရနိုင်သည့်ကိစ္စမျိုးများ အကျဉ်း

[၂]

လွမ်း၊ လွမ်းမိသေးတော့။

ကျွန်တော်တို့၏ အစ်ကိုဆရာ မောင်ဝဏ္ဏ၏ ထိုသည်စာကလေးကို ဖတ်ရသည့်အခိုက်၊ တစ်လောကလေးကမှ အစ်မ မအေးသန်းနှင့် စကားဆုံခဲ့ဖူးကြသည့် 'အကာလမရဏာရှင်တမ်း' အကြောင်း ပြောမိဆိုမိရာရာ ကလေးတွေကို အပြေးတစ်ပိုင်း သတိရလိုက်မိသေးတော့၏။

'မန္တလေးတောင်ကြားဆရာတော် (သို့) ရွှေယပ်တောင်ဆရာတော်ကြီး' ဦးနန္ဒိယသူရိယ၏အကြောင်း အတေးအမှတ် တိမ်းနိုင်စွဲ နိုင်တန်ရာသည် ကိစ္စတွေနှင့် ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ အံ့အံ့အဲအဲ ခြံလောက်ချင့်စရာ 'ကိစ္စကောင်းကလေးတွေ ဖြစ်သည်။

www.burmeseclassic.com

၇၈ * လျှောက်လှူငြိ

ထောင်တွေ၊ အကျဉ်းထောင်တွေမှာ ကေနီက ကြွဖူးခဲ့ရပါ၏။ ကြွနေရဆဲ၊ နောက်နောင်လည်း ကြွနေ၊ တွေ့နေကြရဦးမည်သာ ဆိုကြပါစို့။

‘ဘာရယ်ကြောင့်’ ဟု တိတိပပ ရမယ်ရှာ ယိုးမယ်မဖွဲ့နိုင်ဘဲ ရုတ်တရက်သားကြီး ထထဖြစ်တတ်သည့် ထောင်လန့် (Jail cry) သည့် ကိစ္စမျိုးတွေ။ ‘အိပ်ဆောင်မှာ၊ တိုက်ခန်းမှာ လူတစ်ယောက်ပိုနေလို့ (သို့မဟုတ်) လျော့နေလို့ အရင်းမသိ အဖျားမသိနိုင်ဘဲ လူပေါင်းဦးရေ မတိုက်၍ ဘယ်လိုမှ ထောင်ပိတ်မရနိုင်သည့် ကိစ္စမျိုးတွေ။

‘အဲဒါ ... ထောင်ထဲက ကျဉ်းသား၊ အချုပ်သား တစ်ဦး ချင်းစီ၏ လက်တွေပေါ်မှာ အသေအချာ တံဆိပ်တုံးရိုက်ပြီး ကိုယ်ထိ လက်ရောက် လက်ဆွဲရေတွက်ကြည့်လိုက်ပြန်တော့လည်း အပို၊ အလို မရှိ။ ကွက်တီး၊ အံ့ရော ... အံ့ရော’

ထို့ကြောင့်ပင်လျှင် အစ်မ မအေးသန်းပြောပြခဲ့သည့် ‘အကာလ မဂ္ဂဇင်း’ အကြောင်း ပုံပြင်တွေကို ဖြုတ်ချည်း သတိဝင်လိုက်မိခြင်း ဖြစ်၏။

“... အဲဒါပဲ ဆရာ၊ ကျွန်မ သိခဲ့ဖူး။ ဖူးတွေ့ဆည်းကပ် ခဲ့ဖူးတဲ့ ဘုန်းဘုန်းကြီးရဲ့အကြောင်း”

“အဲဒီ ၁၉၅၀- ၆၀ တစ်ပိုက်လောက်က အစ်မ ဘယ်အသက် အရွယ်လောက် ရှိနေပြီလဲခင်ဗျ။ ၁၄၊ ၁၅ နှစ်လောက်များ ရှိပြီလား”

“အင်း ... ရှိပြီပေါ့။ ဘုန်းဘုန်းကြီး အိမ်ကြွလာတဲ့အခါများ မှာ ကျွန်မပဲ အပြေးအလွှား သပိတ်ပြေးယူ၊ ခြေထောက်သုတ်ပေး၊ သောက်ရေခွဲ ရေခန်းကြမ်းကပ် လုပ်ခဲ့တဲ့ဥစ္စာ။

မှတ်မှတ်ရရ အရှိဆုံးကတော့ ဘုန်းဘုန်းကြီးရဲ့ ခွေးတွေပဲ။ တစ်အုပ်တစ်မကြီး။ အဲဒါပေတဲ့ ... စည်းကမ်းတော့ အရှိကြသား တော့။ လိပ်လည်း လိမ္မာကြတယ်။ ကျွန်မကိုလည်း ခင်ကြရဲ့။ သိပ် ပျော်စရာကောင်းတာပဲ”

“အခု ... အစ်မပြောတဲ့ ဘုန်းဘုန်းကြီးရဲ့ အကြောင်းတွေ ကို အစ်မကို ဘယ်သူက ပြောခဲ့တုန်း”

“အမေလေး ဒေါ်သန်းရှင်တဲ့။ ထောင်ကြပ်မပဲ ခေါ်မလား။ ထောင်ဝါဒါမပဲ ခေါ်မလား။ အခု တပ်သားအဆင့် (Warden) နဲ့ညီတဲ့ ရာထူးမျိုးပေါ့။ ခုခေတ်လို ယူနီဖောင်းတော့ မဝတ်ရသေးဘူး။ အပေါ် အင်္ကျီဖြူလက်ရှည်၊ အောက်က ထမိပြာဝတ်ပေါ့။ တပ်ကြပ်ဘဝနဲ့ နောက်ဆုံး ပင်စင်ယူခဲ့တာလေ။

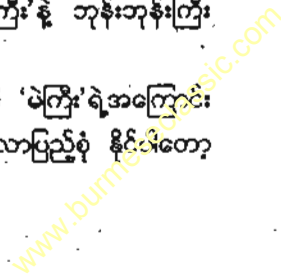
ဘုန်းဘုန်းကြီးအကြောင်းကို အမေက အိပ်ရာဝင်ပုံပြင်တစ်ပုဒ် လို ပြောပြောပြခဲ့တာရယ်။ နောက် ... ပြောပြသေးတဲ့ လူတွေက အပါကြီး (တပ်ကြပ်ကြီး ဦးလှမောင်-ဦးစီး) နဲ့ အဘ ဦးတင်မြ (လက် သမားမန်နေဂျာ-မန္တလေးထောင်၊ ကွယ်လွန်) တို့ပဲ။ သူတို့က ဘုန်းဘုန်း ကြီးရဲ့ကျောင်းကို ဥဒဟို ဝင်ထွက်နေကြတဲ့ တပည့်ရင်းတွေလေ”

“အင်း ... ဒါနဲ့အစ်မ”

ကျွန်တော့်စကားက ခပ်တုံ့တုံ့။ မေးရကောင်းနိုး မမေးရ ကောင်းနိုး။ ဇဝေဝေါ ချီတုံချတုံ။ နှုတ်ထွက်မရဲမျှင်။

“ဟိုလေ ... အစ်မ ‘ကြိုးသမားမဲကြီး’နဲ့ ဘုန်းဘုန်းကြီး တို့ရဲ့အကြောင်းကိုများ ...”

“အံ့မာလေး ... ဆရာရယ် ... အဲဒီ ‘မဲကြီး’ရဲ့အကြောင်း မှမပါရင် ဘုန်းဘုန်းကြီးရဲ့အကြောင်းက ဘယ်လာပြည့်စုံ နိုင်သိတော့

မလဲ။ နေဝါဦး... နေဝါဦး။ ဆရာက 'မသိဘူး... မသိဘူး' နဲ့ အဲဒီ 'မဲကြီး' ရဲ့အကြောင်းကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိနေပြန်တာလဲ။ ကဲ... ဆရာကို ဘယ်သူပြောတုံး။

“ကျွန်တော့် ဆရာကြီးလေ... အစ်မရဲ့။ သူလည်း ထောင်လောက်ရဲ့။ ရှေ့မိနောက်မိ စွယ်စုံကျမ်းကြီးပဲဟာ”

“ဘယ်သူများပါလိမ့်”

“ထောင်ပိုင်ကြီး ဦးရန်အောင်မောင်မောင်လေ”

“ဪ...”

ထို 'ဪ' နှင့် အတူ တွေ့တွေ့ငေးငေးကလေး ဖြစ်သွား၏။ နှောင်းခေတ်က အတိတ်တွေဆီ အတွေး လွင့်သွားပြန်ပြီထင်သည်။

“အင်း... ဆရာ ဦးရန်အောင်မောင်မောင်တို့ ဆရာ ဦးစိန်မောင် (ဝင်းဝင်းနှင့် (နန်းတော်ရှေ့)၏ ဖခင်)တို့ ဆရာဦးအောင်ကြီး (ရုပ်ရှင်မင်းသားကြီး ဦးကျောက်လုံး) တို့တွေ၊ ဆရာဦးညွန့်ဝေ (စာရေးဆရာကြီးမင်းသူရိန်) တို့လည်း မန္တလေးထောင်မှာ အဲဒီ ၁၉၅၀ တစ်ဝိုက်က ထောင်မှူးကလေးတွေအနေနဲ့ ရှိခဲ့ကြသေးတာကိုး။ ဘုန်းဘုန်းကြီးအကြောင်းကို သိကြ ကြုံဖူးကြတာပေါ့”

“ဟုတ်တယ် အစ်မရဲ့။ ဆရာကြီးက စာတင်ပေတင်အဖြစ် နဲ့တော့ ဘုန်းဘုန်းကြီးရဲ့အကြောင်းကို သူ့ရဲ့နာမည်ကျော် 'ထောင်တစ်သက်အတွေ့အကြုံ' မှတ်တမ်းကြီးထဲမှာ ရေးသွားပါရဲ့။ အဲဒါလည်း တိုစိကလေးပါ။

ဒါပေတဲ့... စကားကြုံရင် ကြုံသလို ဘုန်းဘုန်းကြီးနဲ့ပတ်သက်တဲ့ အံ့ဘုန်းကိစ္စကလေးတွေကို မကြာခဏ ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ပြောပြ

လေ့ ရှိတတ်ပါတယ်။ အထူးသဖြင့် 'ကြီးတိုက်'၊ 'ကြီးသမား' တွေနဲ့ ပတ်သက်တာရင် ဘုန်းဘုန်းကြီးရဲ့အကြောင်းဟာ မပါမပြီးပါပဲတဲ့ ခင်ဗျာ”

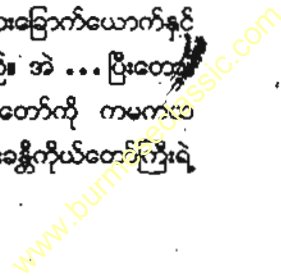
“ဟုတ်မယ်... ဟုတ်မယ်။ ဆရာ ဦးရန်အောင်မောင်မောင် ထောင်မှူးကလေးဘဝနဲ့ မန္တလေးထောင်မှာ တိုက်ထောင်မှူး (Cell's Jailor) လုပ်နေစဉ်ဘုန်းက ဘုန်းဘုန်းကြီးဟာ ထောင်ကို ဥပုသ်နေ့တိုင်း မှန်မှန်ကြွလာပြီး ဗုဒ္ဓဘာသာ အကျဉ်းသားတွေကို ဥပုသ်သီလပေး တရားဟော၊ တရားပြနေကျပဲ။ အထူးသဖြင့် တိုက်ထဲက အကျဉ်းသားတွေနဲ့ သေဒဏ်ကျနေတဲ့ 'သေဒဏ်ကြီးသမား' တွေကို မပျက်မကွက် တရားချီးမြှင့်လေ့ရှိတတ်တယ်... တဲ့”

မန္တလေးထောင်မှာ (၁) တိုက်၊ (၂) တိုက်၊ (၄) တိုက်နှင့် ဆေးရုံတိုက်စသည့် တိုက်ခန်း (Cell) များ ရှိသည်။ (၁) တိုက်မှာ စစ်အတွင်းက ဗုံးဒဏ်ကြောင့် ပျက်စီးခဲ့ရပြီးဖြစ်၏။

သေဒဏ်ကြီးသမားများကို ကြီးမပေးမိထားသည်က (၄) တိုက်၊ (၄) တိုက်နှင့် ကြီးစင်က ကပ်လျက်၊ ပေ (၅၀) သာသာလောက်ကလေးပဲ ဝေးမည်ထင်သည်။ ထောင်ကြီး၏ အရှေ့မြောက်ဘက်ထောင့်၊ ထောင်အုတ်ရိုးကြီးနှင့် ပေ (၅၀) ခန့်သာဝေးသည်အရပ်မှာ ကြီးစင်၊ (မန္တလေး 'လေးကျွန်းအောင်မြေ' နန်းမြို့ကြီးအထဲမှ ထောင်ဟောင်းကြီးကို ပြောနေခြင်းဖြစ်ပါ၏။ (စာရေးသူ))

(၄) တိုက်ခေါ် ကြီးတိုက်တွင် ကြီးသမားခြောက်ယောက်နှင့် အခြား တိုက်ပိတ်အကျဉ်းသားများလည်း ရှိခဲ့သည်။ အဲ... ပြီးတော့

“အဲဒီကြီးတိုက်ထဲမှာ မန္တလေးတောင်တော်ကို ကမကလ လုပ်ပြီး တာဝန်ယူ ပြုပြင်ထိန်းသိမ်းပေးနေတဲ့ ဦးခန္တီကိုယ်တော်ကြီးရဲ့

တပည့် အတွင်းရေးမှူးဆိုလား၊ ဘာလား 'ဦးလှအောင်' ဆိုတာ၊ ရှိသေးသတဲ့ဆရာရဲ့။ ဘာမှန်းတော့ မမှတ်မိတော့ဘူး။ မန္တလေးစတောင် ရောက်နေခဲ့တာတော့ အမှန်ပဲ။ ဘုန်းဘုန်းကြီးက အဲဒီဦးလှအောင်ကို တွေ့ဖို့ တသီးတသန့် လာတွေ့ခဲ့တာတွေလည်း ရှိတယ်။

ကျွန်တော့်ဆရာကြီး ပြောပြခဲ့သည် ကြိုးတိုက်နှင့် အံ့သည် 'အကာလမရဏပုံပြင်' တွေထဲမှာလည်း ထိုအကြောင်းက အမှတ်ထင် ထင်ပါသည်။

ဦးလှအောင်မှာ အပြစ်ဒဏ်နှင့် တိုက်ပိတ်ခံနေရသော အကျဉ်း သားတော့ မဟုတ်တဲ့။ သူ့ဘာသာနှင့်သူ တိုက်ခန်းတွင် အေးအေး ဆေးဆေးနေလို့၍ ထောင်ပိုင်ထံခွင့်တောင်းပြီး ၎င်းတိုက်တွင် နေသူ ဖြစ်၏ဟု ဆရာကြီးက ပြောခဲ့သည်။

'မဲကြီး' ကို ဘုန်းဘုန်းကြီးနဲ့ အထူးတလည် တွေ့ဖြစ်ရအောင် ပိတ်ဆက်အောင်သွယ်ပေးခဲ့တာလည်း အဲဒီ ဦးလှအောင်ကြီးပဲပေါ့ အစ်မ ရဲ့။ အဲဒီတုန်းက တိုက်တန်းစီး ဦးမဲသာက မဲကြီးရဲ့ နောက်ကြောင်း ရာဇဝင်နဲ့ 'ဇ' ရယ်၊ အကျင့်တန်ပုံ 'ဓမ္မဆိုး' ပုံကို အခင်းသားကြီး သိနေလေတော့ ဘုန်းဘုန်းကြီးကို ကြားထဲက အားနာရှာလို့ ဘယ်လိုပဲ ပိတ်ဆီးကန့်လန့်လုပ်ခဲ့ပေတဲ့ ဦးလှအောင်က ဇွတ်ချည်း တားမရဆီး မနိုင် ဖြစ်နေလေတော့ ဒီအတိုင်းတိုင်း လွတ်ထားခဲ့လိုက်ရသတဲ့ ဆရာ ရဲ့... နော့။ ဦးလှအောင်နဲ့ ဘုန်းဘုန်းကြီးတို့ဆိုတာ ဦးခန္တီကိုယ်တော် ကြီးနဲ့ ဆက်လိုက်ပြန်တော့ မြေးတပည့်အရင်းအချာလို ဖြစ်နေတော့ တာကိုး။

"အဲဒီ 'မဲကြီး' အကြောင်းကလေးကို ပြောပြစမ်းပါဦး အစ်မ

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

ရယ်၊ သက်ကြီးစကား သက်ငယ်ကြား... နောက်နောက်တွေကို စကား နှုတ်ဆင့်ကမ်းခဲ့ရအောင်လို့"

တော်တော်နှင့် နှုတ်တုံ့ပြန်သံ မကြားရလေ။
အာစေးထည့်ထားသလို ငြိမ်နေပြန်တော့သည်။

ကျွန်တော့်ရေးနွေးငဲ့သံ 'ပလောက် ... ပလောက်' တွေက
သာ တစ်ခဏသားဖြင့် မင်းမူနေတော့၏။

"အဲဒါက ... ဒီလိုတဲ့ ဆရာရဲ့"

အချိန်တို့သည် ရုတ်ခြည်းပင် တန်ရပ်ငြိမ်ဆိတ်။

ဗြိတိသျှင်က 'လွတ်'ချင်ရင် အဲဒီ ဗြိတိသျှင်ရဲ့သဘော သဘာဝအစစ်အမှန် ဝေပွတရားတွေကို မြင်မှသာပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ်။

“တင်ပါ”

“တို့များ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တစ်ဦးအနေနဲ့ ဗြိတိသျှင်တွေနဲ့သာ ပဲ နစ်မွန်းမနေသင့်ဘူး။ ချစ်ခြင်းမေတ္တာ၊ ကရုဏာတရား၊ အကျိုးလို လားခြင်းဆိုတဲ့ ကောင်းကျိုးကိုရည်တဲ့ အာရုံမျိုးတွေ ဆိုခဲ့ရင်တောင်မှ ဆုပ်ဆုပ်ကိုင်ကိုင် ဗြိတိသျှင်မနေလေကောင်းလေပဲ။ သာကြောင့်တုံးတဲ့။

တို့များ စိတ်တွေ၊ ရုပ်တွေ၊ အာရုံတွေဟာ 'ဥပါဒါ၊ ထိ၊ ဘင်' ဖြစ်တည်ပျက်ဝေပွတရားအစဉ်ရဲ့ ယန္တရားအောက်မှာ တရစပ်ပျက် .. မရပ်၊ မနားစတမ်း၊ ချုပ်နေရလို့ ကိုယ်ပိုင်မဖြစ်နိုင်။

အပျက်တွေ ... ပျက်ခဏတွေနဲ့ သိတဲ့ထားတဲ့ ရုပ်ဝေပွ နာမ်ဝေပွကို မြင်ပြီးဆိုရင် တရားနဲ့တွေ့ပြီးပဲ။ တွယ်ပြီးနေခြင်းတွေကို ခြစ် တောက်ပစ်နိုင်တာဟာ အဲဒီ 'အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တ' တရားတွေပဲ ရှိလေရဲ့ ဒကာ”

“တင်ပါဘုရား”

“ချစ်ခြင်းမေတ္တာတွေ ရှိမြဲရှိနေပါစေ။ ဒါပေမဲ့ ... မဗြိ တွယ်ထားလိုက်လေနဲ့၊ ချိတ်တွယ်မထားနဲ့။ မက်မက်မောမော ဖမ်းဆုပ် မထားလေနဲ့။ ဗြိတိသျှင် (လဂ္ဂတီ) ကင်းတဲ့စိတ်ဟာ ဖြူစင်တယ်။ အဲဒီ ဖြူတဲ့စိတ်၊ စင်ကြယ်ရှင်းသန့်တဲ့စိတ်နဲ့ တစ်ပါးသူတွေအပေါ် ကရုဏာလည်း ထားလို့ရတယ်။ အသန့်စင်ဆုံး မေတ္တာနဲ့လည်း ချစ်လို့ ရတယ်။

အဲ ... ဗြိတိသျှင် (လဂ္ဂတီ) ကသာ မှောက်မှားဘာလေ။

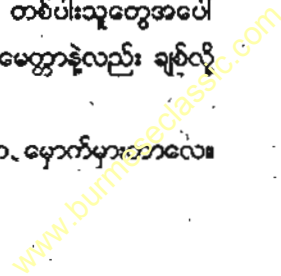

“ဗြိတိသျှင် (လဂ္ဂတီ) ဆိုတာကို ပထမဆုံး သဘောပေါက် ထားရလိမ့်မယ် ဒကာ။ ဒါမှသာ ဗြိတိသျှင်က လွတ်လိမ့်မယ်။ အဲ ပြီးတော့ ဗြိတိသျှင်မှ ကင်းခြင်းဆိုတာကိုလည်း သဘောပေါက်ရ လိမ့်မယ်”

ဗြိတိသျှင် (လဂ္ဂတီ)ဆိုတာက ဘာလဲ ... တဲ့။

အရာဝတ္ထုတွေမှာ၊ အမည်ပညတ်တွေမှာ၊ သူသူငါငါ အထည် ကိုယ်ကောင် ရုပ်ဆင်းသဏ္ဍာန်အာရုံတွေမှာ ဗြိတိသျှင်က ချမ်းသာ ကိုဆောင်သလား။ ဆင်းရဲကိုဆောင်သလား။ ကဲ ... တို့တွေ ဆင်ခြင်

ကြည့်ကြည့်နိုး

ဟုတ်ရဲ့မဟုတ်လား ... ဒကာ၊ ဒကာလည်း ဉာဏ်မဝေးတဲ့သူဘဲ။
တရားက ပြတဲ့သဘောကို သိရဲ့မဟုတ်လား”

“ .....

စိတ်ထဲမှာ ရုတ်ခနဲ တုန်တုန်လှုပ်လှုပ် ဖြစ်ချင်လာ၏။

ဆရာတော်က ‘မဲကြီး’ကို စိုက်ကြည့်နေသည်။

မဲကြီးတစ်ကိုယ်လုံး ကြက်သီးမွေးသီးတွေ တဖျင်းဖျင်းထဲ၊
သို့သော်လည်း ... မရအရ သူ့စိတ်ကို ဘာသာ ပြန်တင်းထားနိုင်နေ
ဆဲ။ သို့နှင့်တိုင် ‘ဆရာတော်က ဘာလို့များ ငါနဲ့ ဒက်ထိတိုးနေတိုက်မိ
နေတဲ့ ဒီတရားကို ဒန်သေကွက်တိချည်း ဟောနေတာပါလိမ့်။ တိုက်ဆိုင်
မှု သက်သက်ပဲလား။

အဲ ... တရားရှင်ဆိုပြီး လူပြောသူပြောများတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဆို
တော့ ငါ့အတိတ် ... ငါ့ဘဝကို တပ်အပ် သိနေလေရောသလား။
အင်းလေ ... ငါမှ ဉာဏ်မမီနိုင်တဲ့ ကိစ္စတွေကို ဆက်မစဉ်းစားတော့
တာဘဲ ကောင်းပါတယ်။

ဘာတဲ့ ... ‘ဗြိတိသျှင်’တဲ့၊ ဟုတ်စ ...။ အင်း ...
အင်း ... ‘ဗြိတိသျှင်’ တဲ့၊ ဟုတ်၊ ဟုတ်သေးတော့’ ဟု အတွေးတွေ
ဘောင်ဘင်ဖြင့် ယောက်ယက်ခတ်နေမိသေးသည်။

“တွယ်ငြိခြင်းဟာ စစ်မှန်တဲ့ချစ်ခြင်းကို တားထားတတ်တယ်။
တွယ်ငြိခြင်းကင်းပြီဆိုမှ တကယ်သဘာဝကျကျ ချစ်တတ်လာတာ။
အရာရာကို သူ့အတိုင်းတိုင်း သူ့သဘော သူ့သဘာဝအတိုင်းပဲ ရှိနေ
စေရမယ်။ ‘ကိုယ်ဖြစ်စေချင်တဲ့အတိုင်း ဖြစ်ရမယ်’လို့ ‘ချည်’ ဖို့ ‘နှောင်’
ဖို့ မကြိုးစားလိုက်လေနဲ့။

စိတ်ကို သူ့အတိုင်းတိုင်း ဖြူဖြူစင်စင်ထားတာဟာ ‘မလာ’
ဖြစ်သွားတာ မဟုတ်ဘူးကွယ်။ တစ်ခုခုကို မခံစားရဘဲ တစ်ခုခုကို
လှူမစိုက်ဘဲ နေတာမဟုတ်ပါဘူး။ တွယ်ငြိခြင်း (လဂ္ဂတိ) က ကင်းနေ
တာ။ ခာဝကို သူ့အရှိသဘာဝအတိုင်း လက်ခံနေနိုင်ခြင်းသာ ဖြစ်တယ်။
တို့များ ပုထုဇဉ်တွေအတွက် အဲဒီလောက် အခြေအနေမျိုး
ဆိုရင်ကိုပဲ ဒီဘဝဒီခန္ဓာကို ရခဲ့ခြင်းဟာ မြတ်လှချည်ကွယ်”

ကရုဏာဖြင့် ပြည့်လျှမ်းသည် အသံတော်သည် ကြီးတိုက်
ခန်းကလေးထဲ၌ တဖြည်းဖြည်း တိုးတိတ်ငြိမ်းပျောက်သွား၏။ ကမ္မဋ္ဌာန်း
တစ်ခုခု၌ အာရုံဝင်စားနေသည့်အလား မျက်လွှာကိုချလျက် အရွေ့အလှုပ်
မရှိ။ ပကတိငြိမ်သက်နေသည့် ဆရာတော်ကို မဲကြီး မော့ရွံဖူးသည်။
အရွယ်တော်က အိုမင်းရင့်ရော်ခဲ့ရှာပြီ။

ကြုံလိုသော ကိုယ်အနေကြောင့် အရိုးစုကမ္မဋ္ဌာန်းတောင်ကို
သက်န်းစပတ်ထား။ လွှမ်းထားသည်ဆိုသား။

သို့ပင်ဖြစ်လည်း ... ကိုယ်တော်မှ တစ်စုံတစ်ရာသော
တိုယ်အရောင်အဝါတစ်မျိုး လဲ့လဲ့လင်းလက်နေသည်သို့ ထင်ရသည်။
ကျက်သရေ သို့မဟုတ် မက်လား။ အဲ ... ထူးထူးလည်လည် ကြည့်ညို့
ဇွယ်အသွင်ကို ဆောင်နေလေသည်ကား အမှန်။

မဲကြီးသည် သူ့ရင်ကို စုပြုတိုးပေးလျက် ဇွတ်အထင်း ဆန်
ဖက်လာနေသည့် စိတ်ဇောတွေကို မနည်းကြီး ချုပ်တည်းထားချေ
၏။ သူ့နှုတ်ခမ်းတွေက တဆတ်ဆတ်တုန်လို့။ တိုက်ခန်းကြင်ဖြင့်
အေးအေးကြီးပေါ်၌ ပုဆစ်ခူးတုတ် ကျုံ့ကျုံ့ပုံပုံကလေး တိုင်နေသည့်
သူ့ခန္ဓာသည် သူ့ဘာသာပင် မသိလိုက်နိုင်ဘဲ ဒယိုးဒယိုင်ကြီး
ဆိုးသလို ဖြစ်နေတော့သည်။

၈၈။ ဇေယျပင်သျှင်

“ဘာကို ပြောချင်နေလို့လဲ ဒကာ၊ ပြောချင်တာ လျှောက်ချင်တာကို အဓမ္မ ချုပ်တည်းမထားနဲ့ကွယ်။ ဖြစ်နိုင်တာ၊ မဖြစ်နိုင်တာတွေကို ခဏထားဦး။ ဘုန်းကြီးကို ဘာပြောရောရှိလို့လဲ”

မဲကြီး ဆတ်ခနဲ တုန်သွားပြန်သည်။

သူ့အတွေး သူ့အကြံကို သိများ သိနေပြီလားဟု အလန့်တကြား မော့ကြည့်မိသည်။

ဘုန်းတော်ကြီးသည် တည်ငြိမ်စွာ မျက်လွှာကို သိမ်းထားဆဲပင်။

“တပည့်တော် ... တပည့်တော်ကို ကယ်တော်မူပါဘုရား”

“ဘယ်လိုကွယ် ဒကာ”

ဆုတ်နှစ်သိပ်ငယ်မှုတွေဖြင့် မဲကြီး၏ကိုယ်က တိုက်ခန်းကြမ်းပြင်၌ ပီပီပြားပြားကြီး ဝပ်လျှိုးလျက်။

“တပည့်တော်ကို ကယ်တင်ပေးတော်မူပါဦးဘုရား”

“အင်း ... အင်း ...”

သူ့ကိုပင် နှစ်သိပ်ငယ်ဖြေလျော့ပေးနေလေသလော၊ ဘာသာပင် တစ်ကိုယ်တည်း ညည်းတွားလိုက်ခြင်းပေလော။ ထို ‘အင်း ... အင်း’ ၏အဓိပ္ပာယ်ကို မဲကြီး သိသိမှတ်မှတ် ဝေခွဲ၍မရချင်။

“ဘုန်းကြီးက ဒကာကို ဘယ်လိုများ ကယ်ပေးရမှာတုံးကွယ် ဆိုစမ်းပါဦး”

“ဘုရားတပည့်တော်ရဲ့ အယူခံကို တရားရုံးချုပ်က ပယ်ခဲ့ပြီ ပါပြီ ဘုရား”

“အင်း ... အင်း ...”

အကာလ ဗုဒ္ဓစာပြိုင် ၈၉

“အဲဒါ နိုင်ငံတော်သမ္မတကြီးဆီကို အသနားခံစာ ထပ်တင်ထားမိတယ်ဘုရား။ အကယ်၍များ ... အကယ်၍များ ... အဲဒီအသနားခံစာကိုပါ ပယ်လိုက်ခဲ့မယ်ဆိုရင် ...”

မဲကြီး စကားမဆက်နိုင်။

လှိုက်၍လှိုက်၍ ဆိုတက်လာသည့် ပရိဒေဝသောက ... အဲ ‘ကြောက်စိတ်’ တွေက လည်ချောင်းဝ၌ နင်လာသည်။ သူ့ရင်အပြင်သည် လှိုင်းကဲ့သို့ တက်တုံ့သက်တုံ့။ ကုန်းကုန်းကိုင်းကိုင်း ကျောတစ်လျားသည်လည်း နိမ့်လိုက်မြင့်လိုက်၊ မသက်မမြဲစိ။

“အင်း ... အင်း ... ဆိုပါဦးလေ ... ဒကာ”

တည်ကြည်ငြိမ်းသက်သော အသံတော်အေးအေးကြောင့်သာ။

“တပည့်တော်ကို ကျိုးပေးသတ်ကြတော့မယ်ဘုရား”

“အင်း ... အင်း ... အဲဒီတော့ ...”

“တပည့်တော်ရဲ့အသက်ကို အရှင်ဘုရားက အလျှော့ခံပြီး ကယ်တင်ပေးတော်မူပါဘုရား”

“အင်း ...”

လေးတွဲတွဲ ပင်ပန်းကြီးစွာ သက်ပြင်းမောကြီး ချလိုက်သံကို မဲကြီး ကြားရ၏။ မရွံ့မခဲဖြင့် အရဲတိုးလျက် စွတ်ရွတ်လျှောက်တင်ခဲ့မိသည့် သူ့စကားသည်လည်း ဆုံးခဲ့ပြီ။

တုံ့ထိုဘာဝေ မလှုပ်မချောက်ကြီး ငြိမ်ဆိတ်နေကြသည့် ဘုန်းတော်ကြီးနှင့် မဲကြီးတို့ကို အချိန်က တတိတိ ကိုက်ခွဲငါးမျှီပစ်နေသလိုရှိ၏။

“အင်း ... ပြုဆဲအခါ ‘စေတနာ’၊ ပြုပြီးတဲ့အခါ ‘ဂံ’ တဲ့ တွယ်၊ ကံရယ်လို့ ဖြစ်မြောက်ခဲ့ပြီဆိုမှဖြင့် သူ့ရဲ့ အကျိုးအားနိသင်ဖြစ်

တဲ့ 'ကမ္ဘာလ' ကို မခံယူချင်လို့ မရနိုင်ပေဘူး။ သရက်ပင်စိုက်၊ သရက်သီးစား။ 'ခံပင်' ကို စိုက်မိပြီဆိုမှပြင်လည်း ခုပ်ခုပ်လန်လန်ချင်နေတဲ့ 'ခံသီး'ကို စားပေဦးပ။ ရှောင်မရတဲ့ တရားတွေပေကို။"

ဘုန်းတော်ကြီး၏ ဖြေးဆေးလေးတွဲသည်အသံက မဲကြီးကို သတိဝင်လာစေသည်။ မဲကြီးသည် လက်အုပ်ကို သဲသဲမဲမဲ ချီထားဆဲ။ စိတ်ဓာတော တင်းထားဆဲ။

"ပြီးတော့ သတ္တဝါတစ်ခုရဲ့ ကောင်းမှု၊ မကောင်းမှုကံနဲ့ ကံရဲ့ အကျိုးအာနိသင်ကို တစ်ပါးသောပုဂ္ဂိုလ်က ဝင်ကယ်လို့ ရနိုင်၊ မရနိုင်။ ဒါလည်း ဆင်ခြင်စရာ အကြောင်းတစ်ခုပေပဲ။"

တို့များ ဗုဒ္ဓကိုယ်တော်မြတ်ကြီးကတော့ 'ကိုယ်ပြုခဲ့တဲ့ကံဟာ တဲ့၊ လှည်းဝန်တင်ကို ဆွဲနေတဲ့ နွားရဲ့နောက်ကို လှည်းဘီးတွေက တစိုက်မတ်မတ် ကပ်ပါလိုက်နေသလိုပဲ' တဲ့။ 'နွားဆွဲရာနောက် လှည်းဘီးတွေက လိုက်နေရတာကိုး' တဲ့။

'မြေပြင်ပေါ်သွားသွား။ ရေထဲဆင်းဆင်း။ ကုန်းခင်မော့ကို တက်တက်။ လျှိုမြောင်ချောက်ထဲစိုက်စိုက်။ နွားသွားရင်သွား။ နွားရွေ့ရင်ရွေ့။ နွားရပ်ရင်ရပ် ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်နေတာပဲ'.. တဲ့။ အဲ .. ကံနဲ့ ကံရဲ့အကျိုးကလည်း အဲသလိုပဲ။

ကံက 'နွား'၊ 'ကံရဲ့အကျိုး' က 'လှည်းဘီး'၊ 'ကံသွားလေရာနောက်ကို အဲဒီကံရဲ့အကျိုးက မပြတ်မလပ် ဒလစပ် လိုက်နေတော့ သတဲ့'။ နွားကို ဝန်တင်တံပိုးက ချွတ်တော့၊ ဖြုတ်လိုက်တော့မှပဲ လှည်းဘီးက ဒုတ်ဒုတ်ထိ ရပ်သွားတော့မှာလေ။ ဟုတ်ရဲ့လား ... ဒကာ"

"....."

ဘုန်းတော်ကြီးထံမှ နှုတ်ထွက်စကား၏ ဆိုလိုရပ်ကို မဲကြီး ဝေဖန်မှုနဲ့ မြင်လိုက်သလိုရှိ၏။ သူ့ အသနားခံလျှောက်တင်ချက်ကို ဘုန်းတော်ကြီးက အလိမ္မာဖက်၍ ပယ်မြစ်တော်မူလိုက်ပြီ။ ဖြုတ်ချည်း ဆင် ... ကြောက်စိတ်တွေ သိပ်သည်းစေးဖျစ်၍လာ၏။

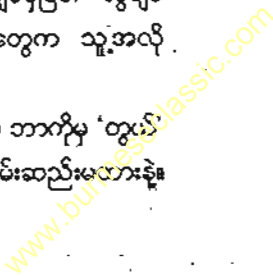
"အင်း ... ဘုန်းကြီး ဆင်ခြင်ကြည့်ဦးမယ်လေ ဒကာ။ ဒကာသည်း ဒကာရဲ့ ပြုခဲ့မိတဲ့ 'ကံ' နဲ့၊ အဲဒီ 'ကံရဲ့အကျိုး' လားရာကို ဖြေးဖြေး စဉ်းစားကြည့်ပေးဦး။ တွေးယှဉ်ကြည့်ဦးပ။ ကုစားလို့ရနိုင်ဦးမယ့် ကံလား။ ဆယ်လိုမှ ကုစားမရနိုင်တော့တဲ့ ကံလား။"

အဲ ... သေချာတာကတော့ ပြုမိတဲ့ 'အကုသိုလ်ကံ' ကို ဘယ်လို 'ကုသိုလ်ကောင်းကံ' မျိုးနဲ့မှ ချေဖျက်ပစ်လိုက်ချင်လို့ မရပါဘူး။ အကျိုးပေးက သီးခြားစီ လာကြမှာ။ တစ်ခုပဲ ကုသိုလ်၊ အကုသိုလ် အားလုံးကို 'မဂ်'ကသာပဲ ပယ်သတ်နိုင်ပေရဲ့။

ဒီတော့ ... ဒကာ၊ အကျိုးမဲ့အချည်းနီး ပုပန်သောက ပရိသေဝတွေနဲ့ရခဲ့တဲ့ ဖြစ်ခဲ့ကြုံခဲ့တဲ့ လူ့ဘဝခဏတွေကို ကြမ်းတီး မပစ်တိုက်လေနဲ့။ ဗုဒ္ဓါနုဿတိဖြစ်ဖြစ်၊ ဓမ္မာနုဿတိဖြစ်ဖြစ် နှစ်သက်ရာ အစ်ခုခုကို ထုံနေပွားနေ။ ကြားလား ...။

"တို့များ လူ့ဘဝရဲ့ကံတွေ စိမ့်ပုံက ဆန်းတယ်။ ဘဝရဲ့လမ်း ဆွဲကလည်း ဆန်းကြယ်တယ်။ ကြံပေမယ့် ဖြစ်ချင်မှဖြစ်၊ လွဲချင်ခဲ့တတ်သေးတာ။ မကြံပေတဲ့လည်း ဖြစ်ချင်ရာရာတွေက သူ့အလိုပဲ ဆိုက်ချင်တဲ့အခါ ဆိုက်လာတတ်တာမျိုး။"

"အဲဒီတော့ စဉ္စာဦးက ဘုန်းကြီးပြောခဲ့သလို ဘာကိုမှ 'တွယ်' မထားနဲ့။ အထူးသဖြင့် 'ဥပါဒါနိ' တွေကို ငြိတွယ်သိမ်းဆည်းမထားနဲ့။"

ကိုယ်အိမ်ထဲမှာ မီးပုံကြီး၊ မွှေးမိတဲ့အခါ မီးက အတွင်းပစ္စည်းတွေတင်
မက အိမ်ကြီးကိုပါ လောင်မြိုက်ဝါးမျိုသွားတတ်သလို 'ဥပါဒါနိ' တွေကို
ရင်မှာ 'သို' ပြီး မွှေးထားမိရင် 'နောင်တ' ပူပန်မှုတွေက တအိအိ
တရိရိ နှိပ်စက်လောင်မြိုက်ကြလိမ့်မယ်။ ငြိတွယ်ခြင်း (လဂ္ဂတိ) တွေကို
လွတ်လွတ် စွန့်ပစ်လိုက်တော့ ဒကာ။ အတိတ်ကို အတိတ်အတိုင်း
အတိတ်မှာပဲ ထားခဲ့လိုက်တော့”

ဆရာတော်က ကိုယ်နေကိုဖျက် မတ်မတ်ရပ်သည်။ မဲကြီးကို
တွေ့နေ အကြည့်စူးစူးတစ်ချက်ဖြင့် စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် အခန်း
အပြင်သို့ ခြေလှမ်းစရွေ၏။

မဲကြီးမဟာ ပျော်ပျော်ဝပ်ဝပ် ဦးချကန်တော့ရင်း သူ့အခန်းကလေး
ထဲမှာ ကျန်နေရစ်ခဲ့တော့သည်။

သူတစ်ဦးတည်းကားမဟုတ်။

အတွေးတွေ တတွေတလုံးကြီးနှင့် ဖြစ်၏။ အထူးသဖြင့် သူ
မေ့ထားချင်ပါလျက် မည်သို့မျှ မေ့မရနိုင်သည့် 'အတိတ်' နှင့် 'အမေ'၊
တစ်ဆက်တစ်စပ်တည်း ချိတ်သိတဲ့ထားသည့် သူ့အတိတ်တွေနှင့် သူ
အမေသည် သူ့ကို ယခုတိုင် တစ်ရံမလပ် ကိုယ်ထင်ပြ စိုးမိုးခြောက်လှန့်
နေထဲ။

ထိုထို လွန်လေပြီးခဲ့သည့် 'အတိတ်' ကို သူ့ 'အနာဂတ်'
တွေနှင့် တွယ်ငင်ချိတ်ဆက်ထားလိုက်ချင်သည့် ဆန္ဒတွေဖြင့် သူ့ဘာသာ
လုံးလည်လိုက်နေခဲ့မိသည်မှာ ကြာပေါ့။

သူ မသေမီကလေးမှာ လုပ်ခဲ့ချင်စရာ တစ်ခုပဲရှိ၏။ ထို
အာသိဿ၊ ထိုဆန္ဒ၊ ထိုစိတ်ဇောအာရုံသည် မီးတောက်ကြီးတစ်ခုလို
ဟူးဟူးလျှံလျှံ တောက်လောင်ထန်ပြင်းလာတိုင်း အိမ်စက်ခြင်းမဲ့ည

ရှားများလာခဲ့တော့သည်။ ယခုဖြင့် နေ့သည်လည်းကောင်း၊ ညသည်
လည်းကောင်း မဲကြီးအတွက် ထူး၍မခြားပြီ။

နေ့ဖြစ်စေ၊ ညဖြစ်စေ 'အတိတ်' တွေထဲမှာသာ မဲကြီးရောက်
နေသည်။ တွယ်ငြိခြင်းတွေနှင့်၊ ဆန္ဒဇောတွေနှင့်၊ သည်းထန်သည့်
အမုန်းတွေနှင့်၊ ဟူးဟူးလျှင်လျှင် အာယာတတွေနှင့်။

အဲသည် အတိတ်တွေထဲမှာ 'အမေ' ရှိသည်။

ပြီးတော့ ...

“လောကမှာ အမုန်းတရားထက် ပိုပြီး ကြောက်စရာ ကောင်းတာမျိုး မရှိနိုင်တော့ဘူး။ အဲဒီမုန်းတီးစိတ်ဟာ အဆိပ်ပြင်းတဲ့ မြွေတစ်ကောင်က သူ့တစ်ကိုယ်လုံးကို တင်း တင်းရစ်ရစ် လိပ်ပတ်ခွေထားသလိုချည်း။ သူ့ရင်ထဲက နှလုံးသည်းပွတ်ကိုတော့ ပီးလှုံပီးညွှန်တွေက တမြေမြေ တလူလူ ဝါးမျှီလောင်မြိုက်လို့။ သူ့ရဲ့ သိစိတ် ... အဲ ပြီးတော့ မသိစိတ် အဲဒီနှစ်ခုစလုံးကိုပဲ အချိန်နဲ့အမျှ ဖျက်ဆီး ချေမှု့ ပစ်နေတော့တယ်”

ရှေ့မှာ ရွက်ဟောင်းတွေ တစ်ရွက်ချင်း တိတ်တိတ်ကလေး ကြွနေကြပြီ။ မြေပြင်ပေါ်မှာရော၊ ရှေ့လမ်းကလေးပေါ်မှာပါ ဆောင်းဦး ရွက်ကြွ အလွှာလိုက်အလွှာလိုက် ထပ်ထပ်ကြမ်းလို့။ နေလုံးကြီးက လည်း မျက်စိကျိန်းချင့်စရာ။ ကြည်လင်သန့်စင်သည့် ကောင်းကင်ထဲ မှာ ဝါဝါရည်သွေးတွေဖြင့် ကြည်နေရှင်နေသည်။

ဝန်းကျင်တစ်ဝိုက်တွင် သစ်ရွက်သစ်ပွန်နဲ့ကလေးတွေက တကြိုင် ကြိုင်း၊ လေညှင်းလေးက တသုန်သုန်သုတ်ဖြူးနေဆဲ။ ငွေ့ငွေ့အေးသလို လို၊ နွေဦး၏ အနွေးဓာတ်ကလေးတွေပင် သဲ့သဲ့ပါချင်တော့ သလိုလို။

ပေါက်ပွင့်တွေလည်း ပွင့်ပြီ။ ပင်လုံးကျွတ် ညွတ်နေအောင် ရဲထွေးနေသည့် ပေါက်ပင်၊ ပေါက်ပင် ကုန်းကုန်းကိုင်းကိုင်းကြီးတွေ လယ်ကန်သင်းရိုးတစ်လျှောက် စီရရိတန်းလို့။

လက်ပံတွေက အပွင့်စမ်းကောင်းကြတုန်း။

အရွက်တွေကို ပြောင်စင်နေအောင် ခြွေချခါချထားပြီးသည့် တိုင် ပုရစ်ဖူးနုသစ်တွေ၊ ပွင့်ဖိုပြင်နေသည့် ပွင့်ငုံတွေဖြင့် အလှသစ် ဆင်ထားလိုက်ပုံမှာ နောက်ထပ် ခေါင်းပြုစ ရွက်သစ်စိမ်းဖန်ဖန်ကလေး တွေနှင့် ပန်သင့်လွန်းလှပေတောင်။

၉၆ * သေယျာဉ်သျှင်

သည်သို့ဖြင့် ရွာရိပ်ဝန်းကျင် အဝေးမြင် မြင်ကွင်းသည် လှသည်ဆိုရုံမျှ လှနေခြင်းသက်သက်မဟုတ်။ လွမ်းသရင့်ဖွယ်ကြီးလည်း ကောင်းနေပြန်တော့သည်။

“ဒိုင်း ... ဒိုင်း ... ဒိုင်း ...”

“ဒိုင်း ... ဒိုင်း ...”

“ဒိုင်း ...”

ရတ်ခြည်းပင် သံသံခဲခဲ ဆူညံလာသည် သေနတ်သံတွေ ကြောင့် တောတစ်ပြင်မှ ငှက်အုပ်တွေ ဝေါခဲခဲ အထိတ်တလန့် ထချီ ပြေးသွားကြသည်။ မဲကြီးက ဖိုးသာအောင်ကို ကြည့်၏။ သည်တော့မှ ပင် ဖိုးသာအောင်က သူ့လက်ထဲကလေးခွက် လွယ်ထားသည့် လောကီ စာလုံးအိတ်ထဲ ပြီးကပစ် ထိုးသိပ်ထည့်ရင်း ရွာဦးကျောင်းဘက်ကို မှော် ကြည့်ဖြစ်သည်။

“ဒိုင်း ... ဒိုင်း ...”

“ဒိုင်း ...”

“ဒိုင်း ... ဒိုင်း ...”

ကြားရပြန်ပြီ။ ရွာကလေးဆီမှ သေနတ်သံတွေက အလော တကြီး ကျယ်လောင်မြည်ဟိန်းစွာ စင်ထွက်လာနေ၏။

“မဲကြီးရေ ...”

“အေး ...”

“ရွာထဲကို သူပုန်တွေ ဝင်ပြန်ပြီနဲ့တူတယ်ကွ”

“အေး ... ဟုတ်တယ်။ ဟိုတစ်နေ့ကလည်း မူးမြစ်ဖျားထာ ‘နန်းစားရွာ’ကို တစ်ရွာလုံး ပြာကျအောင် ဖီးတင်ရှို့ပြီး သူကြီးနဲ့ ရွာသာ တချို့ကို သတ်၊ ရွှေငွေတွေကို ဖွတ်အတင်း လုယက်ယူငင်ကြ။ နွားတွေ

အကာလ မရုဏ်ပြင် * ၉၇

ကို မောင်ဆွားကြသတဲ့။ မြင်းတွေကိုလည်း အားလုံး သိမ်းသွားတယ်။ ‘တော်လှန်ရေး’ ဆိုလား ... ဘာဆိုလား လုပ်တာတို့ဟာ။ သူပုန်ခိုလ် က ရွာသာတွေကိုစုပြီး တရားဟောသွားလိုက်သေးသတဲ့မောင်”

“ရက်စက်တဲ့ သူပုန်တွေပဲနော်”

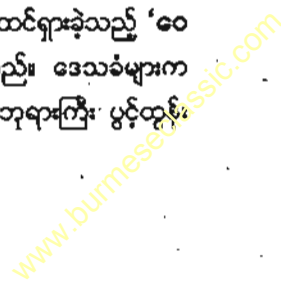
“အေးဟ ...”

သူတို့ ‘ကြောင်လည်ရွာ’ နှင့် ‘နန်းစားရွာ’က သိပ်ကြီးမကျာ မဝေးလှ။ ဗန်းမောက်မြို့နယ်အတွင်းရှိ ဂဒူးကဏန်း အမျိုးသားအများစု နေထိုင်ရာ ရွာကြီးများဖြစ်သည်။ အလွန်ရိုးသား၍ ဘာသာတရား ညွတ် နူးကိုင်ရှိုင်းကြသော ဂဒူးကဏန်းတိုင်းရင်းသားတွေ၊ ရှမ်းမျိုးနွယ်စုတွေ ချည်း စုဝေးနေထိုင်ကြ၏။

သည် သူပုန်သူကန် သောင်းကျန်းသူတွေ သူတို့အဖို့အတိုင်း ထင်သလို ဝင်းမှုကြီးစိုးမလာမီက သည်ရွာကြီး ရွာကလေးများသည် အေးချမ်းစည်ပင်၍ စီးပွားရေးလည်း စိုစိုပြေပြေ ရှိလှသည်။ ကျွန်းသစ် ဝေါများရာဒေသဖြစ်၍ အိမ်တိုင်းလိုလို ကျွန်းလုံးတိုင်ကြီးများဖြင့် အိုင် အခန်း။

‘တစ်ဖူးရလို့ တစ်ပဲလှ။ တို့ရှမ်းတောင်သူ တူနိုင်ရိုးလား’ ဟု ဟစ်ကြွေးခဲ့သည့် ရှမ်းနှင့် ဂဒူးတိုင်းရင်းသားတို့မှာ ဗုဒ္ဓဘာသာကို အလွန် အလေးအမြတ်ထား၍ မြတ်နိုးတနာ ယုံကြည်ကိုးစား ကြည့်ညိုကိုးကွယ် ကြသည်။

ဓလနွာအရှင်သူမြတ်ကြီးဟု အထင်ကရ ထင်ရှားခဲ့သည့် ‘ဝေ သုတ်ချီ’ [ဝေသုတ်] ဟုလည်း စာလုံးပေါင်းကြသည်။ ဒေသခံများက ‘ဝေသုတ်ချီ’ ဟုသာ နှုတ်ဖွဲ့နေကြ၏။ ဆရာတော်ဘုရားကြီး ပွင့်ထွန်း ခဲ့ရာ ဇာတိမြေမြတ်လည်း ဖြစ်သည်။

ယခုမှ သံညနယ်တစ်ဝိုက်မှာ 'မြန်မာ့သွတ်လပ်ရေး'နှင့် မြေ
မနှောင်း မိုးဦးကျ မှိုတွေပေါ်သလို ပေါ်လာသည့် ရောင်စုံသောင်းကျန်
သူတို့ ဥဒဟို ဝင်ထွက်ပျက်ဆီးခံနေရသည့် စစ်ဘက်လင်းဖြစ်နေပြီ။ သေနတ်
သံတွေ တဒိန်းဒိန်း၊ ယမ်းခိုးယမ်းငွေ့တွေဖြင့် ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် ဖြစ်
နေရပြီ။ ရွာသိမ်ရွာများ ချောင်ကြိုးချောင်ကြားမကျန် သောင်းကျန်းသူ
တို့၏ဒဏ်ကို ကော့နေအောင် ခံနေကြရသည်။

“တို့တွေ ဘုန်းကြီးကျောင်းကို ပြန်ပြေးကြစို့ မဲကြီးရေ”

“အေး ... နန်းစားရွာမှာတော့ ဘုန်းတော်ကြီးနဲ့ ဦးပဉ္စင်
တွေကို ဖမ်းဆီးရိုက်နှက်ရုံတင်မကဘူး ကျောင်းကြီးကိုပါ မီးတင်ရှို့ပစ်ခဲ့
ကြသတဲ့ဟေ့။ ဇွတ်အတင်းဝင်တားတဲ့ ကျောင်းဒကာ ဘိုးရွှေတီးနဲ့ ကပ္ပိယ
ကြီး အဘိုးဝေး သာပေါ်တို့ကို သေနတ်နဲ့ ပစ်သတ်သွားသတဲ့ ...
ဟင်ကောင်ရဲ”

“ဟင် ... ဒါဆို တို့ဘုန်းဘုန်းကြီးတို့တစ်တွေတောင် အန္တရာယ်
က ကင်းကြပါမလား”

“ပြောတတ်ဘူးကွ။ ဟော ... ဟော ...”

“ဘာလဲ ... ဟေ့ကောင်ရဲ”

“ဟိုးမှာပြေးလာနေတာ ကပ္ပိယကြီး ကိုခွေးညိုမဟုတ်လား
ကြည့် ... ကြည့် ... ဟောဟိုမှာ ... ဟောဟိုမှာ ...”

“အေး ... အေးဟ ... ဂေဠု တစ်ခုခုတော့ ရွာမှာ ဆိုးဆိုး
ရွားရွား ဖြစ်ခဲ့ပြီတူတယ်။ ပြေးလာပုံကြီးက သွေးရှူးသွေးတန်း ဂဠု
ရှူးထိုးကြီး”

ဖုန်လုံးတွေ တသောသောနှင့် 'ဟောဟဲ' ချင်းဆက်လျက်
ချက်ချင်းလက်ငင်း ကမ္ဘာပျက်သည်သို့ ဒိုင်းစိုင်းပြေးချလာသူ ကိုခွေးညို

ကြီးကို သနားသဖြင့်လည်းကောင်း၊ 'ဘာတွေဖြစ်ကုန်ကြပါလိမ့်' ဟု သိ
လိုစေစိတ်တွေ မှန်ထူလာသဖြင့်လည်းကောင်း၊ 'မဲကြီး' နှင့် 'ဖိုးသာ
အောင်' တို့ နှစ်ဦးသားလည်း တူရူ့ကို တည့်တည့်တန်းတန်းကြီး ဇွတ်
ပြေးချလာမိခဲ့ကြသည်။

“မဲကြီးရေ ... ဟေ့ ... မဲကြီး”

“ဦး ... ဦးခွေးညိုကြီး ဘာတုံးဗျ”

“ကောင်လေး ... ကောင်လေးရေ ...”

“မောမယ်ဗျ ... ပြေးပြေး၊ ပြေးပြေး”

“မင်း ... မင်းအဖေ ...”

“ကျုပ်အဖေ ဘာဖြစ်တုံး ဦးခွေးညိုကြီး။ အဖေ ဘာဖြစ်တုံး
ဟင်”

“သူပုန် ... သူပုန်တွေ သတ်လို့သေပြီ ... ကောင်လေးရဲ့”

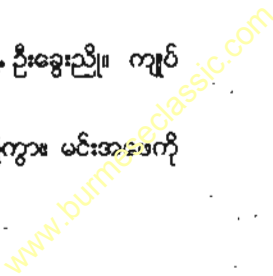
“ဗျာ ...”

မျက်ဝန်းထဲမှာ မီးတွေတဟုန်းဟုန်း ထတောက်လာသည်။
ရင်အပြင်သည် ခြိမ်းခနဲ နှစ်ခြမ်းကွဲ၍ ပွင့်ထွက်သွားအံ့သို့ တဒိုင်းဒိုင်း
ခုန်။

ရွာဘက်ဆီ၌လည်း မီးခိုးလုံးကြီးတွေ၊ မီးညွန့်မီးတောက်ကြီး
တွေ ထွေးထွေးလုံးလုံး မည်းညိုရှိုင်းမှုန် လှုံ့တက်လာနေသည်။ အော်
သံ၊ ဟစ်သံ၊ ပြေးသံလွှားသံ၊ ရုတ်ရုတ်သံသံတွေက ကမ္ဘာပျက်သည်
သို့။

“အဖေ ... အဖေ ... အဖေကော ... ဦးခွေးညို။ ကျုပ်
အဖေကော ...”

“အင်း ... သင်းကလေးလည်း သေရှာပြီကွာ။ မင်းအဖေကို

၁၀၀ * လေ့လာရေး

သေနှုတ်ခဲ့ပစ်တဲ့ သူပုန်တစ်ကောင်ကို မြက်ခတ်စားမနဲ့ ဇွတ်ဝင်ပိုင်း လိုက်တာလေ။ သူပုန်ကောင်လည်း တစ်ချက်ပဲ။ ငှက်ပျော့ပင် ဓားခွဲ ပိုင်းသလို ခိုင်းခနဲ ပစ်လဲကျသွားရော။ အဲ ... နောက်ထပ် အယုတ် တမာကောင်တစ်ကောင်က သေနှုတ်ခဲ့ ပစ်သတ်လိုက်သလော။ သုံးချက် တောင်။ သေရှာပါရောလား ... ကောင်လေးရဲ့”

“အောင်မလေးဗျာ ... ကိုယ်ကျိုးကြီး နည်းကြပါပေါ့”

“မဲကြီး ... မဲကြီး ... ဟဲ့ကောင်လေး ... ရွာထဲကို မဖြော နဲ့လေတွယ်။ အဲဒီမှာ ပြိုဟ်ကောင်တွေ မပြန်ကြသေးဘူး။ ရှိနေကြတုန်း တဲ့ ... ကလေးရဲ့”

“မဲကြီးရေ ... မဲကြီးရေ ...”

“ဟဲ့ ... ဟဲ့ ... ဖိုးသာအောင် ... ဟာ ... ဒီကောင် ကလေးတွေ သေနှုတ်တွေ ဒီလောက်တောင် တခိုင်းခိုင်း တဖောင်းဖောင်း ပစ်နေတာ ကာလနာ တိုက်ကုန်ကြတော့မှာပဲ။ ဟေ့ ... ဟေ့ ... ဟေ့ကလေးတွေ ... ပြန်လာခဲ့ဟဲ့။ ရော ... တစ်ခါဖြင့် ခက်ချေဖို့ ဟဲ့ ... ဟဲ့ ...”

မည်သို့မျှ မမိနိုင်တော့။

မဲကြီး၏ခြေတို့သည် လေဟုန်ကိုခွဲချက် ‘ကြောင်လည်ရွာ’ ဘက်ဆီသို့ တစ်ဟုန်ထိုး အားကုန် ပြေးချလာခဲ့သည်။ သူ့သူငယ်ချင်း ဖိုးသာအောင်က သူ့နောက်မှာ။

ဖုန်လှိုင်းကြီးတွေ တလိမ့်လိမ့်။

ရှေ့ဆီတွင်မူ ...

“အဲဒီတော့ ... မဲကြီးထို့ ဖိုးသာအောင်တို့ ဘာဖြစ်သွား ကြသေးသလဲဟင် ... အစ်မ”

မအောင်နိုင် မအည်းနိုင် မေးမိရတော့သည်။

ရှုသွင်းရမည့် ဝင်သက်လေကိုပင် ဇွတ်ကြိတ်မှိတ်၍ အောင် ထားမိသဖြင့် ရင်တစ်ပြင်လုံး ဆို့ဆို့ကြပ်ကြပ်ကြီး ဟူး ... မောရပ။

“ပြောမလေ ... ဆရာရဲ့။ ဘယ့်နယ် ... ဆပ်ပြာသည် လင်ပျောက်’၊ ပြာနောက်နောက် ဖြစ်နေရသတဲ့”

“ဇာတ်ရှိန်တက် ကောင်းနေပြီလေ အစ်မရဲ့။ တကယ့်အတွတ် အထိပ် ရောက်နေပြီဟာကိုး”

“အင်း ... ‘မဲကြီး’နဲ့ ‘ဖိုးသာအောင်’ နှစ်ယောက်စလုံး သူပုန် ရင့်မကြီးတွေ ဖြစ်သွားကြသတဲ့တော်ရေ။ ကံ ... သိပလား”

“ချို ...”

“ရော် ... မချိုနဲ့လေး သူပုန်အရင်အမာကြီးတွေဖြစ်ပြီး ဂဗူးဂဏန်းနယ်မြေ ‘ဗန်းမောက်၊ ပင်လယ်ဘူး’ တစ်ကြောမှာ သောင်း ကျန်းချင်တိုင်း သောင်းကျန်းလိုက်သမှ ဟည်းဟည်းကို ထနေပါရော တဲ့။”

‘လည်းပင်းမှာ ခလောက်၊ ခါးမှာ ဗျောက်၊ မယားမှာ ဆံတောက်’ ဆိုတဲ့ စာချိုးနဲ့အညီ ခြောက်လုံးပြူး ခါးချိတ်ထားတဲ့ ‘နိုင်ငံ ရေးမှူးကြီး’ ဆိုလားပဲ။ အဲ ... ဆရာ ‘မဲကြီး’ ကလေ။ ‘ဖိုးသာအောင်’ ကတော့ ထုံးစံအတိုင်း သူ့ငယ်နိုင်ပဲဟာ။ စတင်းဂန်းတစ်လက်လွယ် ဟန်ရေးတပြုနဲ့ မဲကြီးရဲ့ ‘ကိုယ်ရံတော်’၊ ‘အပါးတော်မြဲကြီးပရိုင်’

“ဟော ... ကျုပ်အစ်မကဖြင့် လုပ်ချလိုက်ပြီ။ တိုမယ့်တို့ ကျဉ်းမဲ့ကျဉ်း လိုက်ပြန်တော့လည်း ဘုရားဒကာဦးတုတ်ခမာ ‘ဘုရား တုတ်’ကို ဖြစ်ကရော။ ဘယ်လိုကဘယ်လို သူပုန်ဖြစ်သွားရတာတုံးမျှ ကျုပ်အစ်မရဲ့။ နည်းနည်း အသိုင်းနဲ့ အဝိုင်းနဲ့ လင်းစမ်းကျင်းစမ်းပါ ဦးတော့”။

“သိနိုင်ဘူးလေ ... ဆရာက လောနေတာကိုး နေ့”

နှစ်ဦးသား အသံထွက်အောင် ရယ်လိုက်မိကြရသေး၏။

“ဟင်း ... ဟင်း ... ဟင်း ... ဒီလိုဆရာရေ။ ရွာထဲကို စွတ်ရွတ်ပြေးဝင်တဲ့ မဲကြီးနဲ့ဖိုးသာအောင်တို့ဟာ ရွာကို စိတ်တိုင်းကျ ထင်သလိုမွေ့နှောက်ပြီး ဖျက်လိုဖျက်ဆီးလုပ်၊ မီးရှို့ပြီး ရွာထဲကပြန် ထွက်လာတဲ့ သောင်းကျန်းသူအဖွဲ့နဲ့ ထိပ်တိုက်ပက်ပင်းကြီး တိုးမိဆုံမိ ကြပါရော။”

အဲ ... သူပုန်ခိုလှုံက ‘မဲကြီး’ကို သေသွားတဲ့သူသားနဲ့ ရွတ် စွပ်တူနေလို့တဲ့ ‘မဲကြီး’ကို သူနဲ့လိုက်ခဲ့ရမယ် စွတ်ဖြစ်ကရော။ ‘မလိုက် ဘူး။ လိုက်ရမယ်’ နဲ့ တုပ်ဆီးတိုးနေကြရင်းကနေ ‘ဖိုးသာအောင်ပါ ပါရင်လိုက်မယ်’ လို့ ရေးတည်ကြပြီး ပါသွားခဲ့ကြတာတဲ့။ ‘ဖိုးသာ အောင်’ က တစ်ဖျက်နာလေ။

ဖိုးသားငါးရာ လက်ထဲရောက်သွားတဲ့ ကျေးသားစားပြုကြ ရာပါ။ ‘သူခိုးလမ်းပြ’ ပဲပေါ့ ... ဟုတ်ဘူးလား။ ခုတ်မဟဲ့ ထစ်မဟဲ့ သတ်မဟဲ့ဆိုတဲ့ သူပုန်တောမှာ ကြီးတဲ့ကလေးတွေလေ။ သူတို့မှ သူပုန် မဖြစ်ရင် ဘယ်သူဖြစ်ရဦးမတုံး ... ဆရာရဲ့။

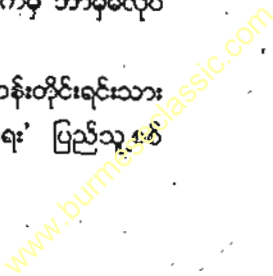
သူပုန်တောင်မှ ငယ်ငယ်လေးကတည်းက ‘ခ’ ရှိတဲ့၊ ‘သွေးရဲ တုံး’ ‘လက်ယဉ်’ တဲ့ မဲကြီးဟာ သူပုန်အမိပတ်ကြီးကို ဖြစ်ပါပကော လား။ နိုင်ငံရေးမှူးကြီး တဲ့တော့။ ကဲ ...”

“ဪ ... ဒုက္ခ ... ဒုက္ခ ... ဒုက္ခ ...”

“ဒုက္ခအစစ်က ‘ဗန်းမောက်၊ ပင်လယ်ဘူး’ နယ်ခံတွေပါရှင်း ‘ကျားကြောက်လို့ ရှင်ကြီးကိုး ရှင်ကြီးကျားထက်ဆိုး’ ဆိုသလို ‘ကြောင် လည်’၊ ‘နန်းစား’သား မဲကြီး သူပုန်ခိုလှုံဖြစ်ကာမှပဲ ခမာများမှာ တက် ထက်ကို ပြောင်ပါလေရာလား။ မြူကာပြာကာကို ကျပါလေရောတဲ့”

“အဲဒီသောင်းကျန်းသူ သူပုန်တွေကို ဒီအတိုင်းလွှတ်ထားပြီး ထက်ပိုက်ကြည့်နေရက်ကြရော သလားဗျား။ ဘယ်သူကမှ ဘာမှမလုပ် ကြတော့ဘူးတဲ့လား။”

“ဘယ်ဒီလိုဟုတ်ပဲ ... ဆရာရယ်။ ဂဗူးဂဏန်းတိုင်းရင်းသား တွေရဲ့ ‘မြစ်ဖျားဒေသ သောင်းကျန်းသူ ချေမှုန်းရေး’ ပြည်သူ့စစ်

၁၀၄ ❀ လေ့လာပညာ

လှုပ်ရှားမှုတွေ အင်နဲ့အားနဲ့ ပေါ်လာခဲ့တာပေါ့။ ဒေသခံတွေက မခံနိုင် ကြတော့ဘူးလေ။

နေ့ ... အိမ်ကခွေးတောင် ချောင်ပိတ်ပြီး အမွေ လိုနိုရိုက် ရင် ပြန်ကိုက်တတ်သေးတာကိုး နေ့၊ မဲကြီးတို့ 'တစ်လမ်းသွား' ဓမ္မနာယကောင် ဝိဇ္ဇာဒိဋ္ဌိသူပုန်တွေဟာ 'ဗန်းမောက်ပင်လယ်ဘူး' နယ် မြေကို စွန့်ခွာပြီး မြေကြောရွံ့ဖို့ ပြင်ကြရတော့တာပဲ။ အဲဒီတော့မှ ...”

“ဟင် ... အဲဒီတော့ ... ဘာဖြစ်ပြန်ပြီလဲ အစ်မ”

“မဲကြီးဟာ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်များစွာကတည်းက သူပုန်သတ်လို့ သေပြီဆိုပြီး မေ့ထားခဲ့တဲ့ သူ့အမေနဲ့ ဒုတ်ဒုတ်ထိ ပြန်တွေ့ကြရတော့ တာပဲတဲ့ရှင်”

“ဗျာ ...”

“ဟော ... ဗျာပြန်ပြီ”

“ဗျာဆို ... မဲကြီး အမေက တကယ်မသေခဲ့ဘူးလား၊ ဟုတ်လား အစ်မ”

“အင်း ... ဆန်းကြယ်တဲ့ 'ကံ'ရဲ့ ပြုစားချက်တွေလို့ပဲ ဆိုရ တော့မှာပဲလေ။ ဒီလိုဖြစ်ခဲ့တာ ... တဲ့”

မျက်တောင်လည်း မခတ်ရဲ။

အသက်တောင်မှလည်း ပြင်းပြင်းမရှူရဲ။

မျက်စိကိုဖွင့်၊ နားကိုဖွင့်၊ အဲ ... နုလုံးသားလည်း ဟင်းလင်း ဖွင့်၊ 'မဲကြီး'ဘဝ ဇာတ်ဝင်ခန်း (Play-Back) ဌာသာ သဲကြီးမဲကြီး စိတ် နှစ်နေမိလေတော့၏။ အော် ... မဲကြီး ... မဲကြီး။

“ဟင် ... ဦးပဉ္စင်း”

“အို ... မဲကြီးပါကော။ နေပါဦး ... ဒီက ဒကာတွေကြော နေကြတဲ့ သူတို့ရဲ့ 'ခေါင်းခေါက်ကြီး'ဆိုတာ မင်းလား၊ ဟုတ်လား ... မဲကြီး။ ပြီးတော့ ငါတို့ သာသနာ့ဝန်ထမ်း ဘုရားသားတော် စစ်စစ်တွေ ကို အမွေ သက်န်းတွေဆွဲချွတ်၊ ဇွတ် လူဝတ်လဲခိုင်းပြီး 'တစ်အင်အား ဩဌာနီ' တဲ့၊ 'တော်လှန်သောတပ်ဖွဲ့' ထဲ ဝင်ဦးမတဲ့။ အဲဒါတွေကို မင်းခိုင်းခဲ့တာတဲ့။ ဟုတ်လား ... မဲကြီး။ ဟုတ်သလား ...”

မဲကြီး ဘာမျှမပြောနိုင်။ ဘာကို၊ ဘယ်လိုလယ်သို့ ပြောရမှန်း လည်း မသိတော့။

ဤသို့ ဖြစ်ခဲ့သည်။

တစ်နေ့သားတွင် လူငါးယောက်ကို လက်ပြန်ကြီးကိုယ်စားလှယ် ညှိ သူတို့ဌာနချုပ်သို့ သူတပည့်သား ဒိဋ္ဌိဘာက္ကဒွန်းများက ဆွဲခေါ်လာခဲ့ကြ

www.burmeseclassic.com

၁၀၆ * ထယျာဝင်သွင်

သည်။ အဝတ်အစားတွေ ပေရေစုတ်ပြတ်လျက်၊ တစ်ကိုယ်လုံး ကွဲရာ ရှရာ သွေးအလူးလူး ချွေးအလိမ်းလိမ်း၊ အဖူးအယောင် အညိုအမည်း တွေနှင့်။

ထူးဆန်းသည်က ငါးယောက်စလုံး ခေါင်းတုံးကိုယ်စီတွေ ဖြစ်နေကြခြင်း။ 'လား ... လား၊ တပ်သားသစ်ရှာခိုင်း စုခိုင်းလိုက်တာကို သဘောကံမသားတွေက ရွှေညာထ်တော်စူးရောက်ပြီး ရဟန်းတော် ငါးပါးကို လူဝတ်လဲပြီး ခေါ်လာကြတာကိုး။'

မဲကြီးရင်ထဲ၌ တင်းခနဲဖြစ်သွားသည်။ တစ်စစလျှော့ပါးလာနေသည့် သူတို့တပ်ဖွဲ့ အင်အားကိုဖြည့်ဖို့ တပ်သားသစ်များကို 'ဘယ်လိုနည်းနှင့်ရရ ရအောင်စုခွဲရမယ်' ဟု သူ့အမိန့်ပေးဖြစ်ခဲ့သည်မှာ မှန်သည်။ 'ဘယ်နယ် ... ဒီလိုကြီးဆိုတော့လည်း ...'

ဘဝကံအကြောင်းကြောင့် လူသတ်၊ ရွာမီးရှို့၊ မိုက်ကြေးခွဲ၊ သူတစ်ပါး သားပျိုသမီးပျိုဖျက်ဆီး မိုက်လုံးကြီးနေသည့် 'နိုင်ငံရေးမှူး' အရင့်အမာကြီး ဖြစ်နေရပေမယ့် ရင်ထဲက 'ဘာသာသွေး' အစို့အညှောက်ကလေးက 'အလျဉ်' ကျန်နေသေးသဖြင့် ရင်ထဲမကောင်း။

ဖြစ်ချင်ပြန်တော့ ... သူတို့ငါးဦးထဲမှာ 'ကြောင်လည်' ရွာဦးကျောင်းမှ သူ့ ကန့်ကူလက်လှည့်ဆရာရင်း ဦးပွင့်ဦးကေသရ ငါလာခဲ့သည်။ ကျောင်းထိန်ဆရာတော်ကြီးပင် ဖြစ်နေပတဲ့။

ဦးပွင့်ဦးမှာ သက်တော်ကြီးရင့်လာ၍တစ်ကြောင်း၊ သောက်သောက်စားစား ရမ်းရမ်းကားကား ပီဘီ 'နိုင်ငံရေးမှူးကြီး'၏ ဥပမိက အလွန်အမင်း သားနားလွန်းနေ၍တစ်ကြောင်း၊ လောလောဆယ် ဖြစ်နေရပုံကြီးက မဟန်လွန်းလှ၍လည်းကောင်း၊ ရုတ်တရက်အားဖြင့်

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

'မဲကြီး'ကို မမှတ်မီး မဲကြီးကာသာ လူငယ်ဖြစ်နေ၍ ငယ်ဆရာကို တန်းခနဲမှတ်မိလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

'မဲကြီး'ရယ်ဟု အပ်ချမတ်ချ သိလိုက်ရသောအခါ ဦးပွင့်ဦး ခံဒေါသအိုးတက ဝန်းခနဲပေါက်ကွဲလျက် 'ငါဟယ်လူဟယ်' တွေ ထဖြစ်တော့သည်။ ဦးပွင့်ဦး၏အနုသယကိုက တော်တော်ကလေး အဆဲသန်ထုလေသည်ကိုး။ တပည့်တွေရှေ့မှာ ရာဇက္ခန္ဓာမပျက်ရလေအောင် ဦးပွင့်ဦးကို သူ့တဲကြီးထဲ ဖွတ်အတင်း ပင့်ခဲ့ရသည်။

ဤသည်ကိုပင် 'ဟေ့ ... ငါ့ကိုယ်တော်တွေကို ဆွမ်းကပ်လိုက်ကြဦးကွ။ ကိုယ်တော်တွေ ဆွမ်းမဘုန်းခဲ့ရတာ နှစ်ရက်ရှိနေပြီ' ဟု ဒုန်းပေကပ်သတ် မိန့်တော်မူနေလေသေး၍၊ စိတ်အလိုကျစေရန် ထပည့်လူမိုက်တစ်သင်းကို မျက်စိပုံပြစ်ခဲ့ရသေး၏။

"မင်းနယ်ကွာ ... နေနိုင်နေရက်လိုက်တာ။ ဒီတစ်နယ်ထဲမှာ ခဲ ဒီလောက်အကြာကြီးရှိနေပြီး ကိုယ့်အမေ တစ်ယောက်လုံးကိုတောင် သာတွေ့ဖော်၊ စောင့်ရှောက်ဖော် မရဘူးရယ်လို့ ... ခွေးမသား"

"ဘယ်လို ... ဘယ်လို ... တပည့်တော်အမေက သူ့ပုန်သတ်လို့ သေပြီမဟုတ်လား ... ဦးဇင်းရဲ၊ ကိုခွေးညိုကြီးက အဲလိုပြောခဲ့တာပဲ"

"ဘယ်က သေရမှာလဲကွာ။ သေပြီအထင်နဲ့ ပစ်ထားခဲ့ကြတာ။ ရွာကရပ်က 'အင်းတော်' ဆေးရုံကို အပြေးအလွှားပို့ပြီး အသက် ထုခဲ့ကြရတာဟေ့။ ဆေးရုံမှာ သုံးလလောက် တက်လိုက်ရတယ်"

"ဘုရား ... ဘုရား။ အမေ မသေသေးပဲကိုး။ တပည့်တော် ဆီဘူးဘုရား။ အဖေရော အမေရော သေပြီအထင်နဲ့ 'ဥတစ်လုံး ထစ်ကောင်ကြွက် ငါ့ဘဝ ဘာထူးသေးတုန်း။ ဖြစ်ချင်တာမှ မဖြစ်ရင်"

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

www.burmeseclassic.com

ဖြစ်ချင်တာ ဖြစ်စမ်းကွာ' ဆိုပြီး စွတ်ဖျက်စိမှိတ် ဖိုက်နေခဲ့မိတာ။ ဘုရား ဘုရား'

မဲကြီး ဖိုက်ခနဲ လဲကျတော့မလိုပင် ဖြစ်သွားလိုက်သေး၏။ သူ့အဖို့ ကမ္ဘာမြေကြီးသည်ပင် သွက်သွက်ခါ ချာချာလည် နေသယောင်။ ဦးပွင့်၊ ရှင်းပြသဖြင့် အရေလည်အပတ်စေ့ လာလေ လေ။ 'ကြုံလေဘုံတွေ' သူ့ဘဝသူ့အရေးကို ယူကြိုးမရဖြစ်ရလေ။

သို့နှင့်တိုင် ... ယခုမှဖြင့် မည်သို့မျှ နောက်ပြန်ဆုတ်ချင်၍ မရတော့။ ဘဝဆိုး ဝါဒဆိုး မြူးကြီးထဲမှာ သူ ပိတ်နေခဲ့မိပြီ။

"ဒါဖြင့် အခု အမေ ဘယ်သူနဲ့ နေသလဲဘုရား"

"သူတစ်ယောက်တည်းပါပဲ။ ငါ့လူရား မျက်စိကလည်း သိပ် မကောင်းရှာတော့ဘူး။ 'ဝေသုတ်ချီ' ဆရာတော်ဘုရားကြီးရဲ့ကျောင်းမှာ ပဲ တရားအားထုတ်နေတာက များပါတယ်"

လွမ်းသည်။

မဲကြီး အမေ့ကို လွမ်းသည်။

လွမ်းလွန်လွန်းလွန် ရင်ထဲ လှိုက်ခနဲ လှိုက်ခနဲ ဖိုတက်လာ သည့် ဝေဒနာ နင့်နင့်သည်သည်တွေနှင့်အတူ မျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည် စတွေ ရုတ်ခြည်း ဝေဒနာအိုင်လာသည်။ 'ဆယ်နှစ်ဆယ်မိုးနီးပါး ရှိခဲ့ပြီး အမေတစ်ယောက်တည်း ဘယ်လိုများ နေခဲ့ရရှာပါလိမ့်မလဲ။ နေမှ ကောင်းရဲ့လား မသိ။ သန်သန်စွမ်းစွမ်းလည်း ရှိရှာတော့မယ် မထင်ဘူး အမေ ... အမေ ... အို ... အမေရေ ...'

မျက်ရည်တွေ ချောင်းစိနေသည့် သူပုန်ဗိုလ် အဓိပတိ 'မဲကြီး' ကို ဦးပွင့်က အသာငြိမ်၍ ကြည့်နေလိုက်သည်။ သည်အမေ့ သည်သား ဘယ်လောက်ချစ်သလဲ၊ သူ့အသိဆုံး။

"တပည့်တော် ... အမေနဲ့ တွေ့ချင်တယ်ဘုရား"

"တွေ့ချင်ရင် သွားတွေ့ပေါ့ဟာ။ 'ကြောင်လည်' မှာတင် ရှိနေ သေးပဲဟာ။ အိမ်မှာရှိချင်ရုံ မရှိရင် 'ဝေသုတ်ချီ' ဆရာတော်ကျောင်း မှာပဲ ရှိတတ်တဲ့ဟာ"

"ပြီးတော့ ... ဦးဇင်းကိုလည်း ကယ်ချင်တယ်ဘုရား"

"အေး ... အဲဒါတော့ မင်းသဘောအတိုင်းပဲ။ မင်းဘာသာ ဆုံးဖြတ်ပြီး မင်းလုပ်မှပဲ ရမှာကိုးဟ"

"အရှင်ဘုရားတို့ ဣန္ဒြေမပျက်သာနေကြပါ။ တပည့်တော် ကြံ ခြီးမယ်ဘုရား"

"အိမ်း ..."

ကုသိုလ်ကံ အခွင့်ကြုံ၍ထင်။

နောက် သုံး၊ လေးရက်အကြာ ညမွန်းတိမ်းသာသည့် တပ် တော်နှင့် ဂဗူးဂဏန်း ပြည်သူ့စစ်များက မဲကြီးတို့ တောတွင်းစခန်းကို ခုခံဆင်တိုက်ခိုက်ကြသည်။ မဲကြီးသည် သေနတ်သံများ၊ မီးတောက် ချွန်ကြားများမှ ဦးပွင့်တို့အချုပ်ခန်းကို အသက်စွန့်ကာ ဖွင့်ပေး ခဲ့တော်မူ၏။

"ဦးပွင့်တို့ ပြေးကြတော့ဘုရား။ တပည့်တော်အမေ့ကို အာင့်ရှောက်ထားပေးပါဦး ဘုရား။ အမေ့ကို တပည့်တော် လာတွေ့ ခြင်းအောင် တွေ့လှည့်ပါမယ်ဆိုတာကိုလည်း ပြောပေးပါဘုရား"

သေရေးရှင်ရေးကြားထဲက မဲကြီး၏ မူပူဆာဆာအော်သံကို ဦးပွင့် နောက်ဆုံးကြားဖြစ်အောင် ကြားလိုက်ရသည်။ မဲကြီးကိုတော့ မတွေ့မမြင်။

www.burmeseclassic.com

၁၁၀ * လေ့ပွဲပင်သျှင်

အဲ ... တွေ့မဲ့တွေ့တော့ ... တစ်ည ညကြီးသန်းခေါင် တစ်ချက်တီးခန့်၌ ကပ္ပိယကြီး ဘိုးရွေးညှို့နှင့်အတူ မဲကြီးကို ရှုတ် တရက်ကြီး သူ့ကျောင်းအိုကြီးပေါ်မှာ မပျော်မလင့် တွေ့လိုက်ရတော့ ၏။

“အမေ့ကို တွေ့ချင်လွန်းလို့ အရဲစွန့်ပြီး လာခဲ့တာပဲဘုရား ဦးပွင်းကျောင်းမှာပဲ အမေ့တွေ့ရအောင် စီစဉ်ပေးတော်မူပါ”

“အိမ်း ...”

ဦးပွင်းခမျာလည်း ‘အိမ်း’ မှတစ်ပါး ပြောစရာစကားလုံး နတ္ထိ။ ခေါင်းကိုသာ မသိမသာညိတ်လို့။

“အိမ်း ... ဆင်းရဲခြင်း၊ အစိုးမရခြင်း၊ အနှစ်အဆံအလှည့် မရှိ အချည်းနှီးတွေ့ချည်းပေပဲကိုး။ အိမ်း ...”

“မယူဘူး ... မယူဘူး။ နင့်ဆီက ဘာတစ်ပြားတစ်ချပ်ကိုမှ ငါမလိုချင်ဘူး။ နင်ပေးတဲ့ အဲဒီငွေတွေဆိုတာလည်း တစ်စက်ကလေး မှ သန့်ရှင်းစင်ကြယ်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ရှိရှိသမျှ လုယက်ယူငင် တာပြ တိုက်သွားခဲ့ကြတဲ့ နင့်ပထွေး အယုတ်တမာကောင်တွေရဲ့ လမ်းစဉ် အတိုင်း ‘ခွေးသေကောင် လင်းတဆွဲ’ နင်လုပ်ပြီး ရလာတဲ့ အဲဒီငွေတွေ ကို ငါက ဘာလုပ်ရမှာတုံးဟဲ့ ... မဲကြီးရဲ့။ အဲဒါကို ငွေတွေ့လို့ နင် ထင်နေသလား ဟင်။ ငွေတွေ့လို့ နင်မြင်နေသလား။ အဲဒါ အများတကာ ရဲ့ သွေးတွေ၊ ခွေးတွေ၊ မျက်ရည်တွေ၊ အသက်တွေ၊ ဘဝတွေဟဲ့ ... လူလိုက်ကလေးရဲ့။ ဟီး ... ဟီး ... ဟီး ...”

ရှိုက်ကြီးတင် အမေ့ငိုသည်။

အမေ့ငိုတာမြင်တော့ ကလေးလေးတစ်ယောက်လို အသံပင် ထွက်နိုင်ဘဲ ရှိုက်၍ရှိုက်၍ မဲကြီးငိုမိရသည်။

သွားရှာလေသူ အဖေ့ကိုလည်း လွမ်းလွမ်းနှင့် သားအမိနှစ် ယောက်ဖက်၍ ငိုနေဖြစ်လိုက်ကြသည်မှာ တမေ့တမောကြီး။

ကလည်း သူ့ဘဝနဲ့သူ့အကြောင်း၊ 'သန်းခေါင်ထက် ညဉ့်မနက်တော့ပါဘူး' ဖြစ်နေပြန်တော့လည်း ခွငယ်၊ ရွာထဲရပ်ထဲကလည်း တစ်စတစ်စ နှဲ နားကျယ်မှက်စိကျယ်ပြီး ဝိုင်းဝန်းသလိုလို ရှိလာကြပါရော။

"ဟင် ... အဲဒီတော့ ..."

"ထုံးစံအတိုင်းပ .. ဆရာရယ်၊ မဲကြီး သူ့အမေဆီ ဝင်ထွက်နေတာကို ရဲဘက်က အနံ့ရသွားတော့တာပေါ့"

"အယ် ..."

"အမေကတော့ မဲကြီးကို ပြောရှာပါသေးတယ်။ သိပ်အတင့်မရဲနဲ့တဲ့။ ရပ်ရွာကလည်း မဲကြီးကို ခါးခါးသီးသီး မုန်းနေကြပေတဲ့ အဘွားကြီးမျက်နှာက ရှိသေးလို့သာ ကြည့်နေကြရတာကို။"

ရဲကဖြစ်ဖြစ်၊ တပ်ကဖြစ်ဖြစ် ဖမ်းမယ်ဆိုရင် ဝမ်းသာအားရ ထက်ခုပ်တီးကြမယ် သူချည်းပဲ။ ကွေးနေအောင် ထ၊ကတဲ့သူတောင် ရှိချင် ရှိနေဦးမှာ။ မဲကြီးကလည်း မဲကြီး၊ အမေကိုမတွေ့ရရင် မနေနိုင်၊ ဒီလိုနဲ့ တစ်နေ့သားမှာတော့ ..."

"....."

အေးဝက်စက် ရေခဲခွေးကြမ်းတစ်ခွက်ကို ကသောကမျော တတိုက်ကရိုက် ကျိုက်ချလိုက်ရသေး၏။

"မဲကြီးရယ် ... မင်းနယ်၊ မင်းအတွက် ရင်ပူလှချည်"

"အဲဒီညက အမေက ဝေသုတ်ချီဆရာတော်ဘုရားကြီးကျောင်းတို သွားနေတယ်။ အိမ်မှာမရှိဘူး။ ညသန်းခေါင်ကျော်လောက်မှာ မဲကြီး နဲ့ဖိုသားအောင် အမေအိမ်ကို ရောက်လာကြတော့ အမေကို မတွေ့တာနဲ့ ခဏကလေး အိမ်ရှေ့ခန်းကပြင်ပေါ်မှာ အသာလှဲနေမိကြသတဲ့"

"အင်း ..."

"အမှန်ပြောရရင်တော့ ပစ္စာနန္ဒရိယ ကံကြီးထိုက်တာပါပဲ ဆရာရယ်၊ မဲကြီးကလည်း သူ့အမေကို သံယောဇဉ်ကမပြတ်၊ သံယောဇဉ်ကြီးပြီး လစ်တိုင်း လာလာတွေ့။ ငွေပေးလိုက်၊ စားစရာသောက်စရာ ပစ္စည်းကလေးတွေ ပေးလိုက်လုပ်၊ သူ့အမေကလည်း 'ဘူးဆို ဖရုံမသီး' တဲ့ အစားမျိုး၊ မဲကြီးထားခဲ့သမျှ တစ်စက်တစ်ပေါက်မကျန်အောင် အကုန် လှူပစ်ပေးပစ်။ ဒီလိုနဲ့ သံသရာလည်နေခဲ့သတဲ့"

"ဟုတ်မှာပေါ့ ... အစ်မရယ်၊ မအေဆိုတာကတော့ သားကလေး၊ မဲကြီးတစ်ယောက် သူနဲ့အတူ လာနေဖြစ်ဖို့ကလွဲပြီး ငွေတွေ၊ ငွေတွေ၊ ပစ္စည်းပစ္စယတွေက ဘာအရေးလဲ။ ဟုတ်တယ်ဟုတ်"

"အဲဒါကြောင့် မဲကြီးကို လက်နက်ချအလင်းဝင်ဖို့ အမျိုးမျိုး ဖျောင်းဖျားချ၊ မျက်ရည်ခံထိုး ကြိုးစားခဲ့ရှာပါသေးရဲ့။ မရပါဘူး၊ မဲကြီး"

www.burmeseclassic.com

“ထင်ထားတဲ့အတိုင်း မဲကြီးရဲ့ခြေကို စောင့်ကြည့်နေတဲ့ ရင်က ရွာက ပြည်သူ့စစ်တွေနဲ့ရဲတွေက အိမ်ကို ဝိုင်းကြံ့ပါလေရော။ လက်နက် ချပြီး အဖမ်းခံကြပါလို့။ အော်တော့ ပြောခဲ့ကြပါသေးရဲ့။

သတင်းကြားတာနဲ့ အပြေးအလွှား အူယားဖားယားရောက် လာတဲ့ ကပ္ပိယကြီး ဘိုးရွေးညိုမများကလည်း ‘မဲကြီးရေ ... ဖိုးသာ အောင်ရေ ... လူကလေးတို့ အသာတကြည်ပဲ အဖမ်းခံလိုက်ကြပါ တွယ်။ အေးရာအေးကြောင်းဖြစ်အောင် အဘနဲ့ ဆရာတော်တို့ကလည်း ကြီးစားလေးမှာပေါ့ကွယ်။ မခိုက်ကြနဲ့ ... လူကလေးတို့ရေ ...’ လို့ သံယောဇဉ်တံကြီး တားခဲ့ဆီးခဲ့ရာပါသေးရဲ့။ မရပါဘူး။

သိတမ်းမထုတ်လား ... ‘မဲကြီး’လေး တစ်စောက်ကန်း တစ်လမ်းသွားကောင်ပဲဟာ။ လက်နက်မချဘဲ ဦးအောင် ခံပစ်သတဲ့ ရဲတစ်ယောက် ကျသွားသလေး။ အပြန်အလှန် ပစ်ကြခတ်ကြပေါ့။ ဖိုးသာအောင်တော့ စတင်းဂန်းကြီးကိုင်ပြီး ပွဲချင်းပြီး သေကျန်ရစ်ခဲ့ တယ်။ မဲကြီးကတော့ ဒဏ်ရာတွေ ဗရပွနဲ့ လွတ်သွားလေရဲ့။

“အင်း ...”

“ရဲလက်က မသေမရှင်လွတ်ပြေးလာတဲ့ မဲကြီးဟာ ‘ဝေသုတ် ချီ’ ဆရာတော်ဘုရားကြီးရဲ့ကျောင်းတို တချိုးတည်း သုတ်ချေတင် တော့တာပေါ့။ ဒေါသတကြီးနဲ့တဲ့လေ”

“အယ် ... ဘာဖြစ်လို့”

“ဒါမှမဟုတ်၊ အမေ့လက်ချက်ပဲဖြစ်ရမယ်လို့ မဲကြီးက အတန် ယိုးလိုက်တော့တာကိုး။ သူ့ကိုဘယ်လိုမှ ဖျောင်းဖျမရလို့ တမင်ဉာဏ် ဆင်ပြီး ရဲတွေနဲ့ လက်ဝါးချင်းရိုက် ဝိုင်းဖမ်းခိုင်းတာလို့ သူ့ဘာသာ တွေး။ သူ့ဘာသာထောက်ခံပြီး စိတ်မှတ်ကြီးသွားတော့တာ။ နေ့ ...

စောင့်ပဲနဲ့ ခုတ်ထိုးအိုးပေါက်ကောင်ပါဆို။ ဦးနောက်က ဖြတ်ဦးနောက် လောက်မှ ရှိရဲ့လားမသိ”

“ဒါဆို မဲကြီးက သူ့အဖေကို အပြစ်မြင်နေတော့တာပေါ့။ တော့တိတောက်ထိုးတွေများ လုပ်ပစ်လိုက်ရင် အခက်ပဲ အစ်မရေ”

“မှန်တဲ့အတိုင်းဆို ဒေါသမီးပွားကလေးတွေကတော့ဖြင့် တငွေငွေ စွဲနေလောင်နေပြီလေ။ သူတို့ ဆရာဆရာသောင်းကျန်းသူ ပဂေး အရင့်အမာကြီးတွေတောင် ‘ခေတ်သစ်အဇာတသတ်’ ဘွဲ့ခံတဲ့ သူတို့သာ။ သမီးအရင်းခေါက်ခေါက်တွေရဲ့ တုတ်စား ဓားစာမိပြီး အသေ ဆိုး သေခဲ့ကြရတာမဟုတ်လား။ ဘာတဲ့ ... ‘ဖြတ်၊ ထုတ်၊ သတ်’ တဲ့။ ‘ငဆော်ကြီး’၊ ‘ငခုတ်ကြီး’ တဲ့။ မကြားဝံ့မနာသာတွေ ဆရာရယ်။ အဲတော့ ... အဲသလို ချိုးတွင်းထဲကလောက်ပဲဟာ အဲဒီ မစင်နဲ့ တထောင်းထောင်းနဲ့ပဲ”

“ဘာတွေများ ဖြစ်ကြဦးမလဲမသိ”

“ဘာမှ မဖြစ်လိုက်ရပါဘူး ဆရာရယ်။ အကုသိုလ်စောသိပ် ကြီးတဲ့ ‘တစ်ပွဲစား’ တံငါသည်ကြီးတွေ သမထိကြီးတဲ့ မုဆိုးတာလေ လဲကြီးတွေများဟာ ကိုယ့်မျက်စိအောက်မှာတင် တောင်လောက်နီးနီး မြင့်တဲ့ ဘုရားကြီးတွေ တည်နေရုံနေပါရက်ကနဲ့ ‘ကြောင်တောင်ကန်း’ တွေလို မဖူးရမမြင်ဘူးဆိုတာ အဟုတ်ဆရာရဲ့။ ‘မဲကြီး’လို ရုပ်ဝါဒ သမားဒိဋ္ဌိကောင်ကတောင် လက်တွေ့ကျတော့ ယုံခဲ့ရတာပဲ။

ကြည့်လေ ...။ သူ့ငယ်ငယ်ကတည်းက အခေါက်ခေါက် အခါခါ သွားနေကျ လာနေကျ ‘ဝေသုတ်ချီ’ ဆရာတော်ကြီးရဲ့ ဂေဘရ ကျောင်းဆိုတာ မျက်စိမှိတ်သွားရင်တောင် ဒုတ်ဒုတ်ထိရောက်တဲ့နေရာ ဟာကို။

ဟော ... အခု မဲကြီး ရှာလို့ကိုမတွေ့တော့ဘူး။ မျက်စိလည် နေတာလေ။ တွေ့သင့်ရက်နဲ့ ရှာလို့မတွေ့လေ။ ဒေါသတွေစောစောက ကြီးလေ။ တောထဲမှာ မဲကြီးတစ်ယောက်ထဲ ချာချာကိုလည်နေရော တဲ့”

“အကုသိုလ်က အကျိုးပေးတော့မှာနဲ့ တူပါရဲ့။ ကြမ္မာနိဗိတ် တွေပဲဖြစ်မှာပေါ့နော် အစ်မ”

“ဟုတ်ပရင်း အဲဒီလိုပဲ ပြောရတော့မှာပဲ။ ပြောစရာက ဖြစ်လာခဲ့ပြီကိုး”

“ဘယ်လို အစ်မ”

“အဲ ... မဲကြီးတစ်ယောက် တောထဲမှာ ချာချာလည်နေ ရင်းက ဖြစ်ချင်တော့ ‘ဒါဟာဖြင့် တောရကျောင်းပဲဟ’ ဆိုပြီး အထဲ ကို တန်းခနဲ ဝင်သွားလိုက်တာ ... လား ... လား ... ‘ကြောင်လည်’ ရဲစခန်း ဖြစ်နေပါရောလား ဆရာရဲ့။ သူ့ကြမ္မာသူငင် သူ့လည်းပင်ကို သူ့ဘာသာ ကြိုးကွင်းစွပ်သလိုဖြစ်ကရော။ ကဲ ...”

“ဗုဒ္ဓေါရေ ...”

“ကဲ ... အဲဒီမှာပဲ မဲကြီးတစ်ယောက် မိုက်ဖတ်သိမ်းပြီး ရုံးရောက်ဂါတ်ရောက်။ သူ တိတ်တိတ်လင်းလင်း ထင်ထင်ရှားရှားသတ်ခဲ့ တဲ့ လူတွေဆိုတာကလည်း မနည်းလေတော့ ‘သေစားသေစေ’ ဆိုပြီး ကြိုးဒဏ် အပေးခံခဲ့ရတော့တာပါပဲဆရာ”

“အင်း ... ‘ကာလစိပိတ် နောက်ပိုးတက်’ ငြိပ”

“ဘယ် ... ဆရာကလည်း ဝိပိတ်လိုက်ပြီး ကြမ္မာဆိုးကြီး ငင်တာက အဲဒီနောက်များမှရှင်ရဲ့။ ထောင်ထဲမှာ ကြိုးသမားဘဝနဲ့ ဒေါသလောင်မီးတွေ တစ်ရံရံလောင်ပြီး ကျွမ်းပြီးမှရယ်”

“ဪ ...”

“သံသရာမှာ ဒီတစ်ဘဝပဲ လူဖြစ်ခွင့်ကြုံရတော့မယ့် မဲကြီး လို့ လူတိရစ္ဆာန်က သူ့ကို ကြီးမိန့်လည်း ချလိုက်ရော သူ့အမေကို ဘယ်လိုကြိမ်းဝါးသွားတယ်ထင်သလဲ။ ‘ခင်ဗျားကြီး ပယောဂကြောင့် ဝိုးသာအောင်လည်း ပွဲချင်းပြီးသေခဲ့ရပြီ။ ကျုပ်လည်း စက်တိုင်တက် ပြီး လည်ပင်းမှာ ကြိုးတန်းလန်းနဲ့ သေရဦးတော့မယ်။ ခင်ဗျားကြီးကို ဒီတစ်သက် ကျုပ်ဘယ်လိုမှ မကျေဘူး။ ခင်ဗျားကြီးကို မုန်းတယ်။ အခွင့်အရေးရခဲ့ရင် ဟောဒီတစ်ဘဝ ကျုပ်မျက်စိမခိုတ်ခင်မှာ ခင်ဗျား ကြီးကို သတ်ဖြစ်အောင် ကျုပ်လက်နဲ့ သတ်ခဲ့ဦးမယ်’ တဲ့တော့။ ကဲ ခွေးထက်ပိုပြီး မခိုက်လား”

“ဘုရား ... ဘုရား ... ဘုရား ...”

“သူ့မှာ အလိုဆန္ဒဆိုလို့ တစ်ခုတည်းသာ ရှိနေတယ်။
အဲဒီဆန္ဒဟာ အခုချိန်မှာ ပြင်းပြင်းပြပြကြီးကို ဖြစ်နေလေ

ရဲ့။

အဲဒါကတော့ သူ့ကိုယ်သူ အဆုံးစီရင် ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်ဖို့
ပဲ။ အဲဒီလိုဆိုရင် အရာအားလုံးလည်း ဖျက်စီးချုပ်ပျောက်သွားလိမ့်
မယ်။ အပြီးအပြတ် ငြိမ်းချမ်းသွားလိမ့်မယ်လို့ သူတွေ့နေတယ်။
ပြီးတော့ သူ့အတွက် တစ်ပါတည်း ဖျက်သုဉ်းချုပ်ငြိမ်းသွားစေချင်
တာကလည်း ရှိနေသေးတယ်”။ အဲဒါက ...

၁၉၅၇ ခုနှစ်၊ မေလ ၂၇ ရက်နေ့။
တပေါင်းတန်ခူးလွန် ‘နေ့ဦး’ သည် အပူပြင်းဆုံး၊ တာရာန်ထ
ထဲသို့ ဝင်လာသည်တိုင် ပူ၍ကောင်းတုန်း။

ည၊ ညများဆိုလျှင် ပို၍ ဆိုးချင်သေးတော့သည်။
လေက တိုက်တစ်ချက် မတိုက်တစ်ချက်။ ပူရအိုက်ရသည်
အထဲ ကိုက်လိုက်သည့်ခြင်က တပီပီ။ တစ်ထောင်လုံးကို ရှစ်ခေါပတီ
ခြင်တပ်ကြီးတွေ ဝိုင်းထားစီးထားသလိုကြီးဖြစ်၏။

ထောင်အုတ်ရိုးအထပ်ထပ်၊ သံတိုင်အထပ်ထပ်ဖြင့် လှောင်
အိမ်အတွင်းက ကြက်လေးငှက်ကလေးတွေလို နေနေရရှာသည့် ‘ထောင်
ကြီးစံ’ လူသားတွေမမျှာ ဒယ်အိုးကင်းထဲထည့် အလှော်ခံနေရသည့်နှယ်
ကြွပ်ကြွပ်ကို လန်လို့။

တရားလွန်တရားမင်း ပူရအိုက်ရသည်အထိ ကြမ်းပိုးက အဆမတန် ကိုက်လိုက်ချေသေး။ 'ကိုယ့်ဝင်္ကန်းကိုယ်က ခံရုံပဲ' ဟုသာ အံ့ခဲလျက် ပုံတော်သလို သင့်အောင် ကြည့်နေကြရ၍ အပူဒဏ်၊ ကြမ်းပိုးဒဏ်ကို ခါးစည်းခံနေကြရ၏။

ထောင်မဟိုက်ကင်း 'ဂါတ်မကြီး'ပေါ်မှ 'အိပ်ချိန်' သံချောင်းသံကိုးချက်တိတိ ကြားရ၏။ ဘာယာများက 'အိပ်ချိန် ... အိပ်ချိန်' ဟု တရစပ် နှုတ်ဆင့်ကမ်းအော်ဟစ် သတ်မပေးမီအထိ မည်သူမျှ မအိပ်နိုင်ကြသေး။

အလွမ်းသင့်ရာ အုပ်ဖွဲ့လျက် စကားပြောသူပြော၊ သံခြေကျင်း 'တချွမ်းချွမ်း'၊ ပုံစံအနိစ္စကွေ့ကို ပုံစံပုဆိုးစုတ်ဖြင့် အုပ်၍ ဖန်တီးထားသည့် ထောင်တွင်းဖြစ် ပုံသံတည့်ညံ့၊ ကိုယ့်ပါးစပ်နှင့်ကိုယ်ဘာသာ 'ကီးချိန်' ထားသည့် 'ပတ်ခြောက်ပိုင်း' က တစာစာဖြင့် သီးချင်းဆိုသူဆို၊ တစ်ကိုယ်တည်း ပုတီးစိပ်သူစိပ်၊ အနင်းအနိပ်ခံသူက ခံနှင့် မေ့မေ့ပျောက်ပျောက်ဖြစ်အောင် ကြိုးစားနေကြဆဲ။

“အိပ်ချိန်”

ညကိုးနာရီ “Light Down” ချလိုက်တော့မှ မီးကို ရေနှင့် သတ်လိုက်ဘိသို့ တစ်ထောင်လုံး တီခနဲ အငြိမ်ကြီးငြိမ်၊ အတိတ်ကြီးတိတ်၊ အိပ်ပျော်ပျော်၊ မပျော်ပျော် ကိုယ့်နေရာကိုယ် အသာလှဲ၍ နေကြပေရော့။

သို့ဖြင့် ...

ည (၁၁) နာရီ မောင်းကြီးခေါက်ပြီး၍မှ ဘာမျှမကြာလိုက်၊ တစ်စထာသားအတွင်းမှာပင် ရာသီဥတုက ဆိုင်းမဆင့်ပုံမဆင့် ရုတ်ခြည်း 'ဓွေ' ဖောက်လျက် ပြောင်းလဲဖောက်ပြန်လာ၏။

တစ်မိုးလုံး အိမ်၌ မှောင်မည်းတက်လာပြီး လျှပ်စစ်လျှပ်စီးတွေ ကောင်းကင်တစ်ပြင်လုံး ဝင်းဆနဲ လက်ခနဲ ပြူးပြက်လင်းလက် ထားတော့သည်။ တစ်စတစ်စနှင့် မိုးချုန်းသံ ဗြိမ့်ဗြိမ့်အုန်းအုန်းတွေကို ခါ ကြားရ၏။ 'မိုးရွာတော့မယ်ထင်ပါရဲ့'။

နေ့ညသံသရာကြီးထဲ အိပ်၍မပျော်နိုင်၊ ဘယ်ညာလူးလိမ့်နေကြရာ သူတို့ အပျော်ကြီးပျော်ကြ၊ ဝမ်းအသာကြီးသာကြ၊ 'ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မိုးရွာလိုက်ရင် အပူဒဏ်သက်သာတော့မယ်'ပ။ သည်မိုးသည်သည်နေ့ကို နှုတ်ဆက်သည့် ဓွေဆော်ဦးမိုး။ အခါတော်သကြန်တွင်ပင် မိုးတစ်စက်တစ်ပေါက် မစင်မထိခဲ့လေသဖြင့် ပိတောက်ဖူးတွေပင် မပွင့်ဖြစ်နိုင်အားတော့ပဲ အချောက်တိုက် ကြော့ခဲကြရသေးသည်။ 'ဟော အခုဖြင့် မိုးလာပြီ'။

မိုးစက်မိုးပေါက် တဖြောက်ဖြောက်ကျလာ၏။

တစ်ဖြောက်နှစ်ဖြောက်ပင်ဖြစ်စေ၊ အိပ်ဆောင်ရှည်ကြီးကို မိုးထားသည့် သွပ်မိုးများကို ထိမှန်သံတွေက ညသံနှင့်မိုး၊ တခိုင်းဒိုင်း ထာဝန်ဝုန်း။ 'ရွာဟ ... ရွာဟ ... မိုးပုဆိန်ကြီး ရွာချလိုက်စမ်းလဟ'၊ မိုးသံလေသံနှင့်အပြိုင် အကျဉ်းသားတို့၏ အားရဝမ်းသာ ကြူးရင့်သံတွေက မြူးတူးမြိုင်ဆိုင်လာသည်။

ပူတုန်းက ပူလို့၊ ယခု မိုးရွာပြီဆို ပြန်တော့လည်း ထိန်းနိုင်သိမ်းမရ။ ငုတ်တုတ်ထထိုင်သူနှင့်၊ ဝမ်းလျားမှောက် အားလျား ဆိုးပြီး 'ဟေးဟေး ... ဟိုးဟိုး' အပြူးသုနှင့်၊ ကြက်စီကြက်စီ ဆူညံချည်။

မလင်းသာ လင်းသာရှိနေခဲ့သည့် စောစော လတစ်ခြမ်းပဲ

ကလေးနှင့် ကောင်းကင်သည် မြန်းစားဒိုင်းစားကြီး ခက်ထန်ကြမ်းတမ်းလာသည်။

လျှပ်စီးတွေ တအားလက်သည်။

မိုးချွန်းရုံသာမက မိုးကြိုးပင် ပစ်လိုက်သေးသည်။ နောက်မိုးပြိုခမန်း မိုးတွေ သဲကြီးမဲကြီး ရွာချလာသည်။ လေပြင်းတွေက တိုးစေ့သည်ထိန်း။ မိုးကြိုးလေကြီးကြားထဲကပင် ဝန်းခနဲ မြည်သံကြီးတွေက ပေါ်လာသည်။ ဘယ်ကမှန်းမသိ။ လျှပ်စစ်မီးတွေအားလုံး ငြိမ်းကုန်၏။ ဖောင်နှင့်ပဲခဲ။

အကုဉ်းသားတို့နေထိုင်ရာ နှစ်ထပ်အိပ်ဆောင်ရှည် အိုအိုမင်းမင်းကြီးတွေမှာ လေပြင်းတွေ ဆောင့်တိုက်လိုက်တိုင်း ပြိုတော့လဲတော့ မယောင် ဘယ်ညာယိမ်းနွဲ့လျက်။ လေက ပို၍ပို၍ ပြင်းလာသည်။ အိပ်ဆောင်ခေါင်မိုး သွပ်ပြားတွေတစ်ချပ်ပြီးတစ်ချပ် လေထဲလွင့်ဖိုလျက်ရှိ၏။

စောစောကအပျော်တွေ ကြက်ပျောက်ငှက်ပျောက် အငွေ့ပျံကုန်ပြီ။ ယင်းအစား 'ပြိုဟ်ဆိုးကြမ္မာ ဝင်တော့မယ်နဲ့တူရဲ့။ ဒုက္ခပါပဲ။ အိပ်ဆောင်ကြီး မြန်းခနဲများ ပြိုကျခဲ့လိုက်ရင် သေလို့ကောင်းလိုက်ခဲ့အမျိုး။ အလောင်းတွေ ထပ်ထပ်ကြမ်းနေတော့မှာပဲ။ 'ဘုရား... ဘုရား' ဟူသည့် စိုးရွံ့ထိတ်လန့် အသည်းငယ်ဆုတ်နစ်မှုတွေ ဆွဲဆွဲပါးပါး ခိုလာကြသည်။

ထိုစဉ်မှာပင် ...

ထောင်ကြီး၏ အနောက်မြောင်ထောင့် 'ရှစ်ပျော်စင်' လောလ်ဆီက သေနတ်သံ နှစ်ချက်သုံးချက်ကို ကြားလိုက်ကြရသည်။ တစ်ဆက်

တည်းမှာပင် အခြား လုံခြုံရေးပျော်စင်ကလေးများနှင့် ဂါတ်မကြီးပေါ်မှ သေနတ်သံ၊ ထောင်လှန့်သံချောင်း မွှေသံတွေကို ဆက်တိုက်ကြားရ၏။

မိုးသံလေသံတွေထဲမှာ ထောင်ထဲက သစ်ပင်ကြီးငယ်တွေ တဝုန်းဝုန်းပြိုသံ၊ သစ်ကိုင်းသစ်ခက်တွေ တဖြောင်းဖြောင်း တဒိုင်းဒိုင်း ကျိုးသံတွေကိုလည်း ကြားရသည်။ 'စောစောက ဝန်းခနဲအသံကြီးဟာ အလုပ်ဘက်က ထောင့်တစ်သက် ပညောင်ပင်ကြီး ပြိုသံတဲ့ ... ဟ'။ သွပ်ပြားတွေ ဝိခနဲဝိခနဲ ကောင်းကင်ယံတွင် ပလူပျံနေဆဲ။ သံချောင်းခေါက်သံတွေ တဒေါင်ဒေါင်၊ သေနတ်သံတွေက တဒိုင်းဒိုင်း။

ထောင်ထဲက ကမ္ဘာလေးတစ်ခု အပျက်ကြီးပျက်ပြီ။

ဘုန်းတော်ကြီး တိုက်ခန်းကလေးထဲကို ဘယ်နည်းဘယ်ပုံ
ဝင်လာလိုက်မှန်းပင် မသိလိုက်။ သတိမထားမိလိုက်။

ရုတ်ခနဲ ထ၊တည့်လျက် ပုဆိန်ပေါက်ဦးချဖြစ်တော့သည်။

“အကာလမရဏဆိုတာကို ကြားဖူးပါစ ဒကာ”

“မသိဖူး၊ မကြားဖူးပါ ဘုရား”

“အေး... သိသာရုံ အမြွက်လောက်တော့ ဘုန်းကြီး ရှင်းပြ
ရသေးတာပလေ။ ‘အကာလမရဏ’ဆိုတာ သေချိန်အခါ မရောက်မီ
သေရခြင်းမျိုးကို ခေါ်တာကွယ်။ ကြားလား ...”

“တင်ပါ”

“တချို့ လူပုဂ္ဂိုလ်များဟာ ‘ကံ’ နှိပ်စက်လို့ သေတယ်။ တချို့
က ‘ဂတိ’ နှိပ်စက်လို့ သေတယ်။ တချို့ကျ ‘အပြုအအမူ’ နှိပ်စက်
လို့ တချို့ကျပြန်တော့ ‘ဇရာ’ နှိပ်စက်လို့ တချို့က အမိဝမ်းတွင်းမှာ
ပဲ သေကြရတယ်။ အဲဒါမျိုးတွေဟာ သေချိန်အခါရောက်လို့ သေကြ
ရတဲ့ ‘ကာလမရဏ’တဲ့”

“တင်ပါ ဘုရား”

“အေး... အေး... သို့ပေတဲ့ ဟောဒီ ပုဂ္ဂိုလ်ခုနစ်မျိုးက
တော့ ဒီထက်ဒီပိုလွန်ပြီးနေရဖို့ အသက်တမ်း ရှိပင်ရှိငြားသေးသော်
လည်း သေချိန်အခါမရောက်မီ သေကြရတယ်။ အဲဒါကို အကာလ
မရဏ’လို့ ခေါ်တာပဲကွယ်”

“.....”

“ဘယ်လိုပုဂ္ဂိုလ်မျိုးတွေလဲ ... တဲ့။ အစားအစာ ဝတ်မှုတ်
ဆာလောင်လို့သေသူ၊ ရေမွတ်သိပ်လို့သေသူ၊ မြွေဆိုး စသည် အကိုက်ခံ

“အိပ်ပျော်နေပြီလား ဒကာ”

သူ့ဘေးနားက ကပ်၍ အသံထွက်လာသဖြင့် မဲကြီး ဖျပ်ခနဲ
လန့်သွားသည်။ ‘အလို ... ခြတ်စွာဘုရား၊ ဘယ်နယ်ဖြစ်ပါလိမ့်မလဲ။
ကြီးတိုက်သံတံခါးကြီးလည်းမပွင့်၊ အုတ်နံရံတွေလည်း အပြိုအပျက်
အကွဲအအက်မရှိ။ ဒီ ... ဒီ ... ဒီကိုယ်တော်ကြီး ဘယ်ပုံဘယ်နည်းနဲ့
ငိုတိုက်ခန်းထဲ ရောက်နေတာပါလိမ့်။ ဘုရား ... ဘုရား။ စဉ်းစားမရ
လေလေ ကြက်သီးမွှေးညင်းတွေ စုန်စုန်တက် ထောင်ထလာလေလေ
တကယ်က ‘မဲကြီး’ အိပ်ပျော်နေခဲ့သည်မဟုတ်။

မိုးကလေး တစ်မြောက်နှစ်မြောက် စကျတည်းက မှေးခနဲ
ပျော်ရာက နီးလာခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ မိုးကြီးလေပြင်းကျ ‘ဝုန်းဝုန်းခိုင်းခိုင်း’
တွေနှင့် ကမ္ဘာပျက်နေတော့ သူ့အိပ်ရာကလေးပေါ်မှာပဲ အတွေ့တွေ
ဗရပေနှင့် လုံးခြာလည်လိုက်နေခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ သို့နှင့်တိုင် ...

ရလို့ အဆိပ်ဟုန်ကြောင့်သေသူ၊ အဆိပ်ဆေးကိုစားမိလို့သေသူ၊ မီးလောင်မြိုက်ခံရလို့သေသူ၊ ရေနစ်လို့သေသူ၊ လက်နက်ဘေးဒဏ်စိမ့်လို့သေသူတဲ့ ... ခုနစ်ဦး။ အဲ ... သူတို့ရဲ့သေခြင်းဟာ 'အကာလမရဏ' တွေချည်းပဲ”

“တင်ပါ”

“ပြီးတော့ ဒကာ ... လူတွေရဲ့ သေခြင်းအကြောင်းက ရှစ်ပါးရှိသတဲ့။ လေကြောင့်၊ သည်းခြေကြောင့်၊ လေ-သည်းခြေ-သလိပ်'တို့ပေါင်းဆုံတဲ့ 'သန္နိပါတ်'ကြောင့်၊ ဥတုကြောင့်၊ မညီညွတ်တဲ့ အစာကြောင့်၊ သူတစ်ပါးတို့ လုံ့လပယောဂကြောင့်၊ ကံရဲ့ အကျိုးကြောင့်တဲ့ ... ရှစ်ပါး။ ဟုတ်ပလား။ အဲဒီရှစ်မျိုးမှာလည်း ကံရဲ့အကျိုးကြောင့်သေခြင်းသည်သာလျှင် အခါကာလနဲ့ယှဉ်တဲ့ သေခြင်းဖြစ်သတဲ့။ ကြွင်းသောသေခြင်းတို့ဟာ 'အကာလမရဏ' ချည်းပဲ ... တဲ့။

အဲဒီတော့ တို့ဒကာက ဘယ်လိုသေခြင်းမျိုးနဲ့ သေရတာကို အလိုရှိသလဲ”

“ဘုရား ... ဘာ ... ဘာကို ဆိုလိုတာလဲ ဘုရား။ အရှင်ဘုရားမိန့်တာကို တပည့်တော် ဉာဏ်မမီဘူး ဘုရား”

မဲကြီးက အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံလိုက်၏။

ဘာကြီးမှန်းရယ် မသိသေးသော်လည်း ရင်ထဲကမူ တုန်လှုပ်ချင်ချင်။ တိမ်းတိမ်းပွေ့ပွေ့ ကတုန်ကယဇ်ကြီး။

မိုးတွေ လေတွေကလည်း သဲလိုက်မဲလိုက်သည်မှာ တကြွေခဲဘာတွေဖြစ်နေသည် တစ်အပ်မသိသော်ငြား လူသံသူသံတွေ ငရဲပွက်သလို ပွက်နေသည်။ သည်မိုးကြီးလေကြီးထဲမှာ ဘာတွေဖြစ်ကုန်ကြ

ပါလိမ့်။

“ဪ ... လူဆိုတာ 'အူဝဲ' နဲ့စပြီး မွေးလာကတည်းက သေမျိုးချည်းပဲ။ သေမဲလမ်းကိုသာ ရှေ့ရွာသူနဲ့နေကြရတာကိုး။ ဇာတိရဲ့ အဆုံးဟာ မရဏ၊ မွေးခြင်းရဲ့နိဂုံးဟာ သေခြင်းပဲ။ ဟုတ်ရဲ့နော်”

“တင်ပါ”

“အဲ ... ဘယ်လိုသေမလဲဆိုတာက ဘယ်လို 'နေ' ခဲ့သလဲ အပေါ်မှာ မှုတည်နေတယ်။ 'ကာလမရဏ' သက်တမ်းစေ့လို့ သေရိုးသေစဉ် သေရမှာလား။ 'အကာလမရဏ' သေချိန် မစေ့ရောက်မီ အခါကာလခွဲ သေရမလား။ အဲဒီသေခြင်းရဲ့ နည်းလမ်းဟာ ဘယ်လို အသက်ရှင်နေထိုင်ခဲ့သလဲဆိုတဲ့အပေါ်မှာ အဓိက အမှီသဟဲပြုနေတယ် ... ဒကာရဲ့။

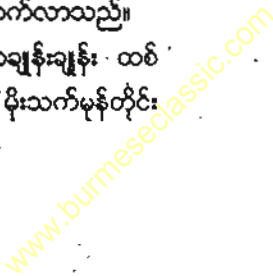
ကဲ ... ဆိုကြပါစို့။ ဒကာက ဘုန်းကြီးကို အခုကျခံနေရတဲ့ 'သေဒဏ်'၊ 'ကြီးဒဏ်'၊ 'သေစားသေစေ အပြစ်ဒဏ်' ကြီးက 'ကယ်ပါဦး ဘုရား' လို့ လျှောက်ခဲ့ဖူးတယ်နော်။ ဟုတ်စ ...”

“တင်ပါ ... တပည့်တော် လျှောက်ဖူးခဲ့ပါတယ်ဘုရား”

မဲကြီး ရင်တွေ တလှုပ်လှုပ် ခုန်လာသည်။

ဘုန်းတော်ကြီး၏ အသံတော်ထဲမှာ လူ့လွတ်ရာလွတ်ကြောင်း၊ သူ့အသက်တည်ရာ ရှင်ကြောင်းတွေ မှန်ပျံ့ပျံ့ ပါနေလေသည်သို့ ထင်စားလာမိ၏။ စိတ်အားတွေလည်း ကြိုးကြိုးကြွကြွ တက်လာသည်။

တိုက်ခန်းအပြင်၌မူ လျှင်စစ်မိုးကြီးတွေ တချွန်းချွန်း ထစ်ကောင်းတုန်း။ မိုးကြီးသည်းသည်းရွာကောင်းတုန်း။ မိုးသက်မှန်တိုင်း တွေ ဝုန်းဒိုင်းကြံကောင်းတုန်း။

“ကဲ ... အဲဒီ ‘ကြီးဒေဏ်’ ကလွတ်ပြီး ‘ကြီးစင်’ ဝေါ်မှာ မသေရဦးတော့ကော ဘယ်တော့မှ မသေတော့တူးတဲ့လား”

“ဟင် ...”

“ ‘ကြီးဒေဏ်’၊ ‘သေဒေဏ်’ က လွတ်တော့ကောတဲ့ ‘အကာလ မရဏ’ ဘေးက လွတ်မတဲ့လား”

“အဲ ...”

“ဘုန်းကြီးမေးတဲ့ မေးခွန်းတွေရဲ့အဖြေကို ဒကာဘာသာပဲ တိုယ်တိုင်အဖြေရှာရလိမ့်မယ်။ ဘာကြောင့်တုန်းဆိုရင် ဒကာက ‘ကြီးစင် ဝေါ်မှာ သေရမဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်မဟုတ်လို့ပဲ”

“ဘုရား ... ဒါ ... ဒါဆို ...”

“အဲဒါပဲ။ ဒကာ ... ဘုန်းကြီးကြွတော့မယ်”

မဲကြီး၏ ရှေ့မှောက်မှာပင် ဘုန်းတော်ကြီးသည် သံကန်းကို ဖြင့်၍ရုံ၏။ စည်း၏။ ပြီးလျှင် တည်ကြည်ငြိမ်သက်သော ဣန္ဒြေတော် ဖြင့် တစ်လှမ်းချင်း ကြွသွားတော့သည်။ သော့ခတ်ပိတ်ထားသည့် တိုက်ခန်းဝက သံတံခါးကြီးဆီကိုမဟုတ်။ မဲကြီးနံဘေးက တိုက်ခန်း နံရံ အင်္ဂတေမည်းမည်းတွေဆီး နံရံကြီးအထဲသို့။ ‘ဘုရား ... ဘုရား ဘုရား’

မဲကြီးတစ်ယောက် တုန်တုန်လှုပ်လှုပ် ထိတ်လန့်ချောက်ချား သွားလိုက်ပုံမှာ တစ်လောကလုံး ကျွမ်းထိုးမှောက်ခုံ သွက်ချာလည်သွား တော့သလို။

“ဂိုဏ်း ... ဒရိုင်း ... ရိုင်း ... လိုင်း ...”

“ဒိုင်း ...”

ဖွေးခနဲ ဝင်းခနဲ လျှင်ရောင်တန်း ပြက်သွားလိုက်သည်ကို

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

မြင်သည်။ မိုးကြိုးပစ်လိုက်သည်ပဲ။ မျက်ဝန်းကို စေ့စေ့ပိတ်၍ ကယျာ ကယာ ဝပ်ချလိုက်မိ၏။ သူတို့တိုက်ခန်းကြီးတစ်ခုလုံး သိမ့်ခနဲ သွက် သွက်ခါလှုပ်သွားပြီး ‘ဝေါ’ သံရှည်ကြီးကို ကြားရသည်။

ပြီးလျှင် သူ့ရှေ့မှ တိုက်ခန်းသံတံခါးကို တစ်စုံတစ်ရာ အင်အား ကြီးတစ်ခုက ဆောင့်ဆွဲ၍ ဖွင့်လိုက်သည်သို့ ‘သော့ခလောက်၊ သော့ကွင်း၊ မင်းတုံး’ တွေ ‘ထောင်းခနဲ’ ပြုတ်လျက် စင်ထွက်သွားသံတွေနှင့်အတူ သံတံခါးကြီး ‘ဒိုင်း’ ဆို ပွင့်ထွက်သွားသည်ကို မြင်သည်။

“ဂုန်း ...”

“ထောင်အုတ်ရိုးကြီး ပြိုသွားပြီဟေ့ ... ပြေးကြ ... ပြေးကြ”

လူသံသူသံ ရုတ်ရုတ်သံသံတွေကို ကြားရ၏။ ဝင်းခနဲ ဝင်းခနဲ လျှင်ရောင်အောက်မှာ အကျဉ်းသားတွေတစ်ပြုံကြီး သစ်သားတန်းများ ထောင်လျက် ထောင်အုတ်ရိုးကြီးကို ကျော်ခွတက်နေကြသည်။

မိုးနှင့်လေက အပြိုင် ပို၍ပို၍ သည်းလာ၏။

ဤသို့ဖြင့်လျှင် ...

| ၅ |

“ချုပ်လိုက်တော့ ... ဆရာရယ် အဲဒီညက ‘မဲကြီး’ အပါ အဝင် ထောင်ကျအကျဉ်းသား (၃၅) ယောက်တိတိ အစုလိုက်အပြုံလိုက် ထွက်ပြေးသွားခဲ့ကြပါသတဲ့။ လူသားတွေရဲ့ လုံ့လပယောဂနဲ့ ဖောက် ထွင်းထွက်ပြေးခဲ့ရတာမျိုးမဟုတ်ဘဲ လေတွေမိုးတွေ သဘာဝဥတုရာသီ တွေက ဖောက်လွှဲဖောက်ပြန်ဖြစ်ပြီး ထွက်ပြေးနိုင်ခဲ့ကြတာမို့ ‘နတ် ထိကြားတွေဖွင့်တဲ့ထောင်’ လို့တောင် ဆရာကြီး ‘ဦးရန်အောင်မောင် မောင်’က မှတ်တမ်းတင် ရေးသွားခဲ့ဖူးသလေ”

“ဟုတ်ပဲ ... အစ်မရယ်၊ ကျုပ်တို့အညာမှာ ဖြစ်တောင့်ဖြစ်ခဲ ခေါင်ခေါင်ခါးခါး (Tomado) လို့ခေါ်တဲ့ လေပြင်းပုန်တိုင်း မိုးအကြီးစား ဖြစ်ပြီး မြန်မာလိုတော့ ‘လေတံခွံ’ လို့ပဲ ပြောကြပါစို့။ ပြင်းချက်ကဖြင့် လွှတ်ရက်စက်တယ်ဆိုပဲ”

“ဘယ် ... ဆရာကလည်း ထောင်အုတ်ရိုးကြီးတွေပြု၊ နှစ် ပေါင်းတစ်ရာကျော်သက်တမ်းရှိတဲ့ ထောင့်တစ်သက် ပညောင်ပင်ကြီး အမြစ်ပါ ကျွတ်ထွက်ပြီး ဗုန်းဗုန်းလဲရုံမက ထောင်တွင်းထောင်ပြင် အပင် ကြီး အပင်ငယ်တွေ တစ်ခုမှ အကောင်းမကျန်ခဲ့ဘူးတဲ့”

“ထောင်ကျ နှစ်ထပ်အိပ်ဆောင်ရှည်ကြီးလည်း သွပ်မိုးတွေ လန်၊ မြားတန်းနှင့် ထုပ်တွေယောက်တွေပါ ကျွတ်ထွက်ကုန်ခဲ့သတဲ့။ ဗဟိုကင်း (ဂါတ်မကြီး) အနောက်ဘက်ခြမ်းက အုတ်ကြွပ်မိုးတွေလည်း ကုန်ရော၊ ရိက္ခာဂိုဒေါင်တွေ ပျက်စီး၊ နွားခြံက နွားတဲတွေ ပြိုကျလို့ နွားတွေသေ။ အလုပ်ဘက်က အဆောက်အဦးတွေ ဗုန်းဗုန်းလဲ။”

အဲ ... တိုက်ကတော့ ကြိုးတိုက်လို့ခေါ်တဲ့ (၄)တိုက်အစွန် ဆုံးအခန်းကို မိုးကြိုးထိပြီး တစ်ခြမ်း ပြိုကျပျက်စီးသွားခဲ့သတဲ့လေ။ အဲဒီအခန်းက ကြိုးသမား ‘မဲကြီး’ကို ထားတဲ့ အခန်းပဲပေါ့”

“ဟုတ်တယ် ... ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီအကြောင်းက အဲဒီတုန်း ကာလမှာ တော်တော် လူပြောသူပြောများပြီး၊ နာမည်ကြီးခဲ့၊ ‘Hot’ ဖြစ်ခဲ့သေးတာကိုး ဆရာရဲ့”

“(၁၉-၆-၅၇) ရက်နေ့က ‘မြန်မာ့အသံရေဒီယို’ ကနေ ‘ထွက်ပြေးတဲ့ အကျဉ်းသားတွေကို (၁၃-၇-၅၇) ရက်နေ့မတိုင်မီ ပြန် ပြီး ကိုယ်တိုင်အဖမ်းခံခဲ့ရင် ထွက်ပြေးမှုအတွက် အရေးယူမှာမဟုတ် ဘူး’ လို့ တရားဝင် ကြေညာပေးခဲ့တယ်။”

ထွက်ပြေးတဲ့ အကျဉ်းသားအများက နီးရာနီးရာထောင်၊ ခဲခန်းတွေဆီကို လာပြီး အဖမ်းခံခဲ့ကြတယ်တဲ့။ အဲ ... ကျန်တာက ချာဝင်လူဆိုးလေးဦးပဲ ရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့ သုံးဦးကိုတော့ ရဲတပ်ဖွဲ့က

www.burmeseclassic.com

၁၃၄ * လေ့မှောင်သျှင်

တရမန်းကြမ်း လိုက်ဖမ်းလို့ အရှင်မိခွဲကြပါရဲ့။ တစ်ဦးကိုတော့ ဖမ်းမမိ ခဲ့ဘူး။ ဘယ်တော့မှလည်း ဖမ်းမိနိုင်တော့မှာ မဟုတ်ဘူးလို့ ကျွန်တော့် ကို ဆရာကြီးက တစ်ဝက်တစ်ပျက် 'တစ်ဝက်ဖုံး' တစ်ခြမ်းဖော်' ပြော ခဲ့ဖူးတယ် အစ်မရဲ့။"

"အင်းလေ ... ဟုတ်တယ်။ အဲဒီတစ်ယောက်က 'မဲကြီး' ယေ"

"ဗျာ ..."

"မဗျာနဲ့ ဆရာရဲ့။ ရဲတွေ၊ နယ်မြေခံတပ်တွေက နင်းပြီး ဖမ်းကြဆီးကြမယ်လုပ်တော့ ဆရာ့ဇာတ်လိုက်ကျော် မိုက်ခဲအမိပတိကြီး 'မဲကြီး' က သူ့ဇာတ်ရွာမှာ 'သေ' သွားခဲ့ပြီးပြီလေ။ ဘယ်တော့မှ ဖမ်း မမိနိုင်တော့တဲ့ 'မပြန်လမ်း' ကို ခရီးထွက်သွားခဲ့ပြီးပြီ။"

"ဘယ်လို ... ဘယ်လို ..."

"ဟုတ်တယ်လေ ... ဆရာရဲ့။ သူ့ရပ်သူ့ရွာ 'ကြောင်လည် ရွာ' က သူ့မိခင်ကြီးရဲ့ အိမ်ရှေ့မြေပြောင်ပြောင်မှာ လုပ်သေနတ် ခြောက်လုံးပြု။ တစ်လက်ကို လက်ထဲမှာ တင်းတင်းဆုပ်ထားရင်းနဲ့ 'အကာလမရဏ' ဘေးသင့်ပြီး သေခဲ့ပါရောလား။ သေနတ်ဆုံလည် ထဲမှာတော့ ကျည်ဆန်က နှစ်ထောင့်ပဲ ပါလာခဲ့သတဲ့"

"ဘယ် ... ဘယ်လိုများ သေဖြစ်သွားရတာများတုန်း .. အစ်မရယ်"

"မိုးတဖြောဖြော လေတသဲသဲထဲမှာ ရုတ်တရက် မိုးကြိုးပစ်ခဲ လိုက်ရဦး တစ်ကိုယ်လုံး တွန့်လိမ်မဲခြောက်၊ မီးသွေးတုံးကြီးလို ကျွန် ခြစ်ပြီး သေသွားတာတဲ့ ရှင်ရေ"

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

အကာလ မရဏပုံပြင် * ၁၃၅

"ခင်ဗျာ ..."

နားထဲမှာဖြင့် 'အကာလမရဏ' ဆိုသည့် သေသံကြီးက ဂူးဂူး ငါးငါး ခြည်ဟည်းထိုးစိုက် ဝင်လာလိုက်သလို၊ ခြိမ်းခြိမ်းမောင်းမောင်း နင့်နင့်သည်းသည်း။ ထိုသည်းနှင့် တစ်ပြိုင်တည်းမှာ ...

တုန်လည်း တုန်သွားသည်။

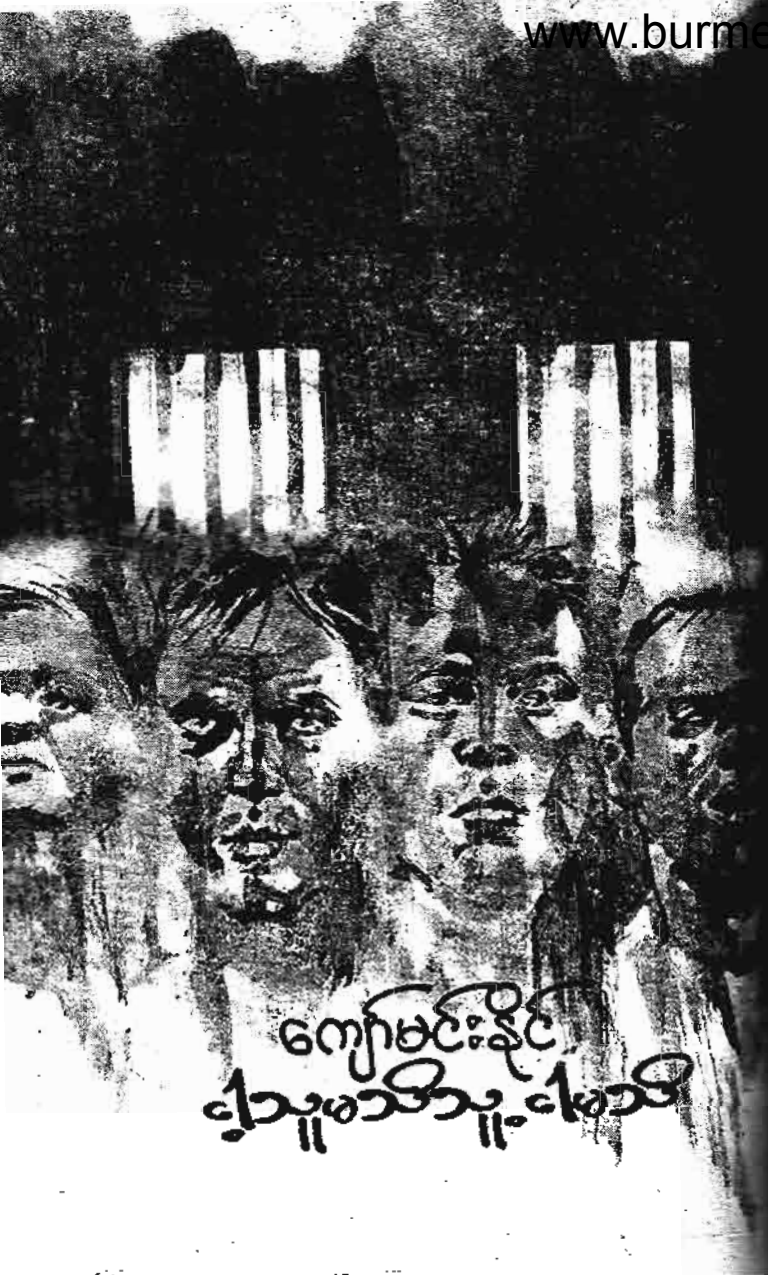
ဖြူလည်း ဖြူသွားသည်။

ဘာကြောင့် ...

မေတ္တာဖြင့်

လေ့မှောင်သျှင်

ကျွန်တို့နှင့်
အညီအမျှအတူ

...
...
...
...
...

[၁]

□

‘မျက်စိပိုင်းဝင်း၊ ဆံတစ်ပင်တင်း၊ ချစ်ခြင်းမယား’ ဆိုသော စကားက ရှိထားသည်။

စိုးနောင်အဖို့ မြနစ်ကိုချစ်သော အချစ်က ထိုသို့သော အချစ် ချစ်ခြင်း၏။ မြနစ်သည် ချော၏။ လှ၏။ အသားအရေကလည်း ဖြူစင် ဝင်းပွတ်၍ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်ကလည်း တောင့်တင်းသည်။ တောသူ နှင့်မတူဘဲ ခြုံကြိုးပြုကြိုးမှ လှယဉ်ကျေးမယ်လေးကဲ့သို့ စွဲမက်စေသည်။

စိုးနောင်နှင့်မြနစ်တို့ အကြင်လင်မယားအဖြစ် ညားကြသည် မှာ သုံးနှစ်သုံးမိုးပင်ရှိသော်လည်း သားသမီးရတနာများ မရနိုင်သေး။

နှစ်ယောက်စလုံး ကလေးလိုချင်ပါသော်လည်း တစ်ယောက် ယောက်ျားပြုနေ၍သာ ကလေးမရခြင်းလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ သူတို့ ရာခ

www.burmeseclassic.com

နောင်ရွာကြီးမှာ ထိုစဉ်က ရန်ကုန်မြို့ကြီးနှင့် လမ်းပန်းအဆက်အသွယ် ခက်ခဲသဖြင့် ဆေးစစ်ရန်လည်း သူတို့ မစွမ်းသား။ ထိုမျှအထိလည်း သူတို့အတွေးတွေက လက်လှမ်းမမီ။

ရန်ကုန်မြို့ကြီးနှင့် အဆက်အသွယ် ခက်ခဲသလို ထိုစဉ်က ခနောင်ရွာကြီးအပိုင် တွံ့တေးမြို့နယ်နှင့်လည်း အဆက်အသွယ် ပြတ် လှသည်။

ခနောင်ရွာကြီးမှာ တွံ့တေးမြို့နယ်ပါဝင်သော လကျီကဒီပ ခေါ် ထက်ရပ်ကျွန်း၏ အနောက်ဘက်ခြမ်းတွင်ရှိသလို ပင်လယ်ထွက် ဝေါက် ရန်ကုန်မြို့ကြီးခြားထားသော အရှေ့ဘက်ကမ်းတွင် သန်လျင် မြို့နယ်အတွင်းတွင်ရှိသော လက်ခီပကျွန်းကြီးအရှေ့ဘက်ခြမ်း 'အလွမ်း ဆွတ်ရွာ' ကြီးနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် တည်ရှိသည်။

ဒလမြို့နယ်ကြီးနှင့် နယ်မြေဆက်စပ်မှုရှိပြီး အနီးဆုံးမြို့မှာ ဒလမြို့ဖြစ်သည်။ ရန်ကုန်မြစ်ကြီး၏ အရှေ့ဘက်ခြမ်းကူးသွားလျှင် သန်လျင်သီလဝါဆိပ်ကမ်း အလွမ်းဆွတ်ရွာကြီးသို့ ရောက်သွားမည် ဖြစ်သည်။

ရန်ကုန်မြို့ကြီးနှင့် ကူးသန်းသွားလာနေသော စက်တပ်မော် တော်လေးတွင် လက်ခတ်သမ္မန်ကြီးတွေတော့ရှိသည်။

ရွာသားတွေမှာ လယ်ယာစိုက်ပျိုးခြင်းနှင့် ရေလုပ်ငန်းလုပ်သူ တွေများသည်။ စိုးနောင်က စပါးငါးရာပါ သမ္မန်ကြီးကို ပိုင်သည်။ ထို သမ္မန်ကြီးနှင့် နဝလီခေါ် အငှားခေါက်ပြန် လိုက်လေ့ရှိသည်။ ကုန်များ ကို ငှားသူရှိလျှင် လိုက်လံပို့ဆောင်ပေးခြင်းပင်။

ငှားသူကလည်း မပြတ်ရှိနေတတ်သည်။ ယင်းကြောင့် စိုးနောင် အိမ်မှာနေရလေ့ မရှိတတ်။ မင်္ဂလာဆောင်စတန်းကတော့ တစ်လကြာ

ဆောင် အိမ်မှာနားလိုက်သည်။ ဒါကလည်း စိုးနောင်၏ရွာဖြစ်သော အလွမ်းဆွတ်ရွာကြီးမှာ စိုးနောင်မိဘများအိမ်မှာ အိမ်မခွဲကြခင် နေမိ ကြခြင်းဖြစ်သည်။

မြနှစ်က ခနောင်ရွာသူဖြစ်၏။ စိုးနောင် အလွမ်းဆွတ်ရွာ ထစ်ဖက်ကမ်းရှိ ဓနတ်ဘုရားပွဲတော်သို့ လာရောက်ရင်း ဓနတ်ရွာနှင့် ထစ်ဆက်တစ်စပ်တည်းရှိနေသော ခနောင်ရွာသူ မြနှစ်နှင့် ဆုံဆည်း ခဲ့ခြင်းပင်။ နောက်ပိုင်း ခနောင်ရွာရှိ ဆွေမျိုးတွေအိမ် အလည်လာရင်း မြနှစ်နှင့် နီးစပ်သွားခဲ့လေသည်။ နှစ်ယောက်သား ချစ်ကြိုက်မိကြရာ တာ လူကြီးမိဘတွေကိုပြောပြီး ကြောင်းလမ်းတောင်းယူခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

စိုးနောင်မိဘတွေက စီးပွားရေး အဆင်ပြေသူတွေမို့ စိုးနောင် တို့ စက်တပ်သမ္မန်ကြီးတစ်စင်း ထူထောင်ပေးသည်။ မြနှစ်တို့ မိဘ တွေမှာလည်း ရေလုပ်ငန်းပိုင်ရှင် ငါးဖမ်းပိုက်လှေများ ထူထောင်ကာ စီးပွားရေး အဆင်ပြေသူများဖြစ်၍ မြနှစ်တို့ ခနောင်ရွာဘက်မှာ ဖြေ တွက်တစ်ကွက်ဝယ်ပြီး အိမ်တစ်အိမ် ဆောက်ပေးခဲ့သည်။

အမှန်တော့ စိုးနောင်မှာ တစ်ဦးတည်းသောသား။ အစ်မတွေ၊ ညီမတွေပဲ အရှေ့ဘက်ကမ်း အလွမ်းဆွတ်ရွာမှာ မိဘတွေနှင့်အတူ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ တစ်ဦးတည်းသောသားလေး စိုးနောင်ကို မိဘတွေက သူတို့အလွမ်းဆွတ်ရွာမှာ အခြေချစေချင်သည်။ ချွေးမအချောအလှလေး ဘိုလည်း ခေါ်ထားချင်သည်။

"သားရယ် ... တို့အိမ်ကြီးက အကျယ်ကြီးပါ။ အစ်မတွေ ညီမတွေကလည်း အိမ်ထောင်သည်တွေမို့ သူ့ဘိုး သူ့အိမ်နဲ့ အိမ်ခွဲနေ ကြတာ။ ဒီအိမ်ကြီးဟာ သားအတွက်ပဲ သားရဲ့"

စိုးနောင်မိဘတွေက သားကို နားဝင်အောင် ဖျောင်းချခဲ့ဖူး

၁၄၀ * ထွက်ခွာခြင်း

သည်။ စိုးနောင်ကလည်း ဖအေနှင့်အမေကို မခွဲချင်း မြန်မာအား အကျိုး အကြောင်းပြပြီး ဆွယ်ကြည့်သည်။

“အဖေနှင့်အမေတို့ပဲ အဘိုးကြီးအဘွားကြီးတွေ အစ်ကိုခွဲအဖွဲ့ နေကြတာ ညီမရယ်။ အစ်ကိုတို့ အရှေ့ဘက်ကမ်းမှာပဲ အခြေချနေကြရအောင်နော်”

“အို ... မဖြစ်ပါဘူး အစ်ကိုရယ်”

“ဟင်း ...”

ချစ်ဖနီးမြန်မာ၏ ငြင်းဆန်စကားကြောင့် စိုးနောင် ပင့်သက် နှိုက်ခိုက်သည်။

မြန်မာအဖို့ကလည်း ငယ်စဉ်ကတည်းက သူတို့ရွာကြီးမှ ဆယ် ရက်ပြည့်အောင် ခွဲဖူးသည်မဟုတ်။ အဖေနှင့်လည်း ငယ်စဉ်ကတည်းက ခွဲနေဖူးသူတွေမဟုတ်။ ယခုလို ခနောင်ဘက်ကမ်းမှာပင် အိမ်ခွဲနေဖို့ စီစဉ်ထားတာတောင်မှ မြန်မာဘက်မှ အထူးလိုက်လျောမှုကြီးဖြစ်၏။

“အစ်ကိုကလည်း အစ်ကိုအဖေနှင့်အမေကို မခွဲနိုင်သလို၊ ညီမလည်း ညီမအဖေနှင့်အမေကို မခွဲနိုင်ဘူးလေ။ ပြီးတော့ မြန်မာက ရွာကနေ ဘယ်ကိုမှ မခွာဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်ထားတယ်အစ်ကို။ မြန်မာ ကိုယ့်ရွာကိုပဲချစ်တယ်။ အစ်ကိုခွဲ လက်ထပ်တာတောင်မှ မြန်မာ ဟိုဘက်ကမ်းထဲ အစ်ကိုတို့ အလွမ်းဆွတ်ရွာကို လိုက်မနေနိုင်ပါဘူးလို့ အစကတည်းက ကြံပြောခဲ့တာပဲ”

“အရင်ကတော့ အရင်ပေါ့ ညီမရယ်။ ခုဟာက အခြေအနေက အဲဒီလိုမလုပ်ရင် မဖြစ်လို့ပါ”

“အစ်ကို ညီမနဲ့ညားတော့မှ ကတိမတည်ချင်တော့ဘူးဇနီးဟုတ်လား။ ဒီမှာအစ်ကို ယောက်ျားမိဖုရားတွေ လာမပြန်နဲ့ ရတော့တစ်မျိုး

ငါ့ပုလဲ သူငယ် * ၁၄၁

မရတော့တစ်မျိုးအချိုး လာမချိုးနဲ့၊ ညီမ အစ်ကိုကို အစကတည်းက ကြိုက်ပြီးချစ်ပြီး ယူခဲ့တာမဟုတ်ဘူး။ လူကြီးတွေပေးစားလို့ ယူခဲ့တာ။ အစ်ကို အချိုးပြောင်းရင် ညီမလည်း အချိုးပြောင်းလိုက်ရုံပဲ။ အစ်ကို ရွာလိုက်မနေလို့ လင်မယားချင်း ကွဲရမယ်ဆိုရင် အချိန်မရွေး ကွဲနိုင်တယ်”

မြန်မာကို အချစ်ကြီးချစ်ရသော စိုးနောင်တစ်ယောက် ငြိမ်ကျသွားရတော့သည်။

အလွမ်းဆွတ်ရွာသို့ သူလွမ်းဆွတ်လျှင် အနောက်ဘက်ကမ်း ခနောင်မှနေ၍ အရှေ့ဘက်ကမ်း မိုင်းယုပျံ့ပြင်နေရသော အလွမ်းဆွတ် ရွာကြီးကို ရော်ရမ်းမျှော်မှန်းပြီး လှမ်း၍ ကြည့်မိတတ်သည်။

အလွမ်းဆွတ်ရွာနှင့် တစ်ဆက်တစ်စပ်တည်းရှိသော သီလဝါ ဆိပ်ကမ်းမှ နီယွန်မီးဝါဝါကြီးတွေက ညအချိန်မှာ သူ့ကို အလွမ်းလိုစေ သည်။

သို့သော် ထိုအလွမ်းတွေက သူချစ်သောမြန်မာကို သူ၏ရင်ခွင် အတွင်း ပွေ့ပိုက်ထားလိုက်ရချိန်မှာ လွင့်စင်၍ သွားတတ်သည်။

မြန်မာ၏မိဘတွေက စီးပွားရေးပြေလည်သူများမို့ မြန်မာကို ရွှေငွေလက်ဝတ်လက်စား အပြည့်ဆင်ထားပေးသည်အပြင် စိုးနောင်နှင့် ညားတော့ ရွှေပေါ်ရွှေဆင့်ပြီး ရွှေတွေညွှတ်နေသည်။

စက်တပ်သမ္မန်ကြီးဖြင့် ကုန်ပစ္စည်းပို့ရန် ရန်ကုန်သို့သွားရ လျှင် စိုးနောင် ရန်ကုန်မှာ သုံးလေးရက်ကြာတတ်သည်။ တစ်ခါတစ်ခံ ပဲခူးဘက်တက်သွားလျှင် တစ်ပတ်ခန့်ပင် ကြာတတ်သည်။

စိုးနောင် ခရီးစဉ်တွေကလည်း များလှသည်။ အောက်ဘက် တောျက်တန်း၊ ကွမ်းခြံကုန်းတွေဘက် လှည့်၍လည်း ဆင်းတတ်ရပြန် သည်။

များသောအားဖြင့် ရန်ကုန်ခနောင်ခရီးကိုသာ စိုးနောင်ရွေး ငြီး လက်ခံတတ်သည်။ ရန်ကုန်ခရီးစဉ်ကား တစ်ရက်တည်းနှင့် ကိစ္စ ဖြတ်တတ်သည်။

စိုးနောင် ခရီးရှည်တွက်နေလျှင် ခနောင်ရွာထဲမှ မြန်မာတူမလေး ချီသံ လာလာစောင့်အိပ်ပေးရလေ့ ရှိတတ်သည်။

ယင်းကြောင့် ချီသံလေးကို စိုးနောင် သင့်တင့်ရာ အဝတ်

၂၂

မြန်မာသည် လှပချောမောသလောက် မာန်မာန်ရှိသည်။ စိုး နောင် သူ့ရွာသို့ ပြောင်းမည်ပြောတိုင်း မြန်မာက ဘယ်တော့မှ အလျှော့ မပေး။

ကြာတော့ နယ်မြေလှရင်း လင်မယားနှစ်ယောက် ကွဲနိုင်သည် အခြေအနေမျိုး ရောက်သွားနိုင်ကြောင်း စိုးနောင်တွေ့ပြီး မြန်မာတို့ အလျှော့ပေးခဲ့ရသည်။

ယင်းကြောင့်လည်း မြန်မာတို့ ခနောင်ရွာမှာ စိုးနောင် အခြေချ နေလိုက်သည်။ သူ့အဖြစ်က သျှောင်နောက်ဆံထုံးပါမဟုတ်ဘဲ ဆံထုံး နောက် သျှောင်ပါရလေသောအဖြစ်။ အလုပ်က သမ္မန်သမားဆိုတော့ ကမ်းနားမှ စိုးနောင်တို့အိမ်ကြီးကို လှမ်း၍မြင်နိုင်သည်။ ခနောင်ချောင်း ထဲမှာ စိုးနောင်၏ စက်တပ်သမ္မန်ကြီးရှိသည်။

www.burmeseclassic.com

၁၄၄ * ကျောင်းပိုင်

အစားလေးတွေကို ဝယ်ပေးရတတ်သည်။ မုန့်အမျိုးမျိုး ကလေးကြိုက် ဝယ်ဝယ်ပေးရသည်။

စိုးနောင် မအားလပ်သည့်ကြားမှ တစ်လတစ်ကြိမ်တော့ အဖေ နှင့်အမေရှိရာ အလွမ်းဆွတ်ရွာသို့ ရောက်ရောက်သွားတတ်သည်။ သီတင်းကျွတ်လံ ဝါကျွတ်ပွဲတော်မှအပ မြန်မာ စိုးနောင် အရှေ့ဘက် ကမ်းသို့သွားလျှင် လိုက်သွားလေ့မရှိဘဲ ခနောင်ရွာမှာပဲ နေရစ်ခဲ့တတ် သည်။

အရှေ့ဘက်ကမ်း၏ အစည်ကားဆုံး သန်လျင်ကျိုက်ခေါက် ဘုရားပွဲတော်ကြီး ကျင်းပသည့် တပို့တွဲလပြည့်ဆိုလျှင်တော့ မြန်မာ မလိုက်မဖြစ် စိုးနောင်နှင့်မပါပါအောင် လိုက်လေ့ရှိပြန်သည်။ ကျိုက် ခေါက်ဘုရားပွဲတော်ကြီးကား မြန်မာပြည်၏ ဂေဇက်ဝင် ဘုရားပွဲတော် ကြီးများတွင် ပဲခူးရွှေမော်တောဘုရားပွဲနှင့်အပြိုင် စည်ကားသည်။

ရန်ကုန်မြို့နှင့်နီး၍ ဇာတ်ကြီးတွေ အပြိုင်အဆိုင် ဝင်ကျဲတတ် ကြသဖြင့် အပျော်အပါးမက်သော မြန်မာ ဘယ်သောအခါမျှ အလွတ် မခံတတ်။ ထိုအခါမျိုးတွင် ယောက္ခမမိဘများကို မခင်တွယ်သော်လည်း ကြည့်ချင်သည်ပွဲကို ခင်တွယ်မက်မောသော မြန်မာ ကျိုက်ခေါက်ဘုရား ပွဲတော်ကျင်းပရာ သန်လျင်မြေတွင် ခုနစ်ရက်ခုနစ်လီ အနေကြာတတ် သည်။

မြန်မာ၏ သဘောသကာရကိုသိထားသော စိုးနောင် မြန်မာ့ ကြည့်ဖြူသည်။ သူက ချစ်နေချသူဆိုတော့ မြန်မာ ဘယ်လိုသဘောထား ထား စိုးနောင် ဘာစကားမှမပြော။ စိုးနောင်အဖို့ မြန်မာကို ချစ်နေရ လျှင် အားလုံး ပြီးပြည့်စုံနေပြီ။ သူ တစ်လောကလုံး အလိုလားဆုံး အရာမှာ မြန်မာ သူ့ကိုချစ်နေသည် အချစ်ပင်တည်း။

စိုးနောင် သည်တစ်ခေါက် ရန်ကုန်ကို ကုန်ပို့ရန်အလာမှာ မျှော်လင့်ဘဲ ကံကြမ္မာအလှည့်အပြောင်းနှင့် ကြုံလာရတော့သည်။

ကုန်များပို့ပြီး၍ ကီလီဆိပ်ကမ်းမှာ သမ္ဗန်ကိုဆိုက်ထားစဉ် စိုး နောင်အသက်နှင့် လေးငါးနှစ်ခန့် ငယ်ပုံရသည့် ဂျင်းဘောင်းဘီ၊ ဂျင်း အင်္ကျီနှင့် ကောင်လေးတစ်ယောက် ခရီးဆောင် ဟိန်းဘက်အိတ်တစ် ခုလွယ်ပြီး ရောက်လာသည်။ ကောင်လေးက မင်းသားချော ချော သည်။

“အစ်ကို ... အစ်ကိုသမ္ဗန် ခနောင်ကဆိုတာ ဟုတ်လား” မင်းသားလေးလို ကျောနေသောကောင်လေးက စိုးနောင်ကို အတတ်တားပေါ်မှ လှမ်းမေးသဖြင့် စိုးနောင် ပြန်ဖြေလိုက်သည်။

“အေးကွာ ... ဘာဖြစ်လို့လဲ ငါ့ညီ”

“ကျွန်တော်က ခနောင်သားပဲဗျ။ ခနောင်ကို လိုက်ချင်လို့ ငါ”

“လိုက်လို့ရပါတယ်ကွ။ သမအတွက် ကုန်တွေချပြီးရင့် ငါ့ စက်သမ္ဗန်က ထွက်မှာ။ နောက်တစ်နာရီလောက်ဆိုရင် ပြီးတော့မယ် နဲ့တူတယ်”

သမ္ဗန်ဝအတွင်းမှ သယ်တင်နေသော ကုန်များကိုကြည့်ပြီး နှိုးနှောင်းတာ ပြောလိုက်သည်။

တောင်လေးက သမ္ဗန်ပေါ်လှမ်းတက်ပြီး သူလွယ်ထားသော သားရေဒိတ်ကို နေရာချသည်။

“ကျေးဇူးပဲ အစ်ကို။ သမ္ဗန်ခဲ ဘယ်လောက်ပေးရမလဲ”

“မဝေးပါနဲ့ ငါ့ညီရ။ အစ်ကိုလည်း တစ်ယောက်တည်းဖြို ရမှာ။ အဖော်တောင်ရပါသေးတယ်။ ဒါနဲ့ ငါ့ညီကို အစ်ကို ခနောင်မှာ အရင်က မမြင်ဖူးပါဘူး”

“ကျွန်တော် မန္တလေးမှာ သွားပြီး ကျောင်းတက်နေလို့ပါ။ အစ်ကို့ကိုကော ကျွန်တော် အရင်က ခနောင်မှာ မမြင်ဖူးပါဘူး။ အစ်ကို က ဘယ်လိုရောက်လာတာလဲ”

“ငါလား ... အရှေ့ဘက်ကမ်း အလွမ်းဆွတ်ရွာကပါ။ ခနောင် ဘက်မှာ ခနောင်သူနဲ့ အိမ်ထောင်ကျပြီး သောင်တင်နေတော့တာပဲ ဟေ့”

“ဟင် ... ဟုတ်လား။ ခနောင်က ကျွန်တော်တို့ရွာသူနဲ့ဆို တော့ ဘယ်သူနဲ့ပါလိမ့်”

“မြနှစ်လေကွာ”

“ဗျာ ... မြနှစ် ဟုတ်လား”

ကောင်လေးက ဟန်ပင်မဆောင်နိုင်၊ ပါးစပ်မှ ဟန်ပင်မဆောင် နိုင်ဘဲ ရေရွတ်ကာ မျက်နှာတစ်ချက် မျက်သွားသည်။

“ဒါထက် ငါ့ညီနာမည်က ဘယ်သူလဲကွ”

“စည်သူကောင်းမြတ်ပါ”

သည်တစ်ခါ မျက်နှာပျက်သွားရသူက စိုးနောင်း။

စိတ်ထဲမှလည်း မလိုလားသော မစ္စဒိုယစ်တံတွေ ဝင်သွားခဲ့ သည်။ နာမည်ကြားသည်နှင့် စည်သူကောင်းမြတ်ဆိုသော ကောင်လေး ကို သမ္ဗန်ပေါ်မှ နှင်ချလိုက်ချင်သည်။

မနှင်ချချင်ပဲ ရှိပါ့မလား။

စည်သူကောင်းမြတ်သည် မြနှစ်နှင့် ကြိုက်ဖူးသည်။ မြနှစ်၏ ချစ်သူဟောင်း။ မြနှစ်ကို သူ ချစ်ကြိုက်မိ၍ မယူမိကပင် တိတ်တဆိတ် စုံစမ်း၍ သိထားခဲ့ပြီးသား။

စက်တပ်သမ္ဗန်ကြီးတစ်စင်းထဲမှာ သူနှင့် စည်သူကောင်းမြတ် နှစ်ယောက်တည်း။

စည်သူကောင်းမြတ်က အရက်ကို အတော်ကြိုက်ပုံရသည်။ ထောင်ထဲမှာ မသောက်ရ၍ အတိုးနှင့် တွယ်နေပုံရသည်။

မြစ်သုံးပွင့်ဆိုင်သို့အရောက် ဂရင်းဝီစကီပုလင်းမှာ ကုန်တော့ မည်။ နေဝင်သွားပြီဖြစ်၍ မှောင်လည်း မှောင်စပြုပေပြီ။

စည်သူကောင်းမြတ် ရေချိုနံ့ကိုက်သွားဟန်တူသည်။ ‘နောက် ဆုံး လက်ကျန်ခွက်ကိုတောင် ပြောင်အောင်မရှင်းနိုင်တော့ဘဲ သမ္ဗန်၏ ရောတိုင်ကိုခိုပြီး လေတဖြူးဖြူးနှင့် စည်းစိမ်ခဲစား ဖိုနိုးနေလိုက်သည်။

စိုးနောင် သိပ်စဉ်းစားမနေတော့။

၁၄၈ * ကျောင်းဆိုင်

သူ့ဘေးနားတွင်ရှိနေသော တက်မချင်ကို ကောက်ကိုင်ပြီး လှုပ်မြန်သောအဟုန်ဖြင့် လှုပ်တစ်ပြက် ရိုက်ချလိုက်သည်။

“ခွပ်”

“အ”

“ဗွမ်း ...”

စည်သူကောင်းမြတ် အော်သံသဲ့သဲ့မျှသာထွက်ပြီး မြစ်ရေပြင်ထဲသို့ ပြုတ်ကျသွားသည်။

ကိစ္စကတော့ ရှင်းပြီ။

အစောကြီးကတည်းက ဒင်းကို အပြတ်ဖြတ်ထားမှ တန်ကာ တျမည်ဟု စိုးနောင် တွက်ပြီး လုပ်လိုက်ခြင်းပင်။

စည်သူကောင်းမြတ်သည် ခနောင်ရွာမှာ မိဘများ အသင့်အတင့်ပြေလည်၍ လူဘော်ကြော့လို နေထိုင်ခဲ့သူ။ ခေတ်ပေါ် ဗီဒီယို ခွေတွေကြည့်ပြီး ဝိတာတဒေါင်ဒေါင်လုပ်၍ မြို့သားဂိုက်ဖမ်းနေသော စည်သူကောင်းမြတ်ကို မြနှစ်က ချစ်ခဲ့သည်။

မြို့ကြီးသား လမ်းသရဲဂိုက်ဖမ်းနေသော စည်သူကောင်းမြတ် ခနောင်ဘက်ကမ်း ဝနတ်ဘုရားပွဲမှာ မူးယစ်ရမ်းကားပြီး လူသတ်မှုနှင့် ထောင်ကျသွားခဲ့သည်။

www.burmeseclassic.com

ရုပ်ရည်လျှင် ထောင်က လွတ်လာပုံရသည်။ သူ့ကိုယ်သူ မန္တလေး မှာသွားပြီး ကျောင်းတက်နေသည်ဟု လိမ်ညာခဲ့သည်။

စည်သူကောင်းမြတ်သည် ပေါ့ပေါ့နေ ပေါ့ပေါ့စားတတ်သည် သို့သော်အတိုင်း ဘာကိုမှ အလေးအနက်မထားသလို စက်တပ်သမ္မန်၏ ဝရာတိုင်အနီးတွင် နေရာယူပြီး အကျအနထိုင်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ သူ၏ ခရီးဆောင်အိတ်အတွင်းမှ ပုလင်းတစ်လုံးထုတ်သည်။ ဝီစကီ ပုလင်း။

“ကျွန်တော့်ကို ခွင့်ပြုပါအစ်ကို။ ခရီးသွားတော့ ပင်ပန်းတယ် လေး အစ်ကိုထည်း သောက်ပါဦး”

“သောက်ပါ ငါ့ညီ။ အစ်ကို မသောက်တတ်လို့ပါ”

စိုးနောင် ငြင်းဆန်ပြီး ရေတစ်ခွက်နှင့် မြည်းစရာ အမြည်း အဖြစ် ရှိနေသော ကြက်သားဟင်းကိုပင် ခပ်ပေးလိုက်သေးသည်။

စည်သူကောင်းမြတ် အရက်နှစ်ခွက်လောက် သောက်ပြီးချိန် မှာ သမ္မန်အတွင်း ကုန်များရှင်းသွားပြီမို့ စိုးနောင် စက်တပ်သမ္မန်ကို မောင်းထွက်ခဲ့သည်။

အချိန်က ညနေ လေးနာရီမို့ ရေကျနှင့် စက်ကုန် သုံးနာရီ လောက်မောင်းလျှင် ခနောင်သို့ ပြန်ရောက်နိုင်ပေလိမ့်မည်။

စည်သူကောင်းမြတ် စိုးနောင်သမ္မန်နှင့် လိုက်ပါလာသည်ကို ခနောင်သားတွေထဲက တစ်ယောက်မျှမမြင်နိုင်ဟု သူ့တွက်သည်။

ရန်ကုန်ဆိပ်ကမ်းမှ ကုန်တင်ကုန်ချ လုပ်နေသူတွေမှာလည်း စည်သူကောင်းမြတ်ကို သိထားကြပုံမရ။ နှုတ်ဆက်တာလည်း မတွေ့။ သိသူရှိသည်ပဲထားဦး အရက်မှူးပြီး ပြုတ်ကျသွားသည်လို့ပဲ သူ့ပြော လိုက်မည်။

မြန်မာ့ကို သူ့ချစ်သည်။ မြန်မာ့နှင့် မယားရွှင်နိုင်မည်ကိုစွဲမှန် သမျှ သူ့အခွင့်သာခိုက် လက်ဦးမှူးပြီး ရှင်းထားမှ တန်ကာကျမည်။ ခုတော့ ရှင်းသွားပြီ။ မြစ်ရေမြင်ကိုကြည့်ပြီး သူ ပြုံးလိုက်မိသည်။

ထိုစဉ် စက်အားကောင်းသော မော်တော်တစ်စင်း သူ့စက်တပ် သမ္မန်နှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ မောင်းတက်သွားသည်ကို သူ့တွေ့လိုက်ရ သည်။

မိကျောင်းတံဆိပ် ရဲလောင်းအမှတ်တံဆိပ်နဲ့ ရဲမော်တော်။ သူ မျက်နှာတစ်ချက် ပျက်သွားသည်။ သို့သော် သူ၏ စက်တပ်သမ္မန်ကို ကျော်တက်သွားတော့မှ စိတ်အေးသွားသည်။

ည မှောင်ရီပျိုးပျပျမှာ သည်လိုပဲ ရေကြောင်းကင်းလှည့်တတ် သည်ဟု သူ့တွေ့လိုက်သည်။ သူ့လမ်းသူသွား၊ ကိုယ့်လမ်းကိုယ်သွား၊ ဘာမှ ပတ်သက်စရာ အကြောင်းမရှိ။

ဦးထွန်း သူငယ်ချင်း * ၁၅၂

“အစ်ကို... အစ်ကိုသမ္မန်နဲ့ စည်သူကောင်းမြတ် လိုက်လာ တယ်ဆို၊ သူတောင်ကျတာ ဖယ်နှစ်၊ ခု သုံးနှစ်တည်းနဲ့ ရဲဘက်က ထွက်ပြေးလာလို့ ရဲတွေက သတင်းရလို့ အာစောင့်ဖမ်းကြတာ”

“ဟင်...”

စိုးနောင် ပါးစပ်က အာမေဇိုတ်သံတစ်လုံး ထွက်ပေါ်သွားရ သည်။

မျက်လုံးတွေလည်း ပြာဝေသွားသည်။

သူ၏ ချစ်ဖနီးအချောအလှလေး မြနှစ်ကို သူ ဘယ်လိုပြန် ပြောရမလဲ၊ ဘာပြန်ပြောရမလဲ။

ကျမ်းပင်ိုင်

နောက်တစ်နာရီလောက် အကြာမှာ စိုးနောင်၏ စက်တစ် သမ္မန် ခနောင်ချောင်းထဲဝင်ပြီး ရေဆိပ်မှာ ဆိုက်ကပ်သည်။

ဆိပ်ကမ်းမှာ သူ့အရင်ရောက်နေသော ရဲမော်တော်တစ်စင်း ကပ်ထားသည်ကို မြင်လိုက်ရသည်။

ရဲအဖွဲ့ဝင်တွေက သူ၏ စက်တစ်သမ္မန်ဝင်လာသည်ကို စောင့် ဆိုင်းနေခြင်းပင်။

ရဲတွေအနီးမှာ သူ့အား ခါတိုင်းလာစကြိုစပူး လာ၍စောင့် ကြိုနေသော ချစ်ဖနီး အချောအလှလေး မြနှစ်ကို တွေ့ရခြင်းက သူ့ အတွက် ထူးခြားနေသည်။

www.burmeseclassic.com

မင်းစိန်စိန်စိန်

လေပြေ၊ ဝန်းရံ၊ မေခ၊ ထက်နိုင်နှင့် စုန်းတို့သည် ဟင်္သာတ
ဘောလိပ်မှ မြန်မာစာ နောက်ဆုံးနှစ်ကျောင်းသားကျောင်းသူများ ဖြစ်
ကြ၏။ နှင်းမေခမှာ ဟင်္သာတမြို့၌ပင် နေထိုင်ပြီး တစ်ဦးတည်းသော
သမီးလည်းဖြစ်လေသည်။

မိဘများဖြစ်ကြသည့် ဒေါ်သီတာဦးနှင့် ဦးကောင်းမြတ်သော်
တို့မှာ ချောင်းသာတွင် 'နှင်းသီရိ' ဟူသော စားသောက်ဆိုင်တစ်ခုကို
ဖွင့်လှစ်ကာ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတစ်ခုကို လုပ်ကိုင်ကြ၏။ ထို့ကြောင့်
သမီးဖြစ်လေသူ နှင်းမေခမှာ အဘွားဖြစ်သူနှင့် ဟင်္သာတတွင်နေရင်း
ကျောင်းတက်ရလေသည်။

မကြာမီကာလတစ်ခုကပင် စာမေးပွဲဖြေဆိုပြီးသွားကြ၏။ ထိုကြောင့်သူငယ်ချင်းများ ခွဲခွာကြရတော့မည်။ နှင်းမေခနှင့် ဝန်းရံတို့သည် ဟင်္သာတမြို့တံတိုင်းဖြစ်လေသည်။ စုနှင်း၊ လေပြေ၊ ထက်နိုင်တို့သည် မြန်အောင်၊ လက်ပံတန်း၊ ထိန်တော့မိုးညို စသော ဒေသများမှ ဖြစ်ကြ၏။

ထို့ကြောင့် စုနှင်းမှ သူငယ်ချင်းများ မကွဲကွာမီ ခရီးတစ်ခုခု ထွက်ရန် အကြံပေးကြ၏။ နှင်းမေခအားလည်း စီစဉ်ရန် တိုက်တွန်းလာ၏။ နောက်ဆုံး နှင်းမေခတစ်ယောက် မိဘများရှိလေသည်ချောင်းသာသို့သွားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်တော့၏။

ဝန်းရံတွင် ကိုယ်ပိုင်ကားရှိ၏။ ထိုကားဖြင့် ထွက်ခဲ့ကြသည်။ ပထမဦးဆုံး တိလောကဥသျှောင် ရွှေသာလျောင်းဘုရားကြီးသို့ ဝင်ကာဖူးကြ၏။ နှင်းမေခမှာ ဟင်္သာတသူဖြစ်လေသည်မို့ ဘုရားကြီးနှင့်ပတ်သက်၍ သူ လေ့လာထားသမျှ သမိုင်းအတိုအစများကို ပြောပြသည်။

“ဒီဘုရားကြီးရဲ့ မူလအစကတော့ ဘုရားကြီးရဲ့ လမ်းတစ်ဖက်မှာရှိနေတဲ့ ရုပ်ပွားတော်တွေက စခဲ့ကြတာပဲ သူငယ်ချင်း။ ဘုရားကြီးသေးက ရစ်ခွေစီးနေတဲ့ချောင်းကတော့ ဒါ၊ ကချောင်းလို့ ခေါ်တယ်။ ဘုရားကြီးရဲ့ ဉာဏ်တော်ကတော့ (၁၆၈) တောင်ရှိတယ်။ ဟိုတုန်းကတော့ မြန်မာပြည် ရွှေသာလျောင်းဘုရားတွေထဲမှာ အကြီးဆုံးဖြစ်ခဲ့ပြီး ခုတော့ မွန်ပြည်နယ်၊ မော်လမြိုင် ဝင်းစိန်တောရတောင်မှာရှိနေတဲ့ ဘုရားကြီးက ဉာဏ်တော် (၃၀၀) တောင်း မုံရွာမြို့ ဗောဓိတစ်ထောင်မှာရှိတဲ့ ဘုရားကြီးကတော့ ဉာဏ်တော် (၂၂၂) တောင်ရှိတာမို့ ဒီဘုရားကတော့ တတိယအကြီးဆုံး ဘုရားကြီးပေါ့ကွယ်”

နှင်းမေခ စကားဆုံးတော့ တိလောကဥသျှောင် ရွှေသာလျောင်းဘုရားကြီးမှ ခရီးဆက်ကာ ထွက်ခဲ့ကြသည်။ နတ်မောက်ရွာကို ထွက်လာတော့ ကွင်းဖြတ်လေတချို့က ထွေးဝတ်ရစ်ငင်လာသည်။ နတ်မောက်ရွာအလွန် အုန်းတောစုရပ် အုန်းပင်များပေါ်တွင်တော့ နီညိုပြာနေတစ်စင်းက မေးတင်ချိတ်ဆွဲကျလျက် ရှိတော့သည်။

မကြာမီ နေလုံး ကွယ်ပျောက်လေတော့မည်။ အလင်းစတင်ချိန်သည် မစိုမဟိုသာရှိတော့၏။ အမှောင်သည် အရာရာကို လွှမ်းမိုးဖုံးအုပ်ရန် အားယူနေလေတော့သည်။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် နတ်မောက်ရွာကို ကျော်လွန်ပြီး ပြာကတတ်ဟူသောရွာကို ရောက်သည်။ ပြာကတတ်ရွာတို့ ကျော်လွန်လာတော့ ကနီစုဟူသောရွာနားသို့ ချဉ်းကပ်လာသည်။

ထိုမှ နှင်းမေခ စလိုက်သည်။

“ဟဲ့ ... ဒီကနီစုရွာလေးက ဆုတောင်းပြည့်ဘုရားက စာကယ်ဆုတောင်းပြည့်သတဲ့။ ဒါကြောင့် အနယ်နယ်အရပ်ရပ်က ဘုရားစာဖူးကြတဲ့သူတွေ အများကြီးရှိသတဲ့။ အဲဒါ တို့ဝင်ဖူးကြရင် ကောင်းလေး”

“အိုဟယ် ... မိုးလည်း ချုပ်တော့မယ်။ တော်ကြာ လမ်းခရီးမှာ သွားဖို့ နောက်ကျနေရင်ခက်မယ်။ မဝင်နဲ့တော့ဟာ”

စုနှင်းပြောသော်လည်း ထက်နိုင်နှင့် လေပြေတို့က ဝင်ချင်သည်ဟု ပြောဆိုနေကြသောကြောင့် ဝန်းရံ ကားလမ်းမကြီးပေါ်မှ ဖွဲ့ဆင်းလိုက်သည်။ ထိုနောက် လှည်းလမ်းကြောင်းအတိုင်း ကားကို မောင်းစင်လာခဲ့၏။ ဘုရားဆီသို့ရောက်၏။ စေတီမှာ မကြီးမားလှ။ ကိုးတောင်ပြည့်စေတီလေးသာဖြစ်၏။ ထုံးသက်န်း ကပ်၍ထား၏။ စေတီနံ့သာအဖွင့် ရေအိုင်တစ်ခုကို တွေ့ရသည်။ မေတ္တာရေကန်ဟု သိရသည်။

ဝါးကျောင်းတစ်ခုမှာ စေတီဘေး မလှမ်းမကမ်းတွင် ဆောက်လုပ်ထားသည်ဖြစ်၍ ထိုကျောင်းပေါ်သို့ တက်ခဲ့သည်။ ဆရာတော်တစ်ပါး သီတင်းသုံးလျက်ရှိ၏။ ဆရာတော်အား ကန်တော့ကာ စေတီကိုသည်းလက်ယာရစ် လှည့်လည်ပူဇော်၍ ပြန်လာခဲ့ကြသည်။

“ဟဲ့ ... လေပြေ၊ နင် ဘာဆုတွေ တောင်းလာခဲ့သလဲ”

“ဘာဆုတောင်းရမလဲဟဲ့ အလုပ်အကိုင်တွေရပြီး ပညာရေးမှာလည်း အောင်မြင်ပါစေရယ်လို့ ဆုတောင်းခဲ့တာပေါ့”

“ဟဲ့ ... ကောင်မ မညာနဲ့၊ နင်ဆုတောင်းတာငါသိမှာပဲ။ ညည်းတောင်းတဲ့ဆုက ဝန်းရံနဲ့ ပေါင်းဖက်ရပါစေလိုက်လို့ ပါတယ်မဟုတ်လား”

လေပြေမျက်နှာ နီရဲသွားသည်။

“ဟဲ့ ... ကောင်မစုနင်း ပေါက်တတ်ကရတွေ မပြောနဲ့နော်”

လေပြေရှက်သွားမှန်း သိ၍ ဝန်းရံမှ ကားမောင်းရင်း စကားဆိုလိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်ဟာ စုနင်းကလည်း စတာတော့ စတာပေါ့ဟာ။ ဒါပေမဲ့ နေရာကြည့်စပါဟာ”

“အံ့မယ် ... အိုးကမူ စလောင်းက ပူနေပြန်ပြီ။ ဘာလဲ ဝန်းရံ နင်က လေပြေထိလို့ မခံနိုင်တာလား”

“ဒါပေါ့ဟ ... နင်ဘာမှ အဖြစ်မရှိဘဲနဲ့ နင်ကြုံလာမှ ကိုယ်ချင်းစာတတ်လာမယ်”

စကားတပြောပြောနှင့် လမ်းများကို ကွေ့ကာဝိုက်ကာ မောင်းထွက်လာခဲ့ကြ၏။ နေသည် လုံးလုံးကွယ်ပသွား၏။ အလင်းဟူ၍ လုံးဝမရှိတော့။ ဆောင်းရာသီကာလမို့ မိုးက ခပ်စောစောပင် ချုပ်သည်။

မီးထိုး၍ ကားကို မောင်းလာ၏။ လမ်းချိုးတစ်ခုသို့ ချိုးကွေ့လိုက်သည်တွင် ...

“ဟင် ...”

ဝန်းရံ ကားကို စက်သတ်လိုက်၏။ ကားစက်သတ်သံကြောင့် ထက်နိုင် မေးလိုက်၏။

“ဟေ့ကောင် ... ဝန်းရံ ကားဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကား ဘာမှမဖြစ်ဘူး။ ဟိုလမ်းထိပ်မှာ သစ်တုံးကြီးတစ်တုံး ချထားလို့ကွ”

“တို့လာတုန်းက ဒီလမ်းကပ် ဝင်လာခဲ့တာပဲ။ ဒီတုံးကြီးမရှိပါဘူး။ ခု ဘယ်သူကများ လာချထားသလဲမသိဘူး”

စကားဆုံးတော့ ဝန်းရံနှင့် ထက်နိုင်တို့နှစ်ယောက် လမ်းပေါ်တွင် ကန့်လန့်ဖြတ်၍ချထားသော သစ်တုံးကြီးကို ဆင်းကာဖယ်ကြ၏။ ထိုအခိုက် အနီးရှိ ချုံပုတ်ထဲက လူ (၃) ဦးထွက်လာပြီး ...

“ဟေ့ ... အားလုံး ရပ်လိုက်ကြ။ မင်းတို့အသက်တွေ မသေချင်ရင် မင်းတို့ပါတဲ့ပစ္စည်းတွေ အားလုံးပေးကြ”

လူနှစ်ယောက်မှ ထက်နိုင်နှင့် ဝန်းရံအား ဓားဖြင့်ထောက်ခါ ချိန်ထား၏။ ကျန်တစ်ယောက်ကမူ ကားဘေးသို့သွား၍ ကားပေါ်ရှိ မိန်းကလေးများကို ဓားဖြင့် ချိန်ထားသည်။ မျက်နှာများကိုမူ လူမမှတ်မိစေရန် ရှစ်ရှင်ကားများထဲကကဲ့သို့ မျက်နှာဖုံးစွပ်များ တပ်ကာထားကြ၏။ ဝန်းရံ ရုတ်တရက် နောက်သို့လှည့်လိုက်ရင်း လူချိုးတစ်ဦးအား တံတောင်ဖြင့် တွက်လိုက်သည်။

“ခွပ်”

“အား ...”

လူဆိုးမှာ အပိုက်မိသွားသည်မို့ လက်ထဲမှတားက လွတ်ကျ သွားသည်။ ထက်နိုင်မှလည်း အခြေအနေကို လက်လွတ်မခံ။ နောက် လူဆိုးအား လှည့်၍ကန်လိုက်သည်။

“ဒုတ်...”

“အွန်...”

“အား...”

အခြေအနေမှာ မြန်ဆန်လွန်း၍ လူဆိုးများ ကြောင်နေကြ သည်။ ကားဘေးတွင် လေပြေတို့အား စောင့်နေသော လူဆိုးမှာ ထက် နိုင်ဆီသို့ ဘေးဖြင့် ပြေးဝင်လာ၏။ ထက်နိုင် ရှောင်ပေးလိုက်၏။ သူ့ အရှိန်နှင့်သူ ရှေ့သို့အပိုက် ဝန်းရံမှ ခက်ပိုးကိုအုပ်လိုက်၏။ လူဆိုး မောက်၍သွား၏။

လေပြေ၊ စုနှင်း၊ နှင်းမေခတို့ (၃) ယောက်မှာ ကားပေါ်မှ ဆင်းကာ တောကြီးထဲသို့ ပြေးကြ။

ထက်နိုင်နှင့် ဝန်းရံတို့သည်လည်း လေပြေတို့နောက်သို့ လိုက် ပါကာ လူဆိုးများကို ခုခံရင်း ပြေးခဲ့ကြ၏။

“လေပြေရေ...လေပြေ...”

“နှင်းမေခရေ...နှင်းမေခ...”

ဝန်းရံ နှုတ်မှခေါ်ရင်း ပြေးလိုက်သည်။ လေပြေ၊ စုနှင်း၊ နှင်းမေခတို့မှာလည်း ဘေးတောစပ်ရှိ ချုံကြီးထဲသို့ဝင်ကာ ပုန်းနေကြ ၏။ ဝန်းရံတို့နှင့် ဆုံမိကြတော့ လူဆိုးများလက်မှ လွတ်နိုင်သမျှလွှတ် ရန် မနားတမ်း ပြေးကြလေတော့သည်။ နာရီဝက်ခန့် ပြေးလာမိတော့ မှ ထက်နိုင် သတိပေးလိုက်၏။

“ကဲ...ကဲ...ဒီလောက်ဆိုရင် လူဆိုးတွေလည်း လိုက်

လောနိုင်တော့ပါဘူး။ မောလည်း မောနေပြီ။ ခဏလောက် နားကြံရ အောင်ကွာ”

အားလုံး ချုံပုတ်တစ်ခုဘေးတွင် ထိုင်လိုက်ကြ၏။ ကောင်းကင် ကြီးပေါ်ကြည့်လိုက်သည်။ ကြယ်ရောင်ပျံပျံတို့သာ ထွန်းလင်းနေ၏။ လ ဖွာမသာ။ လပိုက်သောရက်လည်း ဖြစ်လေသည်။ အတန်ကြာနားရင်း ပြီးတော့မှ ...

“ကဲ...ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ။ ဒီတောကြီးကလည်း အနက် ကြီးပဲကွ။ ဘယ်နေရာတွေရောက်မှန်းလည်း မသိတော့ဘူး။ တစ်နေရာ မှာပဲ ဒီညအိပ်ကြရင်း မိုးလင်းတော့မှ ပြန်ကြတာကောင်းမယ်”

ညအချိန်မတော်ဖြစ်၍ သည်ညတွင် ထိုအိမ်ကြီး၌သာ တည်းခိုရန်လည်း ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။ အိမ်ကြီးမှာ ရှေးဟောင်းအိမ်ပျက်ကြီးတစ်လုံးဖြစ်၍ ချုံနွယ်သစ်ပင်များက အုံ့ဆိုင်းနေသည်။ တချို့သော အခန်းများမှာ ပြိုပျက်နေ၏။

ကြီးမားသော လှေကားကြီးများ၊ ခန့်ညားသော အိမ်တိုင်ကြီးများက ထည်ဝါခြင်း ပြယုဂ်တစ်ခုအဖြစ် ညွှန်ပြနေ၏။

ဆင်ဝင်ပေါက်တစ်ခုနှင့် အနီးဆုံးအခန်းတစ်ခုကို ရွေးချယ်လိုက်သည်။ ထိုအခန်း၌ပင် ထိုညအိမ်ကြရန် စိတ်ကူး၏။ အခန်းများမှာ ကျယ်သော်လည်း ဖွဲ့စည်းပုံအားဖြင့် များများစားစားမရှိ။ ခုတင်တစ်လုံးနှင့် ထိုင်ခုံ (၂) လုံးသာ တွေ့ရသည်။ ထိုင်ခုံများမှာ ကျိုးပျက်နေကြလေပြီ။ ခုတင်ဟောင်းတစ်လုံးကို လှဲကျင်းလိုက်ရင်း လေပြေမှ နေရာချ၏။ ထိုခုတင်ပေါ်တွင် လေပြေ မေခ၊ စုနင်းတို့ (၃) ယောက် အိမ်ကြမည်ဖြစ်လေသည်။

ဝန်းရံနှင့် ထက်နိုင်တို့ တခြားအခန်းသို့ သွားမည်အပြုလေပြေမှ ...

“ဟဲ့ ... ဝန်းရံ နင်တို့လည်း ဒီအခန်းမှာပဲ အိပ်ကြဟယ် တခြားမသွားကြနဲ့။ တို့က မိန်းကလေးတွေ အရေးအကြောင်းရှိရင် အဖော်ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်ရှိမှဟ”

“ကဲ ... ဒါဆို တို့က ဒီအခန်းထောင့်မှာ အိပ်မယ်”

ထက်နိုင်မှ အခန်းအလယ်တွင် နီးရာသစ်ဝါးလေးများကိုစု၍ မီးဖိုသည်။ တောထဲတွင် သားကောင်များရှိက မလာစေရန်ဖြစ်သည်။ လူဆိုးများနှင့် တွေ့ဆုံခိုက် လေပြေမှ ထွက်ပြေးရာတွင် သားနှေးအိတ်

[၂]

လေပြေတစ်ယောက် အနီးအနားတစ်ဝိုက်ကို ဓာတ်မီးထိုး၍ ကြည့်လိုက်သည်။ ဤတွင် သစ်ပင်ချုံနွယ်များ အုံ့ဆိုင်းနေသော မဲခဲအရာတစ်ခုကို တွေ့ရ၏။ သေသေချာချာကြည့်မိတော့ ရှေးဟောင်းအိမ်ပျက်ကြီးတစ်လုံးဖြစ်ကြောင်း တွေ့လိုက်ရတော့သည်။

လူဆိုးများနှင့် သတ်ပုတ်စဉ် ထွက်ပြေးကြသည်မှ လေပြေတစ်ယောက် အိတ်တစ်လုံးပါလာ၏။ ထိုအိတ်ထဲတွင် ကံကောင်းသောကံမဖျာ ဓာတ်မီးတစ်လက် ပါလာလေသည်။ အိမ်ကြီးထဲသို့ ဝင်ရန် အုံ့ဆိုင်းလိုက်၏။

www.burmeseclassic.com

တစ်လုံးပါလာခဲ့သည်။ ကံကောင်းထောက်မရှာ ထိုအထဲတွင် ဓာတ်မီး၊ ဖယောင်းတိုင်း မီးခြစ်များ ပါလာခဲ့သည်။

“ဟဲ့ ... လေပြေ၊ ငါအလယ်က အိပ်မယ်ဟယ်”

“ဘာလဲ နင်ကြောက်လို့လား”

“မကြောက်ပါဘူးဟာ”

“ငါကတော့ အစွန်ဖက်ကပဲအိပ်မယ်။ ကြားမှာဆိုရင် အသက် ရှူရတာ ကြပ်လို့ဟ”

စုနှင်းစကားဆုံးတော့ လေပြေနှင့် စုနှင်းကြားသို့ နှင်းမေ့မ တစ်ယောက် ဝင်၍အိပ်သည်။ မကြာပါ။ ‘ဘုတ်ခနဲ’ ဟူသော အသံ တစ်ခုကို ကြားရပြီး စုနှင်း အသံထွက်လာ၏။

“ဟဲ့ ... လေပြေ၊ ညည်း၊ ငါ့ကို ဘာလို့တွန်းချရတာလဲ”

“ဟဲ့ ... ငါ ဘယ်မှာတွန်းချလို့လဲ။ နင့်ကို ငါ ဘာမှမလှုပ် ပါဘူး”

“ညည်း၊ ငါ့ကိုမညာနဲ့”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ စုနှင်းရယ်၊ ငါ တကယ်ပြောတာပါ”

“ဒါဆို ငါ့ကို ဘယ်သူက တွန်းချတာလဲ”

“ဘယ်သူတွန်းချရမလဲ ညည်းဟာညည်း ပြုတ်ကျတာပဲဖြစ် မှာပေါ့”

ဆူဆူညံညံအသံများကြောင့် ဝန်းရံနှင့် ထက်နိုင်မှာ နိုးလာ ကြသည်။

“ဟဲ့ ... စုနှင်းတို့ ဘာဖြစ်နေကြတာလဲဟ”

“ဒီမှာဟယ် ... ငါ့တို့ လေပြေက ခုတင်ပေါ်က တွန်းချလို့”

“ဟဲ့ ... လာပြန်ပြီလား စုနှင်း။ ညည်းကို ငါက ဘာလို့ တွန်းချရမှာလဲ။ ငါ မတွန်းချပါဘူးဆိုတာကို”

“တကယ်ဟဲ့ ...။ ငါ့ကို တစ်ယောက်ယောက်က တွန်းသလို တွန်းချလိုက်တာ။ မေခရော ...”

“ငါကရော ဘာလို့ တွန်းချရမှာလဲ”

“ဒါဆို ငါ့ကိုတွန်းချတာ ဘယ်သူလဲ”

ထို့နောက် အိမ်ကြီး၏နောက်ဖက်သို့ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။
အိမ်ကြီးမှာ ကြီးမားသော အခန်းကြီးများဖြင့် ဖွဲ့စည်းထား၏။ တချို့
အခန်းမှာ ပြိုကျနေ၍ ကွေ့ကာ အခန်းတစ်ခုအနားသို့ အပြတ်။

“ဖလူး ... ဖလူး ... ဖလူး ...”

အသံများ ကြားလိုက်ပြီး အခန်းတစ်ခုထဲမှ အကောင်များ
ပြေးထွက်လာသည်။

“အမယ်လေး ... လေး ... လေး ...”

စုနှင်း ကျယ်လောင်စွာ အော်လိုက်သည်။ နောက်မှလိုက်လာ
သော မေခနှင့် ဝန်းရံတို့ မေးလာ၏။

“ဟဲ့ ... ဟဲ့ ... စုနှင်း ... စုနှင်း ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာတွေလဲ မသိဘူးဟာ ဒီအခန်းထဲက ထွက်လာတာ”

လေပြေ တတ်မီးဖြင့် ထိုးလိုက်၏။

“ဟာ ... လင်းနို့တွေဟာ ... လင်းနို့တွေ”

အခန်းထဲမှာအောင်းနေတဲ့ လင်းနို့တွေ လူသံကြားလို့ လန့်
ပြီး ထွက်လာကြတာဟာ။ ထိုမှ အခန်းတစ်ခုပြီးတစ်ခု ထွက်လာမိတော့
နောက်ဆုံး အိမ်ကြီး၏နောက်ဖက်နားဆီသို့ ရောက်ရှိလာကြရင်း အိမ်သာ
တစ်ခုကို တွေ့ရတော့သည်။

“ဟဲ့ ... မေခ၊ ငါ ချက်မထိုးဘူးနော်။ နင် အပြင်က စောင့်
နေနော်။ ကြားလား ...”

“အေးပါဟယ် ... ငါတို့ အပြင်မှာ စောင့်နေပါမယ်”

(၅) ပိနစ်ခန့်ကြာတော့ လေပြေတစ်ယောက် ကိစ္စအားလုံး
ပြီးသွား၍ ပြန်လာခဲ့ကြ၏။ အခန်းတစ်ခုကို အပြတ် ...

ခဏကြာတော့ လေပြေတစ်ယောက် အိမ်သာတက်ချင်သလို
ဖြစ်လာတော့သည်။

“ဟဲ့ ... မေခ ခဏလာပါဦးဟဲ့။ ငါ အိမ်သာတက်ချင်လို့”
လေပြေစကားကြောင့် မေခ နိုးလာသည်။

“ဟဲ့ ... စုနှင်းကိုလည်း နှိုးလိုက်။ လာ ... တို့ အိမ်သာသွား
ရှာကြရအောင်ဟာ”

“နေဦး ...။ ငါတို့ချည်းပဲသွားလို့ မဖြစ်ဘူးဟာ။ ဝန်းရံကိုပါ
နှိုးလိုက်ဟယ်။ ယောက်ျားတစ်ယောက်ယောက်ပါမှ ကောင်းမှာ။ တို့က
ပိန်းကလေးတွေချည်းပဲ”

www.burmeseclassic.com

“ဟဲ့ ... ဘယ်သူလဲ”

ရုတ်တရက် လူတစ်ယောက်၏ အရိပ်တစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရသောကြောင့် လေပြေ ရေရွတ်လိုက်သည်။

“ဘာတွေ့လို့လဲ လေပြေ”

စုန်းနှင့် မေခမှ မေးလိုက်သည်။

“ဟဲ့ ... ဟိုအခန်းဘက်ကို ကူးသွားတဲ့ လူရိပ်လိုလို တွေ့လိုက်ရလို့ဟ”

“ဟုတ်ရဲ့လား လေပြေရယ်”

ဝန်းရံ အနားသို့ ကပ်လာ၏။

“ပေးစမ်း ... ပေးစမ်း ... ဓာတ်မီး”

လေပြေလက်ထဲမှ ဓာတ်မီးကို ဝန်းရံမှ ယူ၍ ထိုးကြည့်လိုက်၏။

“ဘာမှ မတွေ့ဘူးဟာ။ နင် လူရိပ်တွေ့လိုက်တယ်ဆိုတာ တကယ်လား ... လေပြေရယ်”

“တကယ်ဟာ။ ဖြတ်ခနဲဆို ဟိုဘက်အခန်းဘက်ကို ကူးသွားတာ။ ငါ သေသေချာချာ ပြင်လိုက်ရတာ”

လေပြေ၊ စုန်း၊ မေခတို့က ရှေ့မှသွားသလို ဝန်းရံမှ နောက်က ဓာတ်မီးထိုးကာ လိုက်ပါလာသည်။ အခန်း (၂) ခု၊ (၃) ခုကို ဖြတ်၍ အပြီး ကွေ့တစ်ခုကို ချိုးလိုက်သည်တွင် ရှေ့မှသွားနေသော စုန်းတစ်ယောက် ငယ်သံပါအောင် အော်လိုက်တော့သည်။

“အမယ်လေး ... သ ... သရဲ့ ...”

“ဝုန်း ...”

“ဒုန်း ...”

ထိုနေရာသို့ ဝန်းရံ၊ မီးထိုးရင်း ပြေးဝင်သွားသည်။ စုန်းမှာ ကြောက်လွန်း၍ သေးများပင် ထွက်ကုန်တော့၏။

“ဟား ... ဟား ... ဟား ... ဟား ... ဟား ... ဟား ... ဟား”

ရယ်သံမှာ တစ္ဆေတစ်ကောင်၏ ရယ်သံတော့မဟုတ်။ လူတစ်ယောက်၏အသံ။ အထူးသဖြင့် ထက်နိုင်၏အသံပင်လျှင် ဖြစ်လေသည်။

“ဟဲ့ ... ဟဲ့ ... စုန်းကို လုပ် ... လုပ်ကြပါဦး။ စုန်း မေ့သွားပြီဟ”

“ဟာ ... ခြေဖျားကို ချိုး ... ချိုး ...”

“ဟဲ့ ... ဟဲ့ ... စုန်း ... စုန်း ... ငါ ... ငါပါဟာ။ ထက်နိုင်လေ ... ထက်နိုင်ပါဟ”

“ဟဲ့ ... ထက်နိုင်၊ နင် ... နင် ဒါဘာလုပ်တာလဲ”

လေပြေမှာ ဒေါသဖြစ်၍သွား၏။

“ငါ ... ငါ စုန်းကိုစချင်လို့ နောက်တာပါဟာ”

“နင်နောက်တာ အရေးမကြီးဘူး ဒီမှာကြည့်စမ်း။ စုန်းခမျာ ကြောက်လွန်းလို့ မေ့တောင်သွားတယ်”

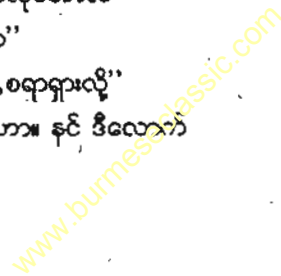
ဝန်းရံ၊ မေခတို့၏ ပြုစုမှုကြောင့် စုန်းမှာ သတိပြန်၍ ရလာ၏။

“ဟေ့ကောင် ... ထက်နိုင်၊ မင်း ဒါဘာလုပ်တာလဲ”

“ငါတောင်းပန်ပါတယ် သူငယ်ချင်းတို့ရာ”

“တော်စမ်းပါကွာ။ မင်း နောက်စရာ စ၊ စရာရှားလို့”

“စု ... စုန်း ... ငါတောင်းပန်ပါတယ်ဟာ။ နင် ဒီလောက် ကြောက်လိမ့်မယ်လို့ မထင်လို့ ငါစမိတာပါ”

၁၇၀ * မင်းအောင်ကျော်

ထက်နိုင် စကားဆုံးတော့ လေပြေမှ မျက်စောင်းတစ်ချက် ထိုးလိုက်ရင်း ...

“စောစောကလည်း ငါ့ကို ခုတင်ပေါ်ကတွန်းချတာ နင်ပဲ မဟုတ်လား ထက်နိုင်”

“အို ... အို ... ဒါတော့ ငါမဟုတ်ဘူး လေပြေ။ ငါ ကိုန် ပြောခဲ့တယ်။ ခု နင်တို့ အိမ်သာသွားတော့မှ စုနင်းကို နောက်ချင်လို့ ငါလိုက်လာပြီး ခြောက်ခဲ့တာ”

“ဒါဆို ငါ့ကို ခုတင်ပေါ်ကတွန်းချတာ ဘယ်သူလဲ။ တစ်ညလုံး တွန်းချတာတော့ အမှန်ပဲဟ”

စကားဆုံးတော့ မိမိတို့အခန်းသို့ ပြန်လာခဲ့ကြသည်။ အတန် သမ် လျှောက်လာမိတော့ မိမိနေထိုင်ရာ အခန်းဆီသို့ ရောက်လာ၏။ ထိုအခါ ထက်နိုင်မှာ ပျောက်နေတော့သည်။

“ဟဲ့ ... ဝန်းရံ၊ ဒါနဲ့ ထက်နိုင်ကောဟ”

“မသိဘူးလေ ငါတို့နောက်က ပါလာတာပဲ”

“ပါလာရင် တွေ့ရမှာပေါ့ဟ။ ခု ရှိမှမရှိပဲ”

“ဒါဆို ဒီကောင် ဘယ်ကျွန်ခဲလဲ မသိဘူး။ မဟုတ်မှလွဲရော ထိုတိုစို့ ဘာကြံစည်ပြန်လဲမသိဘူး”

“မဟုတ်သေးဘူး ဝန်းရံ။ ခုန သူတကာယ် တောင်းပန်နေတာ ဒီလိုထပ်ပြီးတော့ လုပ်မှာတော့ မဟုတ်ဘူး”

www.burmeseclassic.com

“နော်... ဒါဆို၊ ဒီကောင် မျက်စိများလည်နေသလား မသိဘူး”

“မျက်စိလည်တာဆိုရင်တော့ အကြောင်းမဟုတ်ဘူးလေ။ တကယ်လို့ ဒီတော့ဒီတောင်ထဲမှာ အကောင်တစ်ကောင်ကောင် ကိုက်ချီသွားတာဆိုရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“အေး... မေမေပြောတာ ဟုတ်တယ်”

“လာ... ဒါဆို တို့ လိုက်ရှာကြမယ်”

“ငါတော့ မလိုက်တော့ဘူးဟယ် ကျန်ခဲ့မယ်”

စုနှင်းပြော၏။

ထို့နောက် လေပြေ မေမေ၊ ဝန်းရံတို့သုံးယောက် ထက်နိုင်အားရှာဖွေရန် အိမ်ကြီးထဲသို့ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ တစ်ခန်းပြီးတစ်ခန်း လျှောက်လာ၏။

သို့သော် ထက်နိုင်အား မတွေ့။ ထို့ကြောင့် ဝန်းရံတို့ အသံပြုလိုက်သည်။

“ထက်နိုင်ရေ ... ထက်နိုင်”

ဝန်းရံ အသံပြုမှုဆုံးတော့ မေမေမှာလည်း ခေါ်ပြန်လေသည်။

“ထက်နိုင်ရေ ... ထက်နိုင် ...”

ထိုအခါ အသံပြန်၍ ပြုသံသို့သို့ကို မဝိမသ ကြားရ၏။

“ဟေး ... ဟေး ... ငါဒီမှာဟေ့”

ထိုအသံကို မေမေကြား၏။

“ဟော ... ဝန်းရံ နားထောင်စမ်း ... နားထောင်စမ်း။ ငါ့ကို ပြန်အော်တဲ့အသံလို့ ငါကြားရတယ်”

“ထက်နိုင်ရေ ... ထက်နိုင် ...”

“ဟေး ... ငါဒီမှာဟေ့ ... ဒီမှာ ...”

“ဟာ ... သေချာပြီး ဒါ ... ဒါ ထက်နိုင်အသံပဲကွ”

“လာ ... လာ ... ဒီဘက်ကကြားရတာ ဒီဘက်ကို သွားကြရအောင်”

စကားဆုံးတော့ အိမ်ကြီး၏ မြောက်ဘက်ဆီသို့ သွားကြ၏။ ထက်နိုင်မှာ အတူတူပြန်လာရင်း မျက်စိလည်ကာ အိမ်ကြီးထဲသို့ လျှောက်သွားရင်း နောက်ဆုံး အိမ်ကြီးပြင်ပသို့ ရောက်ရှိသွားတော့သည်။

“ထက်နိုင်ရေ ... ထက်နိုင် ...”

“ငါ ဒီမှာ သူငယ်ချင်းတို့ရေ။ ငါ မျက်စိလည်နေလို့ကွ”

ထိုမှ ထက်နိုင်အား ပြန်ခေါ်ကာ မိမိတို့စတည်းချရာ အခန်းဆီသို့ ပြန်လာခဲ့ကြသည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ထက်နိုင်ရာ”

ဝန်းရံမှ စကားစလေ၏။

“ဘယ်လိုဖြစ်မှန်း ငါ့ကိုငါလည်း မသိတော့ပါဘူး သူငယ်ချင်းတို့ရား မင်းတို့နောက်ကနေ လိုက်လာရင်း မျက်စိလည်သွားတာကွ။ သွားရင်းလာရင်းနဲ့ နောက်ဆုံး အိမ်ကြီးပြင်ပတောထဲကို ရောက်မှ ငါ မျက်စိလည်မှန်း သိလိုက်ရတော့တာ”

“မင်းကွာ ... မသေကောင်း မပျောက်ကောင်း။ တောကောင်တစ်ကောင်ကောင်နဲ့ ပက်ပင်းမတိုးတာပဲ အတော်ကံကောင်းလှပြီ”

ထက်နိုင်စကားဆုံးတော့ လေပြေမှ ...

“အဲဒါ နှင်လောလောလတ်လတ် ဝဋ်လည်တာ ထက်နိုင်။ နှင် စုနှင်းကို ကြောက်အောင်စခဲ့လို့ ခုချက်ချင်း ဝဋ်လည်တာ”

၁၇၄ * မင်းအောင်ဆန်း

“ဟုတ်ပါတယ်ဟာ ... ငါလည်း ကိုယ်တိုင်ကြုံမှ တအားကို ကြောက်သွားတာ ပြီးတော့ နင်တို့နဲ့ ပြန်ပြီးတောင် တွေ့ရတော့မယ် လို့ မထင်တော့ဘူး။ ဒါနဲ့နေဦး မင်းတို့ကို ငါတစ်ခု ပြောစရာစကားရှိ တယ်”

“ဘာလဲကွ”

“ငါ မျက်စိလည်ပြီး အိမ်ကြီးထဲကို လျှောက်သွားနေခိုက်မှာ မီးလင်းနေတဲ့ အခန်းတစ်ခန်းကို တွေ့ခဲ့ရတယ်ကွ”

“ဟာ ... မင်းကတော့ လုပ်လာပြန်ပြီ”

“ဟုတ်တယ် ... ဝန်းရံ ငါညောဘူး။ တကယ့်ကို သေသေ ချာချာ တွေ့ခဲ့ရတာကွ။ ငါ အခန်းထဲကို ချောင်းကြည့်တော့ လူတော့ တစ်ယောက်မှမတွေ့ဘူး။ ဒါပေမဲ့ လသာမှန်အိမ်လေးတစ်ခု ထွန်းထား တာကိုတော့ တွေ့ရတယ်”

ဒါဆို ဒီအိမ်ကြီးမှာ သက်ရှိသတ္တဝါတစ်ဦးဦးရှိနေတယ်ဆိုတာ သေချာနေပြီ။

“ဟုတ်ရဲ့လားကွာ ထက်နိုင်ရာ”

“ဟုတ်ပါတယ်ကွာ ... ငါ သေသေချာချာကို တွေ့ခဲ့ရတာ နေရာကိုတောင် မှတ်လာခဲ့တယ်”

“ကဲ ... ဒါဆို တို့တွေ သွားကြည့်ကြမလား”

“အေး ... သွားမယ်”

စကားဆုံးတော့ ထိုအခန်းဆီသို့ ထက်နိုင်တို့လူစု ထွက်လာ ခဲ့ကြသည်။ အခန်းကြီးမှာ ကျယ်ဝန်းပြီး လူများမနေသည်မှာ ကြာတေ ပြီဖြစ်၍ ပင့်ကူအိမ်ပိုးရှင်များဖြင့် ရှုပ်ထွေးလျက်ရှိနေသည်။ အခန်း

တော်တော်များများကို ကျော်လွန်လာပြီးတော့ အခန်းတစ်ခုသို့ ရောက် လာ၏။

“ဒီမှာ ငါမှတ်ထားခဲ့တဲ့ သစ်တုံးကြီးပဲကွ”

ထက်နိုင်စကားအဆုံး ဝန်းရံမှ အခန်းနံရံကြားရှိ သစ်သား နှစ်ခု ဟနေရာမှ ချောင်း၍ကြည့်လိုက်သည်။ ဘာမှမတွေ့။ အခန်း ထစ်ရလုံး မှောင်နေလေသည်။

“ဟာ ... ဘာမှလည်း မတွေ့ပါလား။ မင်းပြောတော့ မီးထွန်း ထားတယ်ဆို။ ဘာမီးရောင်မှလည်း မတွေ့ပါလား”

“ခုန ငါတွေ့ခဲ့တုန်းကတော့ ထွန်းထားတာ သေချာတယ် တွ။ လာကွာ ... အခန်းထဲကို ဝင်ကြည့်ကြမယ်”

ဝန်းရံနှင့်ထက်နိုင် အခန်းထဲကို ဝင်မည်အပြု မေခမှ သတိ ပေးလာ၏။

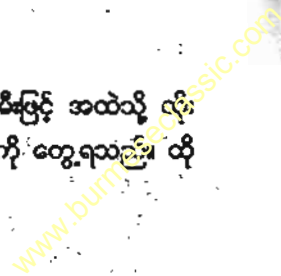
“ဟဲ့ ... ဝန်းရံတို့ အခန်းထဲကိုဝင်ရင် အရမ်းမဝင်ကြနဲ့ဟာ။ တော်ကြာ တောကောင်တစ်ကောင်ကောင်ရှိနေရင် ဒုက္ခဖြစ်လိမ့်မယ်။ နည်းနည်းပါးပါး အသံပေးပြီးမှ ဝင်ကြ”

“ဟုတ်တယ်ကွ မေပြောတာ”

ထို့ကြောင့် တုတ်တစ်ချောင်းဖြင့် ဟိုဟိုသည်သည် ရိုက်နက် ၍ အသံပေးလိုက်ရင်း ဓာတ်မီးထိုးကာ ဝင်လာခဲ့သည်။ ဘာမှမတွေ့ ရ။ အခန်းထောင့်နံရံတွင်တော့ ဗီဂိုဟောင်းတစ်လုံး။ ဖုံအလိမ့်လိမ်းဖြင့် တွေ့ရသည်။

“ဟိုမှာ ဗီဂိုတစ်လုံးကွ”

ဗီဂိုမှာ သော့ခတ်ထွားလျက်ရှိ၏။ ဓာတ်မီးဖြင့် အထဲသို့ လို ျကြည့်ရာ စာအုပ်များ၊ ပန်းကန်ခွက်ယောက်အချို့ကို တွေ့ရသည်။ ထို

၁၇၆ ❁ ဝင်းအောင်ကျော်

မှ ဝိနိဗ္ဗာန်သို့ ကြည့်လိုက်ရာ ...

“ဟာ ... ဒီ ... ဒီမှာ ... လသာမှန်အိမ်လေး တစ်လုံးကွ”

ဝန်းရံပြောလေတော့ ထက်နိုင်မှလည်း ...

“ဒါ ... ဒါပဲ။ ငါတွေ့တုန်းက ဒီအခန်းထဲမှ မီးထွန်းထားတာ ဒီမှန်အိမ်လေးပဲကွ”

“ဟုတ်ရဲ့လားကွ။ ဒီမှန်အိမ်ကဖြင့် ဖုံတွေ့တောင် တက်နေပြီ”

“ဟုတ်တယ်ကွ ... ဒီမှန်အိမ်ပဲ”

ထက်နိုင်မှ မှန်ဖုံးကိုဖွင့်၍ မီးဖောက် ကြည့်၏။

“သေချာတယ်ကွ။ မင်းကြည့်ပါလား ... ဝန်းရံ။ မီးစာကလတ်လတ်ဆတ်ဆတ် မီးထွန်းထားတာ”

“အေး ... ဟုတ်တယ်ကွ”

“ဒါ ... ဒါဆို မင်းမြင်ခဲ့တာ မှန်နေပြီပေါ့”

“ဒါဆို ဒီအိမ်ကြီးထဲမှာ သက်ရှိသတ္တဝါတစ်ကောင်ကောင် နှိမ့်နေပြီဆိုတာ လုံးဝ သေချာနေပြီ”

“အဲဒီ သက်ရှိသတ္တဝါဆိုတာ ဘယ်သူလဲ”

“လူလား။ တိရစ္ဆာန်လား (ဒါမှမဟုတ်) တစ္ဆေတစ်ကောင်လား”

မိမိတို့နေထိုင်ရာ အခန်းဆီသို့ ပြန်ရောက်လာကြ၏။ ဤတွင် ဝန်းရံမှ သူငယ်ချင်းအားလုံးကို ပြောလာ၏။

“ကဲ ... ခုချိန်ကစပြီး တို့သူငယ်ချင်း (၅) ယောက် တစ်ဦး တစ်ယောက်မသိဘဲ ဘယ်မှ မသွားကြ မလာကြနဲ့။ အကြောင်းကိုစွဲရှိလို့ သွားချင်လာချင်ရင် ပြောသွားကြ”

“အေး ... ဝန်းရံပြောတာ ဟုတ်တယ်”

“ဟေ့ကောင် ... ထက်နိုင် မင်းလည်း ဒီည မအိပ်နဲ့တော့။ ငါလည်း မအိပ်တော့ဘူး။ မင်းနဲ့ငါက မီးဖိုခင်း စောင့်မယ်။ ဂုနင်းလေပြေ မေမတို့ မိန်းကလေးတွေ အိပ်ချင်အိပ်ကြ”

www.burmeseclassic.com

ဝန်းရံစကားအဆုံး အိမ်ကြီး၏ အပေါ်ထပ်ထိမှ ...

‘ဝန်း’ ဟူသော အသံကြီးတစ်သံကို ကြားလိုက်ရတော့သည်။ ထိုအသံကြောင့် အားလုံး ပြောဆိုနေကြသော စကားကို ရပ်လိုက်ကြရင်း နားစွင့်လိုက်ကြ၏။

“ဟ ... ဘာသံကြီးလဲကွ”

“အိမ်ကြီးရဲ့ အပေါ်ထပ်ကပဲကွ။ လာကွာ ... ထက်နိုင် သွားကြည့်ကြမယ်”

စကားဆုံးတော့ ထက်နိုင်၊ ဝန်းရံ မေခတို့ (၃) ယောက် ထွက် လာခဲ့ကြသည်။ လေပြေနှင့် စုနင်းကတော့ အခန်းထဲတွင် ကျန်နေခဲ့၏။ အခန်း (၂) ခု၊ (၃) ခုကို ကျော်လွန်လာတော့ အိမ်ကြီး၏ အပေါ်ထပ်သို့တက်ရာ လှေကားကြီးထိပ်သို့ ရောက်၏။ လှေကားကြီးများမှာ ရှေးဟောင်းလက်ရာများဖြင့် ပြုလုပ်ထား၏။

လှေကားထိပ်တွင် ကြီးမားသော ဘီလူးရုပ်တုကြီးနှစ်ရုပ်က အသည်းယားဖွယ်ရာ လက်ရာမြောက် ထုလုပ်ထား၏။ ဝန်းရံ ရှေ့မှ နေ၍ ဦးဆောင်ကာ တက်လာခဲ့သည်။ လှေကားမှာ မတ်စောက်နေ၍ သတိကြီးစွာ အားယူတက်ရသည်။ မကြာမီ အိမ်ကြီးပေါ်သို့ ရောက်ကြတော့၏။

အပေါ်ထပ်၏အစ အခန်းတစ်ခုသို့ဝင်ရာ တံခါးမကြီးတစ်ခုရှိက ပွင့်နေသည်။ ထိုဝင်ပေါက်မှဝင်ကာ ကြီးမားသော အခန်းကြီးများကို တစ်ခန်းပြီးတစ်ခန်း လျှောက်၍ကြည့်ကြသည်။ မည်သည့်အရာမျှ မတွေ့ရ။ အခန်းများသည် တချို့ပိတ်ထား၍ တချို့မှာ ဖွင့်၍ထားသည်။

အခန်းလွတ်များတွင်တော့ ကျိုးပဲ့ပျက်စီးနေသော စားပွဲကုလား ထိုင်ပေါင်းများကို စုပုံထားသည်ကို တွေ့ရသည်။

“အသံကြားလိုက်ရတာတော့ ဒီအပေါ်ထပ်ကပဲကွ”

“အေးလေ ... ငါတို့အားလုံး ကြားလိုက်ကြတာပဲ”

“လာပါကွာ ... ဘာမှလည်း မတွေ့ဘူး။ အောက်ထပ်ကို ပြန်ဆင်းကြ”

လှေကားမှ ဆင်းပျော်အပြု ...

“ဟောဒီတံခါးကြီးကလည်း တို့အလာတုန်းက ပိတ်မထားပါဘူး။ ခု ပိတ်နေတယ်”

“အေး ... ငါလည်း သတိထားမိတယ်။ အဲဒီကပဲ ငါတို့ ဝင်ခဲ့ကြတာပဲ”

“ခု ဘယ်သူက ပိတ်ထားတာလဲ။ တစ်စုံတစ်ဦးဦး ရှိနေတာတော့ သေချာနေပြီ”

ထက်နိုင်မှ တံခါးကြီးကို သစ်သားတုံးတစ်ခုဖြင့် ရိုက်ကာ ဖွင့်လိုက်သည်။ တံခါးကြီးမှာ ပွင့်၍သွား၏။ လှေကားကြီးမှာ အသုံးမပြုလေတော့သည်မှာ ကြာလေပြီဖြစ်၍ တချို့လှေကားဆန်များ ခြများပင် စားနေတော့၏။ ထက်နိုင် ရှေ့ကဆင်း၏။

“ဟဲ့ ... ထက်နိုင် သတိမမေ့ဆင်းနော်။ လှေကားဆန်တွေက သိပ်မကောင်းဘူး”

မေခ သတိပေးနေ၏။ ထက်နိုင်၊ မေခ၊ ဝန်းရံတို့မှာ တဖြည်းဖြည်း ဆင်း၍လာ၏။ ထိုအခိုက် ထက်နိုင်မှာ ဘာမှမဖြစ်ဘဲ ဝန်းရံမှာတော့ လှေကားဆန်တစ်ခုကို အနင်း ...

“ရွတ် ...”

“ဝန်း”

လှေကားဆန်ကြီးတစ်ခုက ပြုတ်ကုသွားတော့သည်။

www.burmeseclassic.com

၁၀၈ ❀ မင်းအောင်ကျော်

“ဟော...”

သို့သော် အောက်သို့ တိုးလျှိုပေါက် ပြုတ်ကျမသွား။ သတိထားရင်း နင်းလိုက်သည်မို့ ပြုတ်အကျတွင် လှေကားနံရံဘောင်ကို လှမ်းဆွဲလိုက်သည်။ ထို့ကြောင့် တန်းလန်းကြီးဖြစ်နေသည်။ ထက်နိုင်ဆွဲကာ တင်လိုက်သည်။

“တော်သေးတာပေါ့ ဝန်းရံရယ်”

မကြာမီ အောက်သို့ ပြန်ရောက်ကြရင်းမိမိတို့အခန်းဆီသို့ ပြန်လာကြ၏။ လေပြေနှင့် စုနင်းတို့မှာ မအိပ်ကြသေး။ မီးများဖိုလျက် စောင့်နေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

“ဟဲ့... ဘာတွေ တွေ့ခဲ့လဲဟ”

လေပြေမှ ဆီး၍မေးသည်။

“ဘာမှ မတွေ့ခဲ့ဘူးဟ”

မေမေမှ ပြန်ဖြေလေသည်။

“ဒါပေမဲ့ အဆင်းမှာ လှေကားဆန်းကြီးပြုတ်ကျလို့ ဝန်းရံတစ်ယောက် ကံကောင်းလို့ မသေတာ”

“ဖြစ်မှဖြစ်ရလေဟယ်။ တော်သေးတာပေါ့ ဘာမှမဖြစ်လို့”

ထိုအခိုက် မိမိတို့အားလုံး အပေါ်ထပ်ဆီမှ အသံကြီးတစ်ခုကို ဒုတိယအကြိမ် ထပ်၍ ကြားလိုက်ပြန်လေတော့သည်။

“ဝုန်း”

[6]

မိုးလင်း၍သွား၏။

တကျီကျီအော်ပြည်နေသော ကျေးငှက်သံများနှင့်အတူ မိမိတို့အခန်းနံဘေး တံခါးပျက်များကြားမှ တိုးဝင်လာနေသော စူးစူးရှရှနေရောင်ခြည် အလင်းတန်းများကြောင့် ထက်နိုင် အိပ်ရာမှနိုးသွား၏။

“ဟ... မိုးလင်းသွားပြီဟ။ လေပြေတို့ ထကြ၊ ထကြ”

ထက်နိုင်အသံကြောင့် အားလုံး နိုးလာကြသည်။ မေမေ ညည်းတွား၏။

“ဘာမှအရေးမကြီးဘူး ပျက်နာသစ်ဖို့ ရေမရှိတာတော့ တကယ့်ပြဿနာပဲဟ”

“လာဟာ မျက်နှာလေးဘာလေးသစ်ဖို့ ရေသွားရှာကြမယ်”
လေပြေက အကြံပေး၏။

“နေဦး၊ သွားလည်း အတူတူသွားကြမယ်”

ဝန်းရံမှ ပြောလာ၏။ ညက လူဆိုးများနှင့်ထိုးကြိတ်၍ အသက်
လုကာ ပြေးလာခဲ့ကြသည်မို့ ပတ်ဝန်းကျင်ကို သတိမပြုအား။ ညကြီး
မင်းကြီးဖြစ်နေသည်မို့လည်း မျှော်၍နေလေသည်။

ယခုအခါ မိုးလင်းသွားပြီမို့ ညက မမြင်မတွေ့ခဲ့ရသော မြင်
ကွင်းတို့က အထင်းသားပေါ်လာကြ၏။ မိမိတို့ရောက်ရှိနေသော အိမ်
ကြီးသည် ရှေးဟောင်းအိမ်ကြီးလည်းဖြစ်ပြီး ကာလနှစ်တွေ မည်မျှ
ကြာခဲ့လေပြီတော့မသိ။ ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းများစွာတို့က အံ့ဆိုင်းကာ
အပြင်ကကြည့်လျှင် ချုံကြီးတစ်ချုံကဲ့သို့ပင် ထင်မှတ်ရလေသည်။

“ဒီအိမ်ကြီးက ဘယ်လိုလူတွေ နေခဲ့ထိုင်ခဲ့ကြလဲတော့ မသိ
ဘူး။ ရှေးလက်ရာတွေနဲ့ အတော့်ကို ခမ်းနားနေတာတော့ အမှန်ပဲ
ကွ”

ထက်နိုင်မှ မှတ်ချပြု၏။ ပတ်ဝန်းကျင်အနီးအနားသို့လည်း
ဝန်းရံ ကြည့်လိုက်ရင်း ...

“ဟိုချုံကြီးတွေကိုလည်း ကြည့်ဦးလေ။ အိမ်တိုင်တွေက ချုံ
ပုတ်တွေနဲ့ လွှမ်းခြုံရင်း ပြိုပျက်နေတယ်။ ငါ့အထင်တော့ မဟုတ်မှလွဲ
ရော။ ရွာပျက်တစ်ခုလို့ထင်တယ်”

“လာကြဟယ် ... လျှောက်ကြည့်ရင်း ရေသွားရှာကြရ
အောင်”

လေပြေ၏ စကားဆုံးတော့ ...

“ဟယ် ... နံလိုက်တဲ့ အပုပ်နံ့ကြီး ဘယ် ... ဘယ်ကလဲ
ဟဲ့”

စုနင်းက ရေရွတ်ရင်း နှုတ်ခေါင်းကို ပိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်ဟ ... ဘယ်က အပုပ်နံ့ကြီးလည်း မသိဘူး။
စူးစူးဝါးဝါးနဲ့”

“ဟိုအိမ်ကြီးနောက်ဖက်က လာတဲ့အနံ့ပဲ။ လေက အဲဒီဘက်
က တိုက်နေတာဟ”

“လာဟာ တို့ သွားကြည့်ရအောင်”

စကားဆုံးတော့ လေပြေတို့လူစု အပုပ်နံ့ရရာ အိမ်ကြီး၏
နောက်ဘက်ဆီသို့ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ အခန်းများကို တစ်ခန်းပြီးတစ်
ခန်း ကျော်ကာလာခဲ့ကြသည်။ နောက်ဆုံး အိမ်ကြီးမှာ ဆုံး၍သွား၏။
ထိုနေရာမှဆက်၍ မျှော်ကြည့်လိုက်လေလျှင် အိမ်ကြီးနှင့် မလှမ်းမတင်၍
မီးဖိုဆောင်ဟုထင်ရသည့် အဆောင်တစ်ဆောင်ကို ဆောက်လုပ်ထား
သည်။

“ဟဲ့ ... အပုပ်နံ့ကြီးက မဆုံးသေးဘူးဟာ။ ဟိုအဆောင်ဘက်
ကလာနေတာ။ အဲဒီထဲကို သွားကြည့်ရအောင်ဟာ”

စုနင်းစကားဆုံးတော့ မီးဖိုဆောင်ဘက်ဆီသို့ ဆက်၍ လာခဲ့
ကြပြန်လေသည်။ အနားရောက်တော့ အထဲသို့ဝင်ရန် တစ်ဦးကိုတစ်ဦး
အချက်ပြ သတိပေးလိုက်ရင်း ဝင်လိုက်ကြသည်။ အဆောင်မှာ မိမိတို့
ထင်ထားခဲ့သည့်အတိုင်း မီးဖိုဆောင်တစ်ခု ဖြစ်လေသည်။ မီးဖိုတစ်ခု
တွင် လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် မီးငြိမ်းထားသော ထင်းစုများကို တွေ့ရ
သည်။

တိုင်ကီပြတ် အဟောင်းတစ်ခုအတွင်း ရေများရှိနေသည်ကို တွေ့ရ၏။ အခန်းနံရံတွင်တော့ ကြောင်အိမ်စိရိငယ် အစုတ်တစ်လုံးကို တွေ့ရသည်။ လေပြေမှ အသာဖွင့်၍ ကြည့်၏။

“ဟ ... ဒီမှာ ဒန်အိုးတစ်လုံးပါလား။ အထဲမှာ ဘာမှတော့ မရှိဘူး။”

မေခကတော့ ရေတိုင်ကီပြတ်ထဲမှ ရေများဖြင့် မျက်နှာသစ်ရင်း ခြေများပင်လျှင် ဆေးကြောနေ၏။ စုနင်းမှာ သံပုံးစုတ်တစ်လုံးကို ကောဟောင်းတစ်ခုနှင့် ဖုံးအုပ်ထားသည်ကိုတွေ့၍ လှန်ကာကြည့်လိုက်သည်။

“ဟော ...”

စုနင်းနောက်သို့ လန်၍သွား၏။

“ဟ ... ဘာတွေလဲဟ”

စုနင်းအသံကြောင့် မေခနှင့်လေပြေတို့ အနားသို့ ရောက်ရှိသွားသည်။ ယင်ကောင်များအားလုံး ထွက်လာကြခြင်းဖြစ်လေသည်။ ဝန်းရံနှင့် ထက်နိုင်တို့မှ တုတ်တစ်ချောင်းဖြင့် ထိုးဆွဲကြည့်၏။ ငါးစိမ်းများနှင့် အသားစများကို တွေ့ရလေသည်။

“ဒါ တရားခံပဲကွ။ အပုပ်နို့က ဒီကလာတာပဲ”

“အင်း ... သားငါးတွေ ချက်ပြုတ်စားပြီး အကြွင်းအကျန်တွေ ထည့်ထားတာဖြစ်မယ်”

“ဒါဆို သက်ရှိသတ္တဝါတစ်ကောင်ကောင် ရှိနေပြီဆိုတာ ခိုင်စာနေပြီ”

“လာကွာ ... ပြန်ဖို့လမ်းရှာကြတာပဲ ကောင်းပါတယ်”

ထက်နိုင်စကားဆုံးတော့ ထိုအဆောင်ဆီမှ ပြန်လှည့်ကြရင်း

ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ ထိုအခိုက် အိမ်ကြီး၏ အခန်းတစ်ခုဆီသို့ မိဝ်ခနဲ ခြတ်သွားလိုက်သည့် လူလိုလို၊ တိရစ္ဆာန်လိုလို သတ္တဝါတစ်ခုအား လေပြေ တစ်ယောက် သေသေချာချာ တွေ့လိုက်ရတော့သည်။

“ဟာ ... ဟို ... ဟိုမှာ ...”

“ဟဲ့ ... လေပြေ ... ဘာ ... ဘာလဲဟဲ့”

“ဟို ... ဟိုမှာ ဆံပင်ဇားလျှားနဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်လိုလို လျှောက်သွားတာ မြင်လိုက်ရလို့”

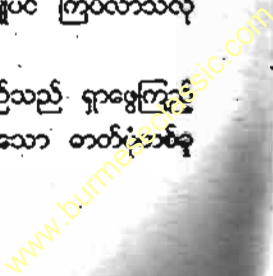
လေပြေညွှန်ပြရာဆီသို့ အားလုံး ကြည့်လိုက်ကြ၏။ သို့သော် ဘာမှမတွေ့။

“ဟုတ်ရဲ့လား လေပြေရယ်။ နင် ထင်ယောင်ထင်မှားများ ဖြစ်တာလားမသိဘူး”

“မဟုတ်ဘူးဟာ ... ငါ တကယ်ကို မြင်လိုက်ရတာ။ မိန်းမတစ်ယောက်လို ထင်တာပဲ။ ဆံပင်ကို ကျောလယ်လောက်အထိ ဇားလျှားချထားတယ်”

လူတစ်ယောက်လိုလို မြင်လိုက်ရသည်ဆိုသော အခန်းများသို့ သွား၍ကြည့်ကြ၏။ သို့သော် ဘာမှမတွေ့။ အခန်းနှစ်ခုသည် မျက်နှာချင်းဆိုင်ကာနေသော်လည်း မှောင်နေသောကြောင့် အခန်းများအတွင်း သို့ ထင်ထင်ရှားရှား မမြင်ကြရချေ။ ထိုမှ အခန်းတစ်ခုတွင်းသို့ ဝင်လိုက်သည်။ ပင့်ကူမျှင်များဖုံးအုပ်ကာ အသက်ရှူပင် ကြပ်လာသလို ခံစားလာရ၏။

ဝန်းရံမှ ဓာတ်မီးဖြင့်ထိုးကာ ဟိုဟိုသည်သည် ရှာဖွေကြည့်၏။ ထိုအခါ အခန်းနံရံတစ်ခုတွင် ချိတ်ဆွဲထားသော ဓာတ်ပုံတစ်ခုကို တွေ့ရတော့သည်။

ဓာတ်ပုံမှာ ဖုံအလိမ်းလိမ်းတက်နေသည်။

“ဟင် ... ဒီမှာ ဓာတ်ပုံတစ်ပုံပါလား”

ဝန်းရံ ဖြုတ်၍ယူလိုက်ပြီး ဖုံများသုတ်၍ ကြည့်လိုက်၏။ ထို့နောက် အလန်တကြားလည်း အော်ဟစ်လိုက်လေသည်။

“ဟဲ့ ... လေပြေရေ ... လေပြေ ... ဒီကို ခဏဟေ့”

လေပြေ၊ မေခ၊ စုနှင်းတို့ ဝန်းရံနားသို့ ရောက်ရှိလာကြသည်။

“ဘာလဲဟဲ့ ... ဝန်းရံ အလန်တကြားနဲ့ လက်ထဲမှာလည်း ဓာတ်ပုံတစ်ပုံနဲ့”

“ဧရာ ... ဒီကဓာတ်ပုံကို နင်တို့ သေသေချာချာ ကြည့်ကြစမ်း”

လေပြေ ဝန်းရံလက်ထဲမှာဓာတ်ပုံကို ယူလိုက်သည်။

“ဟင် ...”

အာမေဇိုတ်သံတစ်ခုက ရုတ်ခြည်းထွက်ကြသွားသည်။ တိုးတိုးတော့မဟုတ်ပါ။ အားလုံးကြားသော အသံနှင့်ဖြစ်၏။

“ဟဲ့ ... ဘာဖြစ်သွားတာလဲ လေပြေ”

“ဒီ ... ဒီပုံက မေခနဲ့ ချွတ်စွပ်ကို တူနေတာဟာ။ အံ့ဩစရာပဲ”

“အေး ... ငါလည်း ဒါကြောင့် နင်တို့ကို ခေါ်ပြတား မထူးဆန်းဘူးလား”

“ပေးစမ်း ... ပေးစမ်း ... ငါတို့လည်း ကြည့်မယ်”

မေခနှင့်စုနှင်းမှ ပြော၏။

“ဟုတ်တယ် ... ဟုတ်တယ်။ ဒီပုံက မေခမှ တကယ့်မေခပဲဟာ။ ဘာကြောင့်များ အဲဒီလောက် တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် တူနေရ

သလဲ။ ငါလည်း မစဉ်းစားတတ်တော့ဘူး”

“ဒါတော့လည်းဟယ် လူတူ နာမည်တူမရှားဆိုတဲ့ စကားလည်း ရှိတာပဲမဟုတ်လား”

“မဟုတ်ပါဘူး။ တူ့တူနိုင်လွန်းလို့ ပြောနေတာပါဟာ”

“ပေး ... ပေး ... အဲဒီဓာတ်ပုံ ငါ့ကိုပေး”

လေပြေ လှမ်းပေးလိုက်သောဓာတ်ပုံကို နင်းမေခတစ်ယောက်ချွန် သိမ်းထားလိုက်တော့၏။ နာရီကိုကြည့်လိုက်၏။ နံနက် (၉) နာရီခန့် ရှိနေလေပြီဖြစ်လေသည်။

“လာကွာ ... ဒီအိမ်ကြီးထဲကထွက်ပြီး ပြန်ဖို့ လမ်းရှာကြမယ်”

“ခုလောက်ဆိုရင် ဖေဖေ မေမေတို့တော့ ငါတို့ရောက်မလာလို့ စိတ်ပူနေကြတော့မယ်”

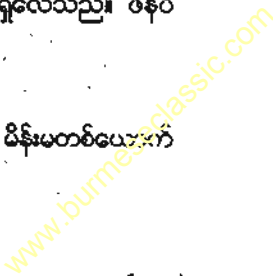
နင်းမေခ ရေရွတ်လိုက်၏။ အိမ်ကြီးထဲမှထွက်ရန် အခန်းတစ်ခုဆီအကူးမှာတော့ ...

“ဟဲ့ ... ဒီ ... ဒီမှာကြည့်စမ်း။ ဖိနပ်တစ်ရံ ချွတ်ထားထားဟ”

စုနှင်းမှ ပြော၏။ အားလုံး ဝိုင်း၍ ကြည့်ကြလေသည်။ ဖိနပ်မှာ မိန်းမစီးဖိနပ်ဖြစ်လေ၏။ သို့သော် အရောင်သည် အဝါလား။ အဖြူထား မသဲကွဲတော့။ ချေးအထပ်ထပ် ဖုံးလွှမ်းလျက်ရှိလေသည်။ ဖိနပ်မှာ ဘယ်တစ်ဖက် ညာတစ်ဖက်ဖြစ်နေ၏။

“ဒါ လူတစ်ဦးဦးစီးထားတဲ့ ဖိနပ်ပဲကွ”

“ဒါဆို ခုန လေပြေမြင်လိုက်ရတဲ့အရာဟာ မိန်းမတစ်ယောက်ဆိုတာ မှန်နေမလားမသိဘူး”

၁၈၈ * ပင်းအောင်ကျော်

“ဆိုကွာ ... မိန်းမစီးမိနပ်ပြင်တာနဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်လို့ အတစ်ပြောလို့ ရမလားကွ။ တော်ကြာ ဖြတ်သွားတာဟာ တိရစ္ဆာန် တစ်ကောင်ကောင်ဆိုရင် ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”

“အေး ... ဒါလည်း ဟုတ်တာပဲ”

ဝကားဆုံးတော့ အိမ်ကြီးထဲမှ ထွက်ခဲ့ကြသည်။ နေပင် အတော် စောင်း၍နေလေ၏။

“နေထွက်တာက ဒီဘက်ကပဲကွ။ ညက တို့ လူဆိုးတွေနဲ့ သတ်ပုတ်ပြီး ပြေးခဲ့ကြတာက အနောက်စူးစူး ဒီတော့ကြီးက အနောက် ဘက်မှာ ရှိနေတာဆိုတော့ တို့သွားရမှာက အရှေ့ဘက်ကိုပဲ”

| ၇ |

ထိုအချိန်တွင် နှင်းမေခင်၊ မိဘများဖြစ်ကြလေသည့် ဦးကောင်း ဖြတ်သော်နှင့် ဒေါ်သီတာဦးတို့မှာ သမီးဖြစ်သူ နှင်းမေ မိမိတို့ထံလာ ဆည်ဟု ဖုန်းဆက်ထားပြီး ရောက်မလာကြ၍ စိတ်ပူနေကြလေတော့ သည်။

ဦးကောင်းဖြတ်သော်မှာ ကားဂိတ်သို့ သွားကြို၏။ ကားများ တစ်စီးပြီးတစ်စီး ဆိုက်၍သာသွားသော်လည်း သမီးဖြစ်သူနှင့် သူ့ သူငယ်ချင်းများမှာ ရောက်မလာကြ။ နောက်ဆုံး မလာဖြစ်ဟုထင်ကာ ဖြန်လာသည်။

“ကိုကောင်းဖြတ် ... ဘာလဲ သမီးတို့ ပါမလာဘူးလား”

“အေး ... ငါလည်း ကားတွေကုန်အောင် စောင့်တာပဲ ငါ မလာဘူး။ မလာဖြစ်ကြဘူး ထင်တယ်ကွာ”

“မဖြစ်သေးပါဘူးလေ။ မလာဖြစ်ရင် အရေးမကြီးဘူး လာကြရင်း လမ်းမှာ တစ်ခုခုဖြစ်တာဆိုရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

စကားဆုံးတော့ ဒေါ်သီတာဦး ဖုန်းကိုကောက်ကိုင်၍ ဟင်္သာတ အိမ်သို့ ဖုန်းလှမ်းဆက်လိုက်သည်။

“ဟဲ့လို ... ဘယ်သူလဲရှင်”

“ဪ ... ကျွန်မ သီတာဦးပါ။ ဪ ... အမေလား”

“အေး ... ဟုတ်တယ်”

“အမေ သမီးလေးတို့ မနေ့က ကျွန်မတို့ဆီ လာဖြစ်ကြလား”

“အေး ... မနေ့ကညနေ (၄) နာရီလောက် သူ့သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်ရဲ့ ကားနဲ့ ထွက်သွားကြတယ်လေ။ ဘာဖြစ်လို့လဲ။ ဟဲ့ ... သီတာဦး ပြောစမ်း”

“သမီးတို့ ရောက်မလာလို့ပါ အမေ။ ကားတွေဘာတွေများ ဖျက်နေသလားမသိဘူး။ ဖုန်းလည်း ထပ်မဆက်ဘူး”

“ဟဲ့ ... ဒါဆို လုပ်ကြပါဦး။ ငါ့ပြေးလေးတွေ မရောက်သေးဘူးတဲ့။ စုံစမ်းကြပါဦးဟယ်”

“သိပ်လည်း စိတ်မပူပါနဲ့အမေ။ သမီးတို့ စုံစမ်းကြည့်မိမယ်”

“ဒေါက်”

စကားဆုံးတော့ ဒေါ်သီတာဦး ဖုန်းကိုချလိုက်သည်။ သူမ ပြင်းတစ်ချက်ကိုလည်း လေးလေးလံလံ ချလိုက်မိ၏။

“ဟင်း ...”

“ကိုကောင်းမြတ်ရေ ... အခုပဲ ပြင်း သမီးလေးတို့နောက် ထိုက်သွားကြရအောင်”

စကားဆုံးတော့ ဦးကောင်းမြတ်သော်နှင့် ဒေါ်သီတာဦးတို့ နှစ်ယောက် ဟင်္သာတဘက်သို့ဆင်းရန် ကားဂိတ်ဆီသို့ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။

ကားပေါ်တွင် ဟင်္သာတသို့သွားကြမည့် ခရီးသည်အချို့လည်း ငါလာလေသည်။ ထိုခရီးသည်များမှာ ချောင်းသာသို့ အပန်းဖြေလာသော လူများလည်း ဖြစ်ကြသည်။ ကားလေးက တပြိုင်တည်းထွက်လာသည်။

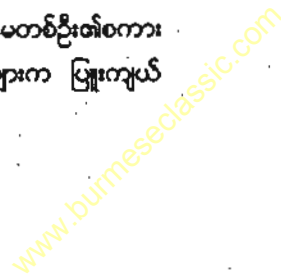
ပတ်ဝန်းကျင် သဘာဝအစိမ်းများက မျက်စိပသာဒ နှလုံးသား အာဟာရများကို လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် ပေးစွမ်းလျက်ရှိကြသည်။ ဦးကောင်းမြတ်သော်မှာ ကားပေါ်သို့ တက်စမှာပင် ဝယ်ယူလာခဲ့သော သတင်းစာတစ်စောင်အား ဖတ်ရင်း လိုက်ပါလာခဲ့သည်။

ဒေါ်သီတာဦးကတော့ တပြိုင်တည်းမောင်းရင်း ထွက်လာနေသော စားပေါ်တွင် သာတောင့်သာယာ မရှိနိုင်စွာ သောကအပူတို့ဖြင့် ပူးတုံ့ခွာတုံ့ ခွာချည်ပူးချည် သက်ပြင်းတွေ အခါခါချရင်း လိုက်ပါလာခဲ့ကြသည်။

ကားစီးရင်း ငိုက်မြည်းစပြုလာ၏။ ထို့ကြောင့် မျက်လုံးအစုံတို့ ပိတ်လိုက်မိသည်။ သို့သော် အိပ်၍တော့ မပျော်သေးပါ။

ထိုအခိုက် မိမိဘေးရန်တန်းတစ်ခုဆီမှ မိန်းမတစ်ဦး၏စကားကြောင့် အိပ်ငိုက်နေသော ဒေါ်သီတာဦး မျက်လုံးများက ပြူးကျယ်သွားတော့သည်။

“မနေ့ကလား”

“အေးပေါ့ ... မနေ့ကညနေဘက်ပေါ့။ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားတွေစီးလာတဲ့ ကားတစ်စီး ဟင်္သာတမြို့စွန်က ရွေးဟောင်းဘုရားတစ်ဆူကို ဝင်ဖူးပြီး အပြန်မှာ ဓားပြအတိုက်ခံရလို့တဲ့”

“လူတွေရော ဘာဖြစ်သွားသေးလဲ”

“အဲဒါတော့ ငါလည်းမသိဘူး။ အလာတုန်းက ကားပေါ်မှာ ပြောနေသံ ကြားခဲ့ရတာ”

မိန်းမကြီး၏ စကားဆုံးတော့ ဒေါသီတာဦးတစ်ယောက် ထိုမိန်းမကြီးဖက်သို့ မျက်နှာမူလိုက်ရင်း ...

“အစ်မ ... အစ်မ ကျွန်မ တစ်ခုလောက် မေးပါရစေရှင်၊ ခုနပြောတဲ့သတင်းက တကယ်လား”

“ဘာသတင်းလဲ”

“ဪ ... ခုနပြောတဲ့ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားတွေစီးလာတဲ့ကား ဓားပြအတိုက်ခံရလို့ဆိုတာလေ”

“ဟုတ်မဟုတ်တော့ မသိဘူး။ အလာတုန်းက ကျွန်မ ကြားခဲ့ရတာပါ။ ဘာ ... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကျွန်မတို့က ဒီချောင်းသာမှာ နေပါတယ်။ ကျွန်မသမီးလေးက ဟင်္သာတမှာ သူ့အတွေးနဲ့နေရင်း ကျောင်းပိတ်ရက်မှာ ကျွန်မတို့ဆီ သူ့သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ အလည်လာမယ့်အကြောင်း တစ်နေ့ကဖုန်းဆက်ပြီး ခုရောက်မလာလို့ ကျွန်မတို့လင်မယား စိတ်ပူပြီး စုံစမ်းဖို့ လိုက်လာခဲ့ကြတာပါ။

ဒါဆိုရင် အစ်မကြီးပြောတဲ့ကားဟာ သမီးလေးတို့ရဲ့ကားပေးဖြစ်နေမလားမသိဘူး။ ဖွဟဲ့ ... လွဲပါစေ၊ ဖယ်ပါစေ၊ အဲဒီဖြစ်ရပ်နေရာကရော ဘယ်နားမှာလို့ ကြားခဲ့သလဲဟင်”

“နေရာကတော့ ကျွန်မကြားခဲ့တာက ဟင်္သာတအလွန် ရွာတစ်ရွာနားမှာလို့ ကြားခဲ့မိတာပဲ”

“အင်း ... ဒါဆိုရင်တော့ နတ်မော်ရွာမှာ ဆင်းပြီး စုံစမ်းကြည့်မှဖြစ်မယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်နော် အစ်မ”

“ရပါတယ်ရှင်”

စကားဆုံးတော့ ဒေါသီတာဦး ဦးကောင်းမြတ်သော်အား အဖြစ်အပျက်များကို ရှင်းပြလိုက်၏။

“ဒါဆို တို့ နတ်မော်ရွာမှာပဲ ဆင်းပြီး ရဲစခန်းမှာ စုံစမ်းကြည့်ရင်ကောင်းမယ်”

(၂) နာရီသာသာ မောင်းလာပြီးတော့ ယုန်သလင်း၊ နိဗ္ဗာန်၊ ကျောင်းကွင်းရွာများကို ကျော်လွန်ကာ အဝေးပြေးကားကြီးက နတ်မော်ရွာထဲသို့ ဝင်လာသည်။ နတ်မော်ရွာလမ်းဆုံဖြစ်သည့် တီလောကဥသျှောင် ရွှေသာလျောင်းဘုရားကြီးရှေ့ အရောက်တွင်တော့ ထက်မြဲသော ဓားတစ်လက်နှင့် ပိုင်းလိုက်သည့်အလား ကားကြီးက တီခနဲနေအောင် ရပ်ရင်း အရှိန်သပ်လိုက်တော့၏။

ကားရပ်တော့ ကားပေါ်မှ ဒေါသီတာဦးတို့လင်မယား ဆင်းလာခဲ့သည်။ မလှမ်းမကမ်းရှိ ဆိုက်ကားဂိတ်မှ ဆိုက်ကားတစ်စီးကို ခေါ်၍ စခန်းသို့သွား၏။ ထိုမှ အဖြစ်အပျက်များကို စုံစမ်းတော့သည်။

“ဘာကိစ္စများ ရှိလို့ပါလဲ ခင်ဗျာ”

“ဪ ... ကိစ္စလေးတစ်ခု စုံစမ်းကြည့်ချင်လို့ပါ။ ကျွန်မတို့က ချောင်းသာကပါ။ မနေ့က ဟင်္သာတမြို့ပေါ်က တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားတစ်စု ချောင်းသာကိုသွားရင်း အလာမှာ ကနီစုရွာ ကိုး

၁၉၄ * ဖင်းအောင်ကျော်

တောင်ပြည့်ဘုရားဇူးပြီး အပြန်မှာ ဓားပြတိုက်ခံရလို့ဆိုတဲ့ သတင်းကြားရလို့ ဟုတ်မဟုတ် သိချင်လို့ပါ”

“ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျား။ ဒါပေမဲ့ ကျောင်းသားတွေကတော့ တစ်ယောက်မှ ဘာမှမဖြစ်ကြပါဘူး။ ဓားပြတိုက်လုယက်ဖို့ ကြိုးစားတဲ့ ဓားပြ (၃) ယောက်ကိုလည်း ကျွပ်တို့ ဖမ်းဆီးမိထားပြီးပါပြီ။

ကျောင်းသားတွေကတော့ အကြောက်လွန်ပြီး အဲဒီရွာနောက်က ခုနှစ်မတောကြီးထဲကို ထွက်ပြေးကြရင်း ပျောက်နေလို့ ခုမနက်ပဲ ဒေသခံလူထုနဲ့ တာဝန်ရှိသူတွေ တောဆင်းပြီး ရှာဖွေနေကြပါပြီ။ ဒါနဲ့ ဦးတို့က ဘယ်သူတွေများလဲခင်ဗျာ”

“ကျွန်မတို့က အဲဒီထဲမှာပါတဲ့ ကျောင်းသူတစ်ယောက်ရဲ့ အဖေ နဲ့ အမေပါရှင်။ ဒါဆို ဆရာရယ် ... အဲဒီနေရာကို ကျွပ်တို့လိုက်သွားလို့ ရမလား”

“ရပါတယ် နေဦး ... ကျွန်တော် ရဲသားတစ်ဦး ထည့်ပေးလိုက်ပါယ်”

စကားဆုံးတော့ နှင်းမေတို့ ဓားပြတိုက်ခံရသည့် ကန်စုရွာ လေးဆီသို့ ရဲသားတစ်ဦးနှင့်အတူ ဒေါ်သိတာဦးတို့လင်မယားနှစ်ယောက် ထွက်လာခဲ့ကြတော့သည်။

ထိုအချိန်တွင် နှင်းမေတို့လူစုမှာ ခုနှစ်မတောကြီးထဲမှ ပြန်လာကြရင်း တောနှင်းရှာဖွေသောဒေသခံလူများအဖွဲ့နှင့်ဆုံကာ ပြန်လာကြ၏။

ဒေါ်သိတာဦးနှင့် ဦးကောင်းမြတ်သော်တို့သည်လည်း ဆက်၍ လိုက်သွားကြရာ တောတွင်းတစ်နေရာတွင်တော့ ပြန်လာကြသော နှင်းမေတို့လူစုနှင့် ဆုံကြတော့၏။

“သမီးလေး ... နှင်းမေခရေ ... နှင်းမေခ”

“ဟင် ... ဖေဖေ မေမေတို့ လိုက်လာကြတယ် ဟုတ်လား”

“သမီးလေးတို့ ဘာမှမဖြစ်ဘူးနော်”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး မေမေ”

“ကံကြီးလို့သာပဲ သမီးရယ်”

“ကဲ ... ကဲ ... သွားကြမယ်၊ နေလည်း ပူလာပြီ”

ရဲသားတစ်ဦး၏ စကားအဆုံး ကျောင်းသားတစ်စုနှင့်အတူ တောနင်းရှာဖွေခဲ့ကြသော ဒေသခံလူများအားလုံး နတ်မော်ရွာ ရဲစခန်း ရှိရာဆီသို့ ပြန်လာခဲ့ကြတော့သည် နတ်မော်ရွာရဲစခန်းသို့ ရောက်၏။

“ခုလို ကူညီပေးတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် လူကြီးမင်းတို့ရယ်”

“ရပါတယ် ... ဒေါ်ဒေါ်ရယ်။ ကျွန်တော်တို့ ပြည်သူ့ရဲဆိုတာ ပြည်သူတွေရဲ့ အသက်အိုးအိမ်နဲ့ စည်းစိမ်တွေကို ကာကွယ်စောင့်ရှောက် ရမဲ့တာဝန် ရှိပါတယ်”

“ကဲ ... ကဲ ... သားတို့သမီးတို့အားလုံး ဆရာတို့ကို ကန်တော့ကြ”

“နောက်ဆို ဘယ်နေရာဖြစ်ဖြစ် သွားတာလာတာ ဆင်ဆင် ခြင်ခြင်ရှိဖို့ မှာချင်ပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဦး”

“ကဲ ... ကဲ ... ရော့ ... မင်းတို့စီးလာတဲ့ ကားရဲ့သော့”

ရဲသားတစ်ဦးမှ ကားသော့ကို လှမ်းအပေး။ ဝန်းရံမှ လှမ်း ယူလိုက်သည်။

“တကယ်တော့ ဓားပြတွေဟာ ရာဇဝင်နောက်ကြောင်းရှိတဲ့ သူတွေ မဟုတ်ပါဘူး။ အခွင့်သာလို့ လုပ်လိုက်ကြတာပါ။ ဒီကားကို လည်း အဲဒီနေရာမှာပဲတွေ့ရလို့ ဦးတို့စခန်းကို မောင်းယူလာပြီး ထိန်း သိမ်းထားခဲ့တာပါ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဦး”

စကားဆုံးတော့ နတ်မော်ရွာရဲ့ ရဲစခန်းမှ တာဝန်ရှိသူအား လုံးကို ဦးကောင်းမြတ်သော်နှင့် ကျောင်းသားကျောင်းသူ အားလုံးမှ နှုတ်ဆက်ကြရင်း ဟင်္သာတမြို့ရှိ နှင်းမေဝတီအိမ်သို့ ပြန်လာခဲ့ကြတော့ သည်။

ဝန်းရံ၊ လေပြေ၊ စုနင်းတို့ရဲ့ စကားအသီးသီးအဆုံး နှင်းမေမေ မှ ...

“မေမေ ... သမီးတို့ အဲဒီအိမ်ကြီးထဲကို ရောက်ရှိသွားရင်း မနက်လင်းတော့ မပြန်ခင် အိမ်ကြီးထဲကို လျှောက်ကြည့်ကြရင်းက ဓာတ်ပုံတစ်ပုံကို ရခဲ့တယ်။ အဲဒီဓာတ်ပုံဟာ တကယ့်ကို ထူးထူးဆန်းဆန်း သမီးနဲ့ ချွတ်စွပ်ကိုတူနေတာ တွေ့ရတယ်”

နှင်းမေမေစကားအဆုံး ...

“ဟုတ်တယ် ... ဒေါ်ဒေါ်ရဲ့ အဲဒီအိမ်ကြီးထဲမှာ တွေ့ခဲ့ရတဲ့ ဓာတ်ပုံဟာ နှင်းမေမေနဲ့ မယုံကြည်နိုင်စရာကို တူနေတာ တွေ့ရတယ်”

“ဘယ်မှာလဲ အဲဒီဓာတ်ပုံကို။ ပြစမ်း ... ပြစမ်း ... ငါ့ကို ပြစမ်း”

ဒေါ်သီတာဦး မျက်နှာတစ်ချက်မျက်သွားသလို အံ့ဩမှုအပိုင် အယောင်တစ်ခုလည်း တွေ့လိုက်ရလေသည်။ နှင်းမေမေ ယူလာသော ဓာတ်ပုံအား ပေးလိုက်၏။

“ဟင် ... ဒါ ... ဒါ ... ဒါ ... သေ ... သေချာပါပြီ။ တကယ့်ကို ဒါဟာ ညီမလေး ကြည်ပြာရဲ့ပုံပဲ။ မလွဲနိုင်ပါဘူး။ ဪ သော်ကမြိုင် ... သော်ကမြိုင် ...”

ဒေါ်သီတာဦး၏မျက်နှာတွင် မျက်ရည်များက ရစ်ဝိုင်းနေသည်။ နှင်းမေမေနှင့် ဝန်းရံတို့ကတော့ ဒေါ်သီတာဦးပြောဆိုနေသော စကားများကို နားမလည်နိုင်ကြ။ အူကြောင်ကြောင်ပင် ဖြစ်၍နေကြတော့၏။ တိတ်ဆိတ်မှုကို စတင်ဖြိုခွင်းလိုက်လေသူမှာ နှင်းမေမေသာ လျှင်ဖြစ်၏။

“မေမေ ... မေမေ ဘာတွေပြောနေတာလဲ။ သမီးယူလာခဲ့

[e]

ဟင်္သာတမြို့ နှင်းမေမေတို့အိမ်တွင်ဖြစ်၏။ နံနက်စာ စားသောက်ကြရင်း တောကြီးထဲသို့ ထွက်ပြေးကြစဉ် မျက်စိလည်၍သွားရာမှ ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းများ ပုံးလွှမ်းရင်း ရှိနေခဲ့သော ရှေးဟောင်းအိမ်ပျက်ကြီးတစ်လုံးအား တွေ့ကြုံပုံ။ ထိုအိမ်ကြီးထဲတွင် ထိုည တည်းခိုကြရာမှာ ကြောက်ကော်စွယ်ရာ အဖြစ်အပျက်များ တွေ့ကြုံပုံကို နှင်းမေမေမှ မိခင်ဖြစ်သူအား ပြောပြနေ၏။

“ဟုတ်တယ် ကြီးကြီးရဲ့ အိမ်ကြီးက အတော့်ကိုခမ်းနားပြီး ကျယ်တဲ့ ရှေးဟောင်းအိမ်ကြီးတစ်လုံးပဲ”

ဘာကြောင့်များ ဒီတောဒီတောင်ထဲမှာ ရှိနေရလဲ မသိဘူး”

“ကျွန်တော်ကတော့ နှစ်ပေါင်းများစွာက ရှိခဲ့ဖူးတဲ့ ရွာပျက်ကြီးတစ်ရွာလို့ ထင်ခဲ့မိတယ်”

www.burmeseclassic.com

၂၀၀ ❁ မင်းအောင်ကျော်

တဲ့ ဓာတ်ပုံပိုင်ရှင်ကို မေမေသိတယ် ဟုတ်လား။ သူက ဘယ်သူလဲ ဟင်း။ ပြီးတော့ မေမေစကားထဲမှာ ညီမလေးကြည်ပြာလို့လည်းပါတယ်။ ဘာတွေလဲ မေမေရယ်။ သမီးတော့ ဘာမှ နားမလည်တော့ဘူး။ မေမေ သမီးကို ပြောပြပါလား”

နင်းမေမေ စကားဆုံးတော့ ရှည်လျားသော သက်ပြင်းမော တစ်စကို လေးလေးပင်ပင်ချလိုက်ရင်း ဒေါ်သီတာဦး စကားစလိုက် လေတော့သည်။

“အင်း... ဒီအကြောင်းတွေကို မေမေဘဝထဲမှာ ပြည်ပုံး ကားချရင်း သော့ပိတ်ထားခဲ့တာ ကြာခဲ့ပါပြီ။ သမီးလေးမေမေ တစ်သက် လို့တောင် ပြောလို့ရတယ်လေ။

ဒီအကြောင်းတွေ မေ့ထားရတာကလည်း မေမေဘဝမှာ မြန် တွေးရင် အသစ်ဖြစ်ရလွန်းလို့ပါ။ ဘယ်သူ့ကိုမှလည်း ပြောမပြခဲ့ဘူး။ ပြောလည်း မပြောချင်ဘူးလေ။ အင်း... ဒါပေမဲ့ ခုတော့လည်း ပြောဖို့ အချိန်တွေ ဆိုက်လာပြီမို့ မေမေ ပြောပြပါတော့မယ် သမီးရယ်”

အဖြစ်ကတော့ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်း (၂၀) လောက်ကပေါ့ ကွယ်။

ထိုအချိန်က ယခုတည်ရှိနေခဲ့လေသည်။

‘ခုနစ်မ’ ဟူသော နေပြောက်မထိုးနိုင်အောင် ကြီးမားသော တောအုပ်ကြီးမှာ ထိုနေရာတွင် မရှိသေး။ သော်ကမြိုင်ဟူသော ရွာကြီး တစ်ရွာသည်သာ ရှိနေခဲ့လေသည်။

ရွာကြီးမှာ လူနေအိမ်ခြေ (၂၀၀၀)ကျော်မျှရှိနေပြီး လယ်ယာ လုပ်ငန်း၊ ဥယျာဉ်ခြံမြေလုပ်ငန်းများ ဖွံ့ဖြိုးစည်ပင်လေသည်မို့ စီးပွားရေး ကောင်းမွန်ကြသည်။

ထိုရွာကြီးတွင် ရွာမျက်နှာပုံး လူဂုဏ်တန်စာရင်းဝင်သည် မိသားစုတစ်ခုလည်း ရှိခဲ့သည်။ ၎င်းတို့မှာ သူဌေး ဦးဒီပနှင့် ဒေါ်မယ်မ

www.burmeseclassic.com

တို့ပင် ဖြစ်ကြလေသည်။ ဦးဒီပနှင့် ဒေါ်မယ်မတို့တွင် သီတာဦးနှင့် ကြည်ဖြာဦးဟူသော ရုပ်ရည်ချောမောကြသည့် ညီအစ်မနှစ်ယောက် ရှိခဲ့ကြသည်။

မိဘများက ပြောလည်ကြသည်မှာ သမီးနှစ်ယောက်လုံး ခေတ်ပညာတတ်တွေ ဖြစ်ခဲ့ကြသည်။ သို့သော် ဝန်ထမ်းအလုပ်ကို မလုပ်ကိုင်ကြ။ မိဘများက ကြီးမားသော အိမ်ဆိုင်ကြီးတစ်ဆိုင်ကို ဖွင့်ကာ အရောင်းအဝယ်လုပ်ငန်းကို လုပ်ကိုင်ခဲ့သည်။ ထိုဆိုင်တွင် သီတာဦး တို့ညီအစ်မ လုပ်ကိုင်ကြရသည်။

အစ်မဖြစ်သူ သီတာဦးမှာ လောဘာသတ္တာယနည်းသူမို့ ဆိုင်တွင်ထိုင်ရင်း ရှေးရောင်းသည်။ ညီမငယ်ကြည်ဖြာဦးနှင့် ဖခင်ဖြစ်သူ ဦးဒီပတို့သည်ကတော့ မိမိနယ်မှထွက်သမျှ ပဲ၊ စပါးများကို လှည့်လည်ဝယ်ရင်း စီးပွားရေးနယ်ပယ် တိုးချဲ့ကြသည်။

တက်ညီလက်ညီ လုပ်ကိုင်၍လား၊ ဒါမှမဟုတ် ကံတရားကပဲ ဖန်လေသည်လားတော့ မပြောတတ်။ ဦးဒီပတို့မိသားစုမှာ သော်ကမြိုင်တွင် ပြိုင်ဖက်ကင်းသော လူချမ်းသာများ ဖြစ်လာကြသည်။

ဦးဒီပမှာ ဂုဏ်မောက်သည်။ ဥစ္စာဓနအရှိန်ဖြင့် အတ္တကြီးသည်။ မာန်မာန လွန်ကဲသည်။ မိမိချမ်းသာဖို့ဆိုလျှင် သူများနဖူးသိုက်တူးဖို့ပင် ဝန်မလေးသူတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ တစ်နေ့ မိမိတို့ထံတွင် လယ်ယာများပေါင်ထားသော ငတိုးဆိုသူ လယ်သမားတစ်ယောက် ရောက်လာသည်။

“ဦး... ဦးဒီပရယ် ကျွန်လယ်လေးတော့ မသိမ်းပါနဲ့။ အတိုးနဲ့အရင်းငွေတွေကို ပြောလည်အောင် ကျွန်ဆပ်ပါ့မယ်။ (၁၀) ရက်လောက်

အချိန်ပေးပါ”

“အိုကွာ ... မင်းပစ္စည်းတွေ ငါ မတရားလုပ်တာမှ မဟုတ်ပဲ။ စာချုပ်ထဲကအတိုင်း တိတိကျကျလုပ်တာပဲ။ ခု ကြည့်စမ်း (၃) ရက်လောက်တောင် လွန်နေပြီ”

“ဟုတ်ပါတယ် ဦးဒီပရယ်။ ကျွန်ကို (၁၀) ရက်လောက်ပဲ အချိန်ပေးပါ။ ဒီလယ်ဒီယာတွေမရှိရင် ကျွန်တို့မိသားစုတစ်စုလုံး ငတ်ဆော့မှာ”

“အိုကွာ ... နားမလည်ဘူး။ ငါက အလုပ်ကို အလုပ်လိုပဲ ဆီတိကျကျလုပ်တယ်”

ဖခင်ဦးဒီပနှင့် ရွာသားငတိုးတို့ စကားများဆုံးတော့ သီတာဦး မှ ကြားဝင်၍ ...

“ဟုတ်ပါတယ် ... အဖေရယ်၊ ကိုတိုးပြောတာလည်း ဟုတ်ပါတယ်။ သူတို့ခမျာ ဒီလယ်တွေမရှိရင် မိသားစုတွေပါ ဒုက္ခရောက်ဆော့မှာ။ ခဏလောက် စောင့်ပေးလိုက်ပါ”

“ဟဲ့ ... မိသီတာ နင်ဘာနားလည်လို့ ဝင်ပြောတာလဲ။ ငါ ဆုပ်တဲ့အလုပ် နင်တို့နဲ့မဆိုင်ဘူး။ ဝင်မပါနဲ့”

ဖခင် ဦးဒီပစကားကြောင့် သီတာဦး လက်လျှော့ခဲ့ရသည်။ သော်ကမြိုင် ရွာသူရွာသားများသည် ဦးဒီပအား စီးပွားရေးတွင် မလှန်ကြ။

ငွေကြေးပြည့်စုံသူမို့လည်း အရာရာတွင်ကျယ်သည်။ ဦးဒီပအား သော်ကမြိုင်ရွာသားများက မုန်းတီး၍ရှာ အော့နှလုံးနာကြသော်လည်း သို့သော် စိတ်သဘောမနှောကောင်းရင်း စိတ်ထားဖြူစင်ကြလေ

၂၄၄ * ပင်းအောင်ကျော်

သည် သီတာဦး၊ ကြည်ဖြာဦးဟူသော ညီအစ်မနှစ်ယောက်ကြောင့်
မချစ်သော်လည်း အောင်ကာနင်းရင်း ဆက်ဆံမှု ပြုနေကြရလေသည်။
ထိုအကြောင်းအရာများကိုတော့ ဦးဒီပတစ်ယောက် မသိခဲ့။
မိမိ၏ အကြံဉာဏ် အစွမ်းစများကြောင့်သာလျှင် ဘဝက အစစအဆင့်
ပြေနေသည်ဟုသာ ထင်နေခဲ့၏။

[၁၁]

‘ကြမ္မာပီတတ် နောက်ပိုးတက်’ ဟူသော စကားကဲ့သို့ ကံကြမ္မာ
ဟူသည်က ဆန်းကြယ်စွာ၊ အိမ်မက်တစ်ခုနယ်သို့လည်း ဖြစ်လေတော့
သည်။ ပကတိ အေးချမ်းတည်ငြိမ်နေသော သော်ကမြိုင်ရွာအိမ် မထင်
မှတ်စရာ အန္တရာယ်ဆိုးညတစ်ညက ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ကျရောက်
လာတော့သည်။

လကွယ်ညတစ်ည ဖြစ်လေ၏။
“ဖြောင်း ... ဖြောင်း ... ဖြောင်း ...”
ဟူသော မြည်သံတစ်ခုကို ကြားလိုက်ရသည်။

www.burmeseclassic.com

“မဆိုင်တဲ့ကောင်တွေ အနားလာမကပ်နဲ့။ မင်းတို့မိန်းမတွေ မုဆိုးမတွေ ဖြစ်ကုန်မယ်”

ဟူသော မင်္ဂလာမပြောကံသော ငှက်ဆိုးထိုးသံတစ်ခုက သော်ကမြိုင်ရွာပေါ်ဆီသို့ ကျရောက်လာ၏။ ထိုအသံများကြောင့် ရွာသား များ နိုးလာကြ၏။

သို့သော် ဘာမှန်းမသိကြ။ ထိုအသံလာရာသည် ရွာအစွန်များ ရှိ ဦးဒီပတို့အိမ်ကြီးဆီမှ ဖြစ်လေသည်။ တချို့က အပြေးရောက်သွား ကြသည်။

“ဟာ ... မသွားနဲ့၊ မသွားကြနဲ့။ ဦးဒီပတို့အိမ်ကို ဓားပြတွေ ဝိုင်းထားတယ်။ တော်ကြာ အချောင်ကြားက သေနေဦးမယ်”

“လာပါကွာ ... ဒီလူကြီးက လူ့အတ္တကြီး။ တိုက်လို့မကလို့ လူပါသတ်သတ် တို့သွားကုစရာ မလိုဘူး”

“အို ... ဒီလိုတော့ မလုပ်ကြပါနဲ့ကွာ။ ဦးဒီပက လူမဆန် ပေမယ့် သူ့မိန်းမကြီးနဲ့ သမီးလေးတွေက စိတ်ကောင်းမနောကောင်း တွေ ရှိကြပါတယ်”

ထိုအခိုက် အနိဋ္ဌာန့်အသံကြီးတစ်ခုကို ကြားလိုက်ရလေသည်။
“အား ...”

ထိုအသံကြီးမှာ ဦးဒီပ၏အသံသာလျှင် ဖြစ်လေတော့သည်။

“ဟာ ... ဒါ ... ဒါ ... ဒါ ... ဦးဒီပရဲ့ အသံကြီးပဲကွာ။ ဦးဒီပ ဘာဖြစ်ပြီလဲမသိဘူး။ ဟာ ... ဟို ... ဟိုမှာ မီးခိုးတွေသည်း ထွက် နေပါလား။ အိမ်ကို မီးရှို့နေပြီကွာ။ ရွာသားတွေ တစ်အိမ်တစ်ယောက် ထွက်ကြဟေ့။ ရွာဂိုဏ်း မီးရှို့နေပြီ”

ကျယ်လောင်စွာရှုသော ရွာသားတစ်ယောက်အသံ။

“နေဦး ... နေဦး ... ရမ်းမသွားကြနဲ့။ ဓားပြတွေမှာ လက် နက်ပါလာတယ်။ လူစု (၂)စုခွဲပြီး ဝင်ကြမယ်”

စကားဆုံးတော့ ရွာသားများ တုတ်၊ ဓားများ ကိုယ်စီဖြင့် ဦးဒီပတို့အိမ်သို့ ချဉ်းကပ်ကြ၏။

“ဝိုင်းထားဟေ့ ... ဝိုင်းထား ... မလွတ်စေနဲ့”
ရွာသားများ၏ အော်ဟစ်ညာသံပေးသံများက ရာညည်နေလေ တော့၏။ ထိုအသံများကြောင့် ဓားပြလူဆိုးများ ထွက်ပြေးကြလေတော့ သည်။

“ခြံတံခါးကိုဖက်ပြီး အိမ်ထဲကို ဝင်ကြကွာ”

“ဖြောင်း ...”

“ဝုန်း ...”

“ဝုန်း ...”

ရွာသားအချို့ အိမ်ကြီးထဲသို့ ရောက်သွားကြသည်။

“ဟင် ... ဒီ ... ဒီမှာ ဦးဒီပ ဓားတန်းလန်းနဲ့ လဲနေပါ လား။ သိတာတို့၊ ကြည်ပြာတို့တွေရော ဘယ်မှာလဲ။ ရှာကြပါဦးဟ”

ရွာသားအချို့ အိမ်ခန်းများကို တစ်ခန်းပြီးတစ်ခန်း ရှာဖွေ ကြ၏။

“ဟိုအခန်းထောင့်မှာ တွေ့ပြီ။ တွေ့ပြီဟေ့”

သိတာဦးနှင့် မိခင်ကြီးမှာ ကြောက်လွန်း၍ အသားများ တဆတ်ဆတ်တုန်ကာ နေကြ၏။

“ကဲ ... ကဲ ... အနတ်တို့ လား။ အိမ်ပြင်ကို ထွက်ကြမယ်။ အိမ်အပေါ်ထပ်မှာ မီးတွေစွဲနေပြီ”

ရွာသားတချို့ သိတာဦးနှင့် မိခင်ကြီးကို အိမ်အပြင်သို့ထွက်

၂၀၈ * မင်းအောင်ကျော်

နိုင်ရန် ခေါ်ငင်ကြ၏။

“နေကြပါဦးရှင် ... ညီမလေးကြည်ပြာ ရှိသေးတယ်။ ကြည်ပြာကို ရှာကြဦး”

“ဟဲ့ ... ဟုတ်သားပဲ၊ ကြည်ပြာပျောက်နေတယ်။ ကြည်ပြာဘယ်မှာလဲ”

“ကြည်ပြာရေ ... ကြည်ပြာ ... ညီမလေးရေ ...”

“သမီး ကြည်ပြာရေ ...”

နောက်ဆုံး မီးလုံးများ မီးငွေ့များက တစ်အိမ်လုံးနိုးပါး ဝါးချိုနေသည်။ ရွာသားတစ်ချို့၏ အကူအညီဖြင့် သီတာဦးတို့သားအမိ ကိုယ်လွတ်ရုန်းကာ ထွက်ခဲ့ကြရတော့သည်။ ကြည်ပြာလေးသည်ကတော့ သေသည်လား။ ရှင်သည်လား။ မပြောတတ်။ တစ်စတစ်စ ကျွမ်းလောင်နေသော အိမ်ကြီးကိုသာ အဝေးကကြည့်ရင်း ...

“အမယ်လေး ... လုပ်ကြပါဦးရှင်၊ ကျွန်မသမီးလေးကို ရှာကြပါဦး။ သမီးလေးကြည်ပြာ မီးထဲပါသွားပြီလား မသိဘူး။ သမီးရေ သမီးလေး ကြည်ပြာရေ ...”

“ညီမလေးရေ ...”

သီတာဦးနဲ့ မိခင်ကြီး ဒေါ်မယ်ခတို့ကတော့ ဟင်္သာတမြို့ဆီသို့ ထွက်ခွာသွားကြရင်း ဒေါ်မယ်ခ၏သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ ဒေါ်ထားမေတို့အိမ်တွင် ခေတ္တတည်းခို နေထိုင်ခဲ့ကြသည်။

သီတာဦးနှင့် မိခင်ကြီး ဒေါ်မယ်ခတို့သည် ကြည်ပြာအား မရှာ၍မဟုတ်ပါ။ နှစ်လလောက်ရှိလေသည့်အခါ သော်ကမြိုင်ရွာကလေးဆီသို့ ပြန်လာရင်း ကြည်ပြာအား ရှာဖွေကြ၏။ ဤတွင် ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ အိမ်မက်ဆိုးတစ်ခုကဲ့သို့ မကောင်းသော အမင်္ဂလာ သတင်းတစ်ခုကို ကြားရတော့သည်။

သော်ကမြိုင်ရွာကြီးသည် ဓားပြလူဆိုးများ ဝင်ရောက်ပြီး တစ်လလောက်တွင် တစ်ရွာလုံး စမ်းရောဂါကပ်ဆိုးများ ကျရောက်ခဲ့

www.burmeseclassic.com

ပြီး ရွာလုံးကျွတ်နီးပါး သေကြေပျက်စီးခဲ့ရသည်။ ကျန်နေသော လူများမှာလည်း ရွာကိုစွန့်ကာ သွားကြလေသည်။ သိတာဦးတို့ရောက်လေသည်အခါ သော်ကမြိုင်ရွာကြီးက လူသူဟူ၍ တစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ မရှိကြတော့။

ခွေးလေးခွေးလွင့်၊ ကြောင် စသည့် အိမ်မွေးတိရစ္ဆာန်အချို့သာ ရှိကြလေပြီး သူသန်တစ်စပြင်တစ်ခုသို့သာ ရှိနေလေတော့သည်။

“ကဲပါ ... သမီးရယ်၊ သတ္တဝါတစ်ခု ကံတစ်ခုလို့ပဲ မှတ်လိုက်ကြပါတော့”

“ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ ညီမလေးရယ်”

ကြည်ဖြာတစ်ယောက် သေသလား၊ ရှင်သလား မသိခဲ့ရသော်လည်း ကာလနစ်တွေ ကြာလာသည်နှင့် အမျှ တစ်စတစ်စ မေ့ပျောက်လာရင်း ကြာတော့ သေပြီရယ်ဟုသာ ခိုင်ခိုင်မာမာ မှတ်ချက်ချလိုက်ကြတော့သည်။

“ကဲ ... အဖြစ်အပျက်ကတော့ ဒါပါပဲ သမီးရယ်”

“ဟင် ... ဒါဆို ဒီဓာတ်ပုံထဲကပုံဟာ ဒေါ်လေးကြည်ဖြာရဲ့ ပုံပေါ့ ဟုတ်လား မေမေ”

“ဟုတ်ပါတယ်ကွယ်”

“ဪ ... ဒါကြောင့် ဓာတ်ပုံပိုင်ရှင်ဟာ နှင်းမေခနဲ့ ရှင်ချင်းချွတ်စွပ်ခွဲမရအောင် တူနေတာပဲ”

ဝန်းရံမှ ဝင်၍ပြော၏။

“ဒါဆို တို့အိမ်ကြီးထဲမှ ညဘက် မိန်းမတစ်ယောက်လို့လို့ တွေ့လိုက်ရတာဟာ နှင်းမေခနဲ့ ဒေါ်လေးကြည်ဖြာများ ဖြစ်နေမလား မသိဘူးနော်”

“အေး ... အဲဒီအိမ်ကြီးထဲမှာ ငါတော့ တစ်စုံတစ်ဦးဦး ရှိနေတယ်လို့ ထင်မိတယ်”

လေပြေမှလည်း သုံးသပ်ပြန်လေသည်။ လေပြေ ရုန်းတို့ကလည်း ထင်မြင်ချက်များ ပေးလာပြန်သည်။ သူတို့၏စကားများဆုံးတော့ ဒေါ်သိတာဦးတစ်ယောက် စကားတစ်ခွန်းဆိုလာသည်။

“အင်း ... သမီးတို့ သားတို့ ပြောကြတဲ့ စကားတွေအရဆိုရင် သမီးတို့တွေ့ခဲ့တဲ့အိမ်ကြီးဟာ သော်ကမြိုင်က အန်တီတို့ရဲ့အိမ်သေချာသလောက်ပါပဲကွယ်။

သမီးတို့ပြောသလို သက်ရှိလူသားတစ်ဦးဦး ရှိနေသေးတယ်ဆိုရင် အဲဒီသူဟာ ညီမလေးကြည်ဖြာလားလို့ အန်တီစဉ်းစားနေမိတယ်။ ဒါကြောင့် ဖြစ်နိုင်ရင် အဲဒီ သော်ကမြိုင်ရွာပျက်ကြီးကို အန်တီ တစ်ခေါက်လောက် သွားကြည့်ချင်တယ်”

“ဟာ ... ကောင်းတာပေါ့ အန်တီရယ်”

“အန်တီသွားမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်တို့လည်း လိုက်ခဲ့မှာပေါ့။ ကျွန်တော်တို့ လမ်းတွေ မှတ်လာခဲ့တယ်”

“အေးကွယ် ... သော်ကမြိုင်သွားဖြစ်ရင်တော့ သက်နီးတစ်စုံလည်း ဝယ်သွားပြီး အထက်တောရကျောင်းက ဆရာတော်ဦးပညာသာမိကိုလည်း ပင့်သွားရမယ်”

“ဟင် ... ဘာပြုလို့လဲ မေမေ။ ဆရာတော်ကို ဘာလို့ ပင့်သွားမှာလဲ”

“ဪ ... ဒီလိုပါကွယ်။ သမီးတို့ တွေ့ခဲ့မြင်ခဲ့တယ်ဆိုလားဟာ လူပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးတစ်ယောက်လို့ တစ်ထပ်ချမှတ်ထားလို့ မရဘူး။

၂၂ * မင်းအောင်ကျော်

တကယ်လို့ ညီမလေးကြည်ဖြာ လူ့ဘဝမှာ သက်ရှိထင်ရှား ရှိနေရင်
လည်း ပြန်ခေါ်လာမယ်။ တကယ်လို့ သေဆုံးပြီး မကျွတ်လွတ်တဲ့
ဘဝနဲ့ မြစ်နေရင်လည်း သူ့အတွက်ရည်မှန်းပြီး သက်န်းတစ်စုံကပ်ဖို့
ဆရာတော်ကိုပါ ပင့်သွားမှာလေ”

“ဟာ ... အဲဒီအစီအစဉ် သိပ်ကောင်းတယ် ဒေါ်ဒေါ်။ ဒါဆို
ကျွန်တော်တို့ ဘယ်တော့လောက် သွားကြမလဲ”

“အင်း ... လာမဲ့အပတ်လောက် သွားကြမယ်”

နေ့တစ်နေ့၏ အရုဏ်ရောင်ခြည် အလင်းများသည် ခွန်အား
ပြည့်ဝနေသော လူတစ်ယောက်ကဲ့သို့ လန်းဆန်းတက်ကြွနေလေသည်။
သဘာဝပတ်ဝန်းကျင်၏ မြင်ကွင်းသစ်ပင်များက ပန်းချီကားတစ်ချပ်
ရေးဆွဲခြယ်စွန်းထားသည်သို့။

လေပြေလေညှင်းများက ထွေးထွေးပတ်ပတ် ရစ်ငင်လာကြ
ပြန်လေသည်။ ဝန်းရံက ကားလေးကို ခပ်ပြင်းပြင်း မောင်းနှင်လာလေ
၏။

ကားပေါ်တွင်တော့ ဒေါ်သီတာဦး၊ နှင်းမေနှင့် သူငယ်ချင်း
အားလုံး လိုက်ပါလာကြလေသည်။

ကားလေးက မြားတစ်စင်းကို ပစ်လွှတ်လိုက်သည်။ ခပ်သွက်သွက် ပြေးလွှားနေ၏။ မကြာမီ နတ်မော်ရွာထိပ်ရှိ ဒါးကချောင်းကို ရောက်လာ၏။ ဒါးကချောင်းထိပ်တွင် တိလောကဥသျှောင် ရွှေသာလျောင်းဘုရားကြီးရှိ၏။ ဘုရားရိပ်သို့ နင်းလိုက်သည်နှင့် သောကထစ်စုံသည် အဟုန်ပြင်းစွာ လွင့်စင်သွားသည်ဟု ထင်လိုက်ရလေသည်။

ကားကို မရပ်သော်လည်း ဝန်းရံ အရှိန်ကို အနည်းငယ် လျော့လိုက်၏။ ကားပေါ်ပါလာသူများအားလုံး ဘုရားကြီးဆီသို့ လက်အုပ်ကိုယ်စီချ၍ ဦးညွှန်လိုက်ကြသည်။ ထိုမှ ကားလေးက အရှိန်ပြန်၍ မြင့်လာလေ၏။ နတ်မော်ရွာမှ ထွက်ခဲ့လေပြီ။

မကြာမီ 'ပြာကတတ် ဟူသော ရွာလေးကို ကျော်လာ၏။ ပြာကတတ်ရွာလွန်လေလျှင် ကွမ်းခြံကုန်းဟူသောရွာရှိသည်။ ကွမ်းခြံကုန်းရွာလွန်လေတော့ ကနီစုဟူသောရွာလေးက ဝန်းရံနေ၏။

ကွမ်းခြံကုန်းရွာထိပ်ရောက်လေတော့ နတ်မော်-ဟင်္သာတလမ်းမကြီးပေါ်မှ ဝန်းရံတစ်ယောက် ကားကိုလမ်းဘေးချလိုက်ရင်း လှည်းလမ်းကြောင်းအတိုင်း ဆင်းလာခဲ့သည်။ ကနီစုရွာရှိ ဆုတောင်းပြည်စေတီလေးဆီသို့ ဖြစ်၏။

လမ်းမှာ ကြမ်း၍ စီးလာသောလူများ လှိုင်းစီးနေသည်သို့ ယိမ်းထိုးနေတော့သည်။ နာရီဝက်ခန့်မောင်းလာမိတော့ ဆုတောင်းပြည်စေတီသို့ ရောက်လာ၏။

“အန်တီ ဘုရားဆင်းပြီး ပူးဦးမလား”
ဝန်းရံတစ်ယောက် ကားကိုရပ်၍ မေး၏။
“မဆင်းတော့ပါဘူး မောင်ဝန်းရံရယ်။ အပြန် နေပူနေမှာစိုးလို့”

ဒေါ်သီတာဦးစကားဆုံးတော့ ဝန်းရံတစ်ယောက် ကားကို တပြည်းပြည်းမောင်းရင်း ဝင်လာခဲ့သည်။ ကနီစုရွာ၏နောက် ဓားလွယ်ခုတ်သာသာတွင်တော့ ခုနှစ်မဟူသော နေပြောက်မထိုးနိုင်အောင် ကြီးမားသော တောအုပ်ကြီးက ပိုနေသည်။ တောအုပ်ကြီး၏အစပ်သို့ရောက်တော့ ကားကိုရပ်လိုက်၏။ ဒေါ်သီတာဦး နားမလည်နိုင်စွာ မေးလိုက်၏။

“မောင်ဝန်းရံ ... ကား ဘာဖြစ်လို့လဲကွယ်”
“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး ဒေါ်ဒေါ်။ ကားဆက်သွားလို့ မရတော့လို့ပါ။ ကားကို ဒီမှာပဲ ရပ်ထားခဲ့ပြီး ကျွန်တော်တို့ကတော့ တောထဲကို ခြေလျင်ဆက်လျှောက်ကြတာပေါ့”

“ဒါဆို ကားကို ဘယ်သူစောင့်ကျန်နေခဲ့မလဲ”
“ကျွန်တော် စောင့်ကျန်နေခဲ့ပါမယ် ဒေါ်ဒေါ်”
ထက်နိုင်ဖြေသည်။ စကားဆုံးတော့ ကားပေါ်မှ အားလုံးဆင်းလိုက်ကြသည်။ ထို့နောက် တောထဲသို့ ခြေလျင်ဆက်၍ လျှောက်ခဲ့ကြသည်။

သစ်ပင်ချုံပုတ်များ၊ တောင်ကုန်းများ၊ လျှိုများအသွယ်သွယ် ဖြတ်၍ ပြီးလေတော့ နာရီဝက်ခန့်ကြာသည်တွင် ကြီးမားသော အိမ်ကြီးတစ်လုံးကို ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းများစွာ လွှမ်းခြုံရင်း တွေ့လိုက်ရတော့သည်။

ထိုနေရာသို့ ဝန်းရံ လက်ညှိုးညွှန်၍ ပြလိုက်သည်။
“ဟောဟိုရှေ့က မြင်နေရတဲ့ အိမ်ကြီးပဲ ဒေါ်ဒေါ်”
ဝန်းရံညွှန်ပြသော အိမ်ကြီးနှင့် ပတ်ဝန်းကျင်သို့ လှည့်လည်

ရင်း ကြည့်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ဒေါ်သီတာဦး တစ်ချက် ရေခွတ်လိုက်၏။

“အင်း ... သော်ကမြိုင် ... သော်ကမြိုင် ...”

ဘာကိုမှ မှတ်မိနိုင်စရာမရှိတော့တဲ့ အဖြစ်တွေနဲ့ ရှိနေပါရောလား”

စကားဆုံးတော့ တဖြည်းဖြည်း အိမ်ကြီးဆီသို့ တိုးကပ်လာရင်း အနားရောက်လေသည် အခါတွင်တော့ အားလုံး ရပ်လိုက်ကြသည်။

“ကဲ ... အိမ်ထဲကို အရမ်းဝင်လို့တော့ မဖြစ်ဘူး။ သတိနဲ့ဝင်ကြရမယ်။ တကယ်လို့ တစ်စုံတစ်ရာကိုတွေ့ရင် မရှိက်မနက်ဘဲ မိအောင်ဖမ်းကြ။ ကြားလား ...”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဒေါ်ဒေါ်”

အိမ်ကြီးထဲသို့ ဝင်ခဲ့ကြ၏။ အိမ်ကြီးမှာ အခန်းများစွာရှိနေ၍ အိမ်ကြီး၏ အရှေ့ဘက် ဆင်ဝင်ပေါက်ဘက်မှ ဝင်ကြရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။ ထို့နောက် ဝန်းရံမှ ရှေ့ဆောင်၍ ဝင်လာခဲ့ကြသည်။ အခန်းများကို တစ်ခန်းပြီးတစ်ခန်း ဖြတ်ကြ၏။

တချို့အခန်းများမှာ မှောင်နေ၍ ဓာတ်မီးဖြင့်ထိုးကာ သွားရ၏။ တချို့အခန်းများသည်ကတော့ ပြိုပျက်နေသော နံရံမှတစ်ဆင့် ထိုးကျနေသော အလင်းရောင်ကြောင့် လင်းနေလေသည်။ အခန်း (၁၀) ခန်းလောက် ရှာဖွေပြီးလေတော့ စုနှင်းမှ စိတ်ပျက်လက်ပျက် ညည်းလားလေသည်။

“ဘာမှလည်းမတွေ့ဘူး။ ဟိုညက တို့တွေ့ခဲ့ မြင်ခဲ့တာတွေ ရော ဟုတ်မှဟုတ်ရဲ့လား မသိဘူး”

“ဟုတ်ပါတယ်ဟာ တကယ်ကြည့်ခဲ့ တွေ့ခဲ့ကြတာပဲ”

ဝန်းရံမှ ပြောပြန်လေသည်။

“ဒါဆို ထို့အိမ်ကြီးနောက်ဘက်က မီးဖိုဆောင်ဘက်ကို သွားကြည့်ကြရင် မကောင်းဘူးလား”

“အေး ... ကောင်းတယ် အဲဒီဘက်ကို သွားကြည့်ကြမယ်”

စကားဆုံးတော့ မီးဖိုဆောင်ရှိရာ အိမ်ကြီး၏နောက်ဘက်သို့ ထွက်ခဲ့ကြလေသည်။ အိမ်ကြီးမှာ ဆုံး၍သွား၏။ မီးဖိုဆောင်မှာ အိမ်ကြီးအဆုံးတွင် ရှိနေ၏။ အခန်းတစ်ခုသို့ကူးရန် ဖြတ်လိုက်သည်တွင် .

‘ဖျတ်’ ဟူသော ခြေသံတစ်ခုကို ကြားလိုက်ရသည်။ စုနှင်း တစ်ယောက် လှည့်၍ ဝန်းရံအား ခြေဟန်လက်ဟန်ဖြင့် အချက်ပြကာ သတိပေးလိုက်သည်။ ဝန်းရံ ထိုအခန်းအား ရှေ့မှကျော်၍ ပမ်းကာ သွားလိုက်၏။

“ဟေ့ ... ဒီမှာ ... လာ ... လာကြဟေ့ ... ဖမ်း ... ဖမ်းကြပါဟာ။ မလွတ်စေနဲ့”

“ဦး ... ဦး ... ဦး ... ဦး ... ဦး ... ဦး ...”

ထိုအခါ ကြောက်လန့်တကြားဖြင့် လှည့်၍ ပြေးရန်ပြင်လိုက်သော တစ်စုံတစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရ၏။ ဝန်းရံ ကုပ်မှကိုင်ကာ ဖမ်းလိုက်သည်။

စုနှင်း၊ လေပြေ၊ မေမတို့နှင့်အတူ ဒေါ်သီတာဦးတို့လူစု အနားသို့ အပြေးရောက်လာကြလေတော့သည်။

“လာဟေ့ ... မိပြီဟာ ... မိပြီ”

“ဦး ... ဦး ... ဦး ...”

“ဟာ... လူတစ်ယောက်ပါဟာ။ အလို... မိန်းမတစ်ယောက်ပါလား”

“ဣ... ဣ... ဣ... ဣ...”

ဝန်းရံလက်ထဲတွင် ဖမ်းဆီးထားသောမိန်းမမှာ ကြောက်လွန်း၍ တုလှုပ်နေကာ ရုန်းကန်နေလေတော့သည်။ ဒေါ်သီတာဦး အနားသို့ကပ်ကာ သေချာကြည့်လိုက်၏။

“မာင် ... ဟတ် ... ဟတ်ပါပြီ။ သေချာပါတယ်။ ညီ ... ညီမလေး ... မိကြည့်ပြာ ... မိကြည့်ပြာ။ မင်း ... မင်း ... မိကြည့်ပြာလား။ မင်း ကြည့်ပြာဟုတ်တယ်နော်။ ဖယ်စမ်း ... ဖယ်စမ်း ... သူ့လက်ကို ပေးပေး”

ဒေါ်သီတာဦး ထိုမိန်းမ၏လက်ကိုဆွဲ၍ ကြည့်လိုက်၏။

“ဟတ်ပါတယ် သူ မိကြည့်ပြာမှ မိကြည့်ပြာအစစ်။ ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေ ညီမလေးရယ်။ ကဲ ... ကဲ ... သူ့ကို တအားမချုပ်ထားပါနဲ့။ သက်သက်သာသာနဲ့ ခေါ်လာခဲ့ပါကွယ်”

ထိုမိန်းမလေးမှာ နှစ်ပေါင်းကြာရှည်စွာ မပြီးမသင်ဘဲထားခဲ့သော ဆံပင်များက ရှည်ချင်တိုင်းရှည်နေကာ အင်္ကျီအဝတ်အစားများမှာလည်း ချေးအထပ်ထပ်စွဲရင်း စုတ်ချာနေကာ အမှတ်တမဲ့ကြည့်ပါက တံရွေသရဲတစ်ကောင်ကဲ့သို့ ကြောက်စရာကောင်းနေလေတော့သည်။

“သူ ... သူဟာ တကယ့် အမေ့ရဲ့ညီမအစစ် ဒေါ်လေးကြည့်ပြာလားဟင် မေမေ”

“တကယ်ပေါ့ သမီးရဲ့။ ဟောဒီမှာ ကြည့်ပါလား”

နှင်းမေခတစ်ယောက် ဒေါ်သီတာဦးပြုလာသောနေရာကို ကြည့်

လိုက်သည်။ ကြည့်ပြာ၏ တံတောင်ဆစ်နားတွင် ဓမ္မာရုပ် အမှတ်တစ်ခုကို တွေ့ရ၏။

“ဒီအမှတ်ကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် ကြည့်ပြာဆိုတာ သက်သေခိုင်လုံနေပါပြီ သမီးရယ်။ မေမေတို့ ညီအစ်မနှစ်ယောက်မှာ အမှတ်တွေ ကိုယ်စီပါကြတယ်။ မေမေက မေးစေ့အောက်မှာ အမှတ်ပါသလို ညီမလေးကြည့်ပြာကတော့ တံတောင်ဆစ်နားမှာ အမှတ်ပါပါတယ်ကွယ်”

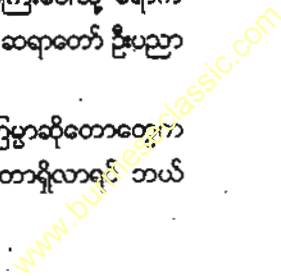
ကြည့်ပြာဆိုသော မိန်းမကတော့ မိမိတို့ပြောဆိုနေကြသော စကားများကို နားလည်သလို မလည်သလို ပျက်လုံးများဖြင့် လူအားလုံး၏မျက်နှာများကို လိုက်၍ကြည့်ရင်း ကြောင်တိကြောင်တောင် ဖြစ်ကာနေ၏။ စိတ်ဝေဒနာအချို့ကိုလည်း ခံစားနေရသည်သို့ ရှိလေသည်။

“ကဲ ... ကဲ ... သူ့ကို ကောင်းကောင်းခေါ်ခဲ့ကြ။ ကားဆီကို ပြန်ကြရအောင်”

ကြမ်းတမ်းသော တောလမ်းအသွယ်သွယ်ကို လျှောက်ရင်း ပြန်လာခဲ့ကြ၏။ ဟင်္သာတသို့ ပြန်ရောက်လေသည့်အခါ ကြည့်ပြာအား စိတ်ရောဂါက ဆရာဝန်တစ်ဦးနှင့်လည်း ပြသကာ ကျန်းမာရေးဆိုင်ရာ တုသမှုများ ပြုလုပ်ပေးရန်လည်း စိတ်ကူးထား၏။ ကားလေးက တရွေရွေသွားရင်း ကနီစုရွာနောက်ဘက်များမှ ထွက်လာခဲ့၏။

မကြာမီ ဟင်္သာတ-နတ်မော် ကားလမ်းမကြီးပေါ်သို့ ရောက်လေတော့၏။ ကားပေါ်တွင် စီးနင်းလိုက်ပါလာခဲ့သော ဆရာတော် ဦးပညာသာမိမှ သံဝေဂစကားတစ်ခု မိန့်ဆိုလာ၏။

“ဪ အတိစောအတိတ်ရဲ့ ဘဝကံကြမ္မာဆိုတော့တော့က သိပ်ပြီး ဆန်းကြယ်တာကွယ်။ ဘဝမှာ ဝင့်ကြွေးဆိုတာရှိလာရင် ဘယ်

၂၂၀ * မင်းအောင်ကျော်

လို့မှ ရှောင်လို့ရှားလို့ မရဘူး။ ပေးဆပ်ပြီးမှသာ ကျေသတုံး။ ခြောက် ..
ခု ဒကာမကြီး မကြည်မြာရဲ့အဖြစ်ဟာလည်း အတိတ်ဘဝမှာ တင်မို့
ခွဲတဲ့ ဝိဘာဂဝဋ်ကြွေးတွေမပေါ့ကွယ်။

ဒါကြောင့် ဒါနု သီလာ ဘာဝနာဆိုတဲ့ ကောင်းမှုတရားတွေ
ကိုဆောင်ရင်း မတနာသုံးပါးကို ခါးဝတ်ပုဆိုးလို မြအောင် ဆောက်
တည်ကြမယ်ဆိုရင် ဒီလိုအဖြစ်ဆိုးကြုံရမဲ့ ဘေးဒုက္ခတွေကနေ ကျော်
လွှားကင်းလွတ်နိုင်ပြီး ကောင်းကျိုးချမ်းသာတရားတွေ ရရှိနိုင်ကြမယ်
ပေါ့ကွယ်။”

“မှန်ပါ့ဘုရား”

ဆရာတော် သြဝါဒစကားဆုံးလေတော့ ...

ကားလေးက ဟင်္သာတမြို့ထဲသို့ ချင်းနင်းဝင်ရောက်လာလေ
တော့၏။ ဝဋ်ကြွေးတစ်ခု၏လောင်းရိပ်အောက်မှ လွတ်မြောက်ရာ နေ့သစ်
တစ်ခုသည်ကတော့ ချိုမြိန်သော အိပ်မက်တို့နှင့် စောင့်စားဆီးကြိုနေ
မည်မှာ အမှန်သာလျှင် ဖြစ်လေတော့သည်။

မင်းအောင်ကျော်

မင်းအောင်ကျော်
မိုးကြိုးပစ်ကုန်း

ကို လုပ်ခဲ့တယ်။ မြန်မာပြည်မှာ ရှေးကွက်ဝင် ပရိဘောဂပစ္စည်းလုပ် ပြီး နိုင်ငံခြားရှေးကွက်ဝင်အောင် လုပ်မယ်လို့ အစီအစဉ်ရှိပေမဲ့ နေရာ ထိုင်ခင်း၊ ပရိဘောဂအလုပ်ရုံက အခက်အခဲရှိနေတယ်။

ဒီမှာ ကိုယ့်ညီတော်မောင်တစ်ယောက်က စာအုပ်ထုတ်ဝေရေး လုပ်ငန်းလုပ်တော့ သူ့လမ်းညွှန်သည့်အတိုင်း စာအုပ်ထုတ်ဝေရေး လုပ်ငန်းလုပ်ရာကနေ ကိုယ်တိုင် ရေးချင်စိတ်ပြင်းပြတာနဲ့ ဆရာသမား တွေထံ နည်းနာခံရင်း စာတိုပေစလေး ရေးနေတယ်ဆိုပါစို့ကွာ”

“မင်းက ဂန္တိရဇာတ်လမ်းတွေရေးတာ များတယ်နော်”

မောင်ဘစီရဲ့ဇနီးချောလေး သက်ထားမေက လက်ဖက်ရည် အချိုနှင့် မုန့်ပန်းကန်များချပေးရင်း သုံးဆောင်ရန် တိုက်တွန်း၏။ ပြီး သူမပါ စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်၏။

“ဂန္တိရတွေရေးဆို ကိုယ့်တိုက်ကထွက်တဲ့ စာရေးဆရာတွေ အလည်း ဂန္တိရအရေးများတာကိုး။ ဆရာမောင်ညိုပိုင်း (သန်လျင်) ဆို သူ့ရစစ်စစ်ရေးတယ်။ ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်းကလည်း အကျဉ်းထောင် နဲ့ ပရလောကို ရောယှက်ရေးတယ်။ ဝေယျမင်းသျှင်ကလည်း ဂန္တိရ ဖြစ်ရပ်ဆန်းကြယ်တွေ ရေးတယ်။ ဆရာနေစိုးသော်တစ်ယောက်ပဲ ခုံထောက်ရေးတယ်။ ဒါတောင် ဆရာက ကလောင်ခွဲနဲ့ ဖြစ်ရပ်ဆန်းကြယ် ဆေးသေတာကွ။ နောက်ဆုံး မုဆိုးနားနီးမုဆိုး၊ တံငါးနားနီးတံငါ ဖြစ် သွားရောဆိုပါစို့ သူငယ်ချင်းရာ”

ဒီမှာ သူငယ်ချင်းမောင်ဘစီက ကျွန်ုပ်ကို မေးခွန်းတစ်ခု မေး သေး၏။

“ကိုတင်ထွန်း”

“ပြော... မောင်ဘစီ ဘာတုံး”

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

| ၁ |

တစ်နေ့သောအခါ ကျွန်ုပ်သည် ကျောင်းနေဘက် သူငယ်ချင်း တစ်ဦး၏ ဖိတ်ခေါ်ချက်အရ သူငယ်ချင်း မောင်ဘစီတို့ဖြူသို့ ရောက် သွားခဲ့၏။

မောင်ဘစီရော သူ့ဇနီး သက်ထားမေအပါအဝင် မောင်တင် ထ်၏ မိဘနှစ်ပါးတို့ကလည်း လှိုက်လှိုက်သော ကြုံဆိုကြလေ၏။

“မင်း စာရေးဆရာလုပ်နေတဲ့ မောင်တင်ထွန်း”

“အမှန်က ကိုယ်က နိုင်ငံခြားက ပြန်ရောက်လာပြီးနောက်ပိုင်း ဘာလုပ်လို့ လုပ်ရမုန်းမသိဘူး မောင်ဘစီရေ။ သူငယ်ချင်းသိ အတိုင်း ကိုယ် စင်ကာပူမှာနေတုန်းက လက်သမား (furniture)အလုပ်

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

www.burmeseclassic.com

“မေးစရာရှိလို့ပါ သူငယ်ချင်း”

“မေးစရာရှိ မေးလေကွာ။ ဘာအားနာနေလို့တဲ့”

“သူငယ်ချင်းတို့ ဆရာမောင်ညိုမှိုင်း (သန်လျင်) တို့ ဂန္တိရတော့ရေးနေတာဟာ ဂန္တိရဆိုတာကို ယုံကြည်လို့ ရေးနေတာလား။ နောက်တစ်ချက် အခုရေးနေကြတာတွေကရော ဖြစ်ရပ်မှန်လား စိတ်ကူးယဉ်လားဆိုတာ သိချင်လို့ပါ”

သူငယ်ချင်းမေးသည့် မေးခွန်းသည် လွန်စွာ နက်နဲ၏။ ရေခဲရလည်း ခက်လှ၏။

ဒီနေရာမှာ ဆရာမောင်ညိုမှိုင်း(သန်လျင်)သာ ပါလာခဲ့လျှင် ဒီမေးခွန်းများကို အဆင်ပြေအောင် ဖြေနိုင်လိမ့်မယ်ဟု ယုံကြည်၏။

တစ်ခါတုန်းက ဗြိတိန်ယ စာပေဆွေးနွေးပွဲမှာ မေးသမျှ မေးခွန်းများကို ဆရာမောင်ညိုမှိုင်း ဖြေရသည်ဟုဆို၏။

မေးသမျှ မေးခွန်းများကား ဂန္တိရနှင့်စပ်လျဉ်းသည့် မေးခွန်းများချည်း ဖြစ်၏။

ဂန္တိရဆိုတာ ယုံလို့လား။

တစ္ဆေသရဲဆိုတာ မြင်ဖူးလို့လား။

စိတ်ကူးယဉ်ရေးတာလား။ ဖြစ်ရပ်မှန်ကိုယ်တွေ့လား။

ပင်လယ်အကြောင်းရေးတာ ပင်လယ်မြင်ဖူးလို့လား။

ဂန္တိရစာပေကို ဘာကြောင့် ရေးတာလဲ။

ငွေကြေးအတွက် ရေးတာလား။ ယုံကြည်မှုအတွက် ရေးတာလား။

တစ္ဆေမြင်ဖူးပါလျှင် ဘယ်လိုပုံသဏ္ဍာန်ရှိသည်ကို ပြောပြဖို့ တစ္ဆေသရဲကို ကြည့်ချင်သူရှိလျှင် ဆရာ မြန်မာပါသလား ...

...သည် မေးခွန်းများစွာကို ရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့ခဲ့ရပြီး ခက်ခက်ခဲခဲ နက်နက်နဲနဲ ဖြေခဲ့ရသည်ဟု ဆို၏။

ဒီမှာ တစ်ယောက်သောပုဂ္ဂိုလ်က ဂန္တိရစာပေ အလိုမရှိ မှိုင်းတိုက်သည်စာပေ အလိုမရှိ မဟုတ်မဟပ်ရေးထားသည့် စာရေးဆရာများကို ရှုံ့ချပါကြောင်းဆိုပြီး အာဘောင်အာရိုင်းနှင့် စိုးနက်တိုက်ခိုက်သည်ကိုလည်း ကြုံခဲ့ရသည်ဟု ဆို၏။

ကျွန်ုပ်လို ရေးသက်န စာရေးဆရာပေါက်စကိုသာ ဤကဲ့သို့ သောမေးခွန်းများ လှုပ်ပရိသတ်ရှေ့မှာ ပိုင်းမေးကြလျှင် ကျွန်ုပ် ရွေးပြန်အထစ်ပြီး အရှက်ကွဲ အကျိုးနည်းနှင့် ထွက်ပြေးရမည်ကိုစိုး ဆိုက်ရောက်သွားနိုင်ပေ၏။

ယခုပဲ ကျောင်းနေဘက်သူငယ်ချင်းက မေးနေပြီ။

ဂန္တိရဆိုတာ ယုံကြည်လို့လား။

ရေးနေတာရော ကိုယ်တွေ့လား။ စိတ်ကူးယဉ်လားတဲ့။

နဖူးမှာ ခွေးနည်းနည်း စို့လာ၏။

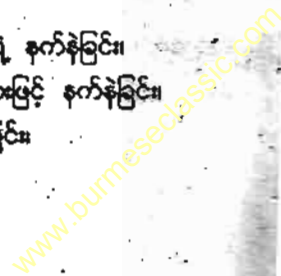
“ဖြေပါဦး မောင်တင်ထွန်းရ”

“ဒီလိုရှိတယ် ... သူငယ်ချင်း။ ပထမဦးဆုံး ဂန္တိရဆိုသည် အဓိပ္ပာယ်ကို အရင်ပြောပြပါမယ်။ ဂန္တိရဆိုတာ နက်နဲသည်လို အဓိပ္ပာယ်ရပါတယ်။ ပိဋကတ်တော်လာအရ ပြောရရင်တော့ နက်နဲသိမ်မွေ့သော ဂန္တိရတရားကြီး လေးပါးရှိသတဲ့။

(၁) ဓမ္မဂန္တိရ - တရားတော်ရဲ့ နက်နဲခြင်း။

(၂) အတ္ထဂန္တိရ - အကျိုးအားဖြင့် နက်နဲခြင်း။

အနက်အဓိပ္ပာယ် နက်နဲခြင်း။

(၁) ဒေသနာဂန္ထီရ - အနုပညာပညာလောမ ဒေသနာ တော်အားဖြင့် နက်နဲခြင်း။

(၂) ဝဋ်ဝေဝေန္တီရ - ထိုးထွင်းသိခြင်း၌ နက်နဲခြင်း။

... ရွယ်လို့ ဂန္ထီရနက်နဲခြင်း အကြောင်းတရားလေးပါးကို ပြတယ်။ နောက်ပိုင်း ဂန္ထီရကနေ ဂန္ဓာရသိပြီး လောကီဂန္ထီရလို့ ခုတ်ဆန်းကြယ်နက်နဲသော ကိစ္စရပ် အစီအရင်ဆိုတာ ဖြစ်ပေါ်လာတယ်။ ဘုရားမပွင့်မီကရှိနေတဲ့ တန္တရဝါဒ၊ မန္တရဝါဒရဲ့ အနှစ်သာရ ဆိုပါစို့။ မရှိဖူးခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီပညာ ဒီကျင့်စဉ် ရှိခဲ့ဖူးတယ်။ သို့သော် ထေရဝါဒလမ်းစဉ် မဟုတ်ဘူး။ ဘုရားမနှစ်သက်တဲ့ လမ်းစဉ်။ အဲဒီမှာ အင်း၊ အိုင်၊ ခါးလှဲ၊ လက်ဖွဲ့၊ မန္တန် အစီအရင်မျိုးစုံပါတယ်။ လောကီကျင့်စဉ်ပေါ့။

သိဒ္ဓိအစွမ်းရရှိရေး၊ အတိုက်အခိုက် အောင်မြင်ရေးကျင့်စဉ် ပညာခန်းပေါ့။ ဘုရားမကြိုက်တော့ အလယ်ခုလတ်လမ်းစဉ် ခေါ်သတဲ့။ ဒါက လောကုတ္တရာဂန္ထီရကနေ လောကီဂန္ထီရရှိပုံ ဖြစ်ပုံကိုပြောတာ။ မှန်ခေတ်မှာ အများဆုံးပဲ။ ယနေ့အထိလည်း ကမ္ဘာမှာရော မြန်မာမှာရော ရှိနေတုန်းပဲ။ နောက်တစ်ခု ပရဝိညာဉ်လောကဖြစ်ရပ်ဆန်းကြယ် နောက်ခံ ဝတ္ထုများ ရေးရခြင်းအကြောင်း။

ပြောရရင် အရှည်ကြီးပဲ။ အသေးစိတ်သိချင်ရင် ဆရာကြီး တက္ကသိုလ်ရှင်သိရုံရဲ့ လူဝင်စားတို့၊ ဗြိတ္တာလောကတို့ စသည့် ကျန်းစာအုပ်များကို ဖတ်ကြည့်ပါ။ လယ်တီဆရာတော်ဘုရားကြီးနဲ့ သက္ကတောင်ဆရာတော်ဘုရားကြီးတို့ရဲ့ အရေးအသား အဆိုအမိန့်တွေကို ဖတ်ကြည့်ပါ။

ဘုရားဟောတဲ့ထဲမှာ (၃၁) ဘုံပါဒဆိုတာ သိမှာပေါ့။ အဲဒီမှာ

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

၀ရဲ တိရစ္ဆာန်၊ ဗြိတ္တာ အသူရကာယ် ဖြစ်ရ ရောက်ခြင်းဘဝကို ပြဆိုထားတယ်။

မိုးခွဲ ဖြစ်ခဲ့လို့လည်း ရေးကြ ပြောကြ ဟောကြတာပါ။ ရှိလည်း ရှိနေတယ်။ ကိုယ်ကြားလည်း ကြားဖူးတယ်။ တစ်ခါ အံ့ဩစရာကောင်းသည့် ဖြစ်ရပ်ဆန်းကြယ်တွေလည်း ကြားခဲ့ဖူးတယ်။ အဲဒီအတွေ့အကြုံ အကြားအမြင်တွေကို ပြန်ပြီး စာတ်အိမ်ချ ရေးကြည့်နေတာပါ သူငယ်ချင်း။ သူငယ်ချင်း ပိုသိချင်ရင် ဆရာမောင်ညိုပိုင်းကို စာရေးမေးကြည့် စေချင်တယ်။

“မဆိုးပါဘူး။ မောင်ရင်ရဲ့ အသိအမြင်၊ ဘုရားဟောလည်း ရှိတယ်။ ရဟန်းသံဃာများလည်း ပြောဟော ဆိုဆုံးမနေကြတာပဲ။ မယုံသင့်တာလည်း ရှိနေတာပဲ။ ကိုယ် ဒီလိုမေးရတာ အခြားကြောင့် မဟုတ်ဘူး။ သူငယ်ချင်း ဂန္ထီရစာရေးဆရာကို အလွန်ထူးခြားဆန်းကြယ်သည့် ကုန်းတစ်ကုန်းအကြောင်း ပြချင် ပြောချင်လို့ပါ။

“ထူးခြားဆန်းကြယ်သည့်ကုန်း ဟုတ်လား ... မောင်ဘဦ”

“ဟုတ်တယ် မောင်တင်ထွန်း”

“ဘယ်ကုန်းလဲ သူငယ်ချင်း”

“မိုးကြိုးပစ်ကုန်းတဲ့”

“မိုးကြိုးပစ်ကုန်း။ ဘယ်လိုပစ်လို့တဲ့”

“ရေပိုးချိုး စားသောက်ပြီးရင် ငါတို့ အဲဒီ မိုးကြိုးပစ်ကုန်း ရှိရာကို သွားကြတာပေါ့ကွာ။ ကိုင်း ... သူငယ်ချင်း ရေပိုးချိုးလိုက်ပါဦး။ သက်ထားရေ ... ထမင်းပွဲလည်း အသင့်ပြင်ထားလိုက်တော့ မိန်းမရေ”

www.burmeseclassic.com

ကုန်းပေါ်မှာ ဝေရာမ ခရစ်မင်ကြီးတစ်ပင်၊ နှစ်ချိုထန်းပင်နှင့်
 သက်တန်းရင့် မန်ကျည်းပင်၊ ညောင်ပင်ကြီးတို့ ရှိ၏။
 ညောင်ပင်အောက်မှာ ဝါးကျောင်းရှိ၏။
 ဝါးကျောင်းထဲမှာ ဘုန်းတော်ဆိုကြီးတစ်ပါးလည်း ရှိ၏။
 ဝါးကျောင်းရှေ့မှာ အင်းကွက်ကြီးများ စီရင်ထားသည့် ဝေရာမ
 ဖတ်မောင်းကြီးတစ်လုံး ရှိလေ၏။

မောင်းကြီးနှင့် မန်းမဝေးမှာ ကန်တော့ပွဲများ တန်းစီနေသည့်
 စားပွဲခုံရှိ၏။ ခုံကို ရာဇမတ်ကွက် တာရံထား၏။

“ဒူ ... ဒူ ... ဒူ ...”
 “ဒူ ... ဒူ ... ဒူ ...”
 “ဒူ ... ဒူ ... ဒူ ... ဟူ ... ဟူ ...”

ကျွန်ုပ်တို့ ရောက်ရှိသွားချိန်၌ ယောဂီဝတ်စုံနှင့် အမျိုးသမီး
 ကြီးက မောင်းကြီးကို သုံးကြိမ်သုံးဆါထုပြီး သူ့ရှေ့မှ မိန်းမသားအချို့
 ကို သပြေခက်များ ပေးနေ၏။

“ဒါ ဘာလုပ်တာတုံး မောင်ဘစ်”
 “ဒီကုန်းတော်ပေါ်မှာရှိတဲ့ သိုက်နန်းရှင်များကို ပွဲထိုးပြီး ဒါနပြု
 ဆုတောင်းလို့ အသိပေးမောင်းတီးတာ”
 “ဪ ... ဒီလိုလား။ ဆုတောင်းပြည့်လား”
 “ပြည့်တဲ့လူ ပြည့်တာပဲ။ ပြည့်ရင် ဒီဘုရားကုန်းကို ပြန်လာ
 ပြီး အလှူကြီး ပေးကြတော့တာပဲ သူငယ်ချင်း”
 သည့်နေ့က ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦးသည် မကိုဋ်သရဏဆောင်း ဗုဒ္ဓ
 ရုပ်ပွား ဆင်းတုကြီးရှေ့သို့ ရောက်လာ၏။
 “ဒီဘုရားကို မိုးကြိုးပစ်ဘုရားလို့လည်း အချို့က ခေါ်ဟယ်”

[၂]

စာသောက်ပြီးနောက် ကျွန်ုပ်နှင့် သူငယ်ချင်း မောင်ဘစ်တို့
 သည် မြို့အစွန်ရှိ တောင်ကုန်းတစ်ခုရှိရာသို့ ကားနှင့် ထွက်လာခဲ့လိုက်
 ၏။

တောင်ကုန်း ခပ်ပြေပြေပေါ်မှာ ဝေတီတစ်ခုရှိ၏။ ဝေတီရှေ့
 ရင်ပြင်မှာ ရှေးဟောင်းကပ်ရုပ်ပွားတော် ကိုယ်တစ်ပိုင်းပြတ်ကြီးကို ပတ္တင်
 နှင့်တင်ထား၏။

အခြားတစ်နေရာမှာမူ မဟာမြတ်မုနိသဏ္ဍာန် မကိုဋ်ဆောင်း
 ရုပ်ပွားတော်တစ်ဆူကို ဆေးခြယ်ရွှေချထားသဖြင့် ကြည်ညိုဖွယ် ဖူးမြင်
 ရ၏။

www.burmeseclassic.com

“ဟေ ... ဘုရားကို မိုးကြိုးပစ်လိုတာ”

“အမှန်က ဘုရားကိုပစ်တာ မဟုတ်ဘူး။ လူကိုပစ်တာ။ လူက ဘုရားကြောင့် ချက်ချင်းမသေဘဲ နောက်မှသေရတာ”

“ဆန်းလှသည်လားဟာ။ အစအဆုံး လုပ်ပါဦး မောင်ဘစ်ရ”

“ဒီကုန်းပေါ်မှာ အင်္ဂလိပ်အစိုးရ အုပ်ချုပ်စဉ်ကာလတုန်းက ဘုရားပြို၊ ဘုရားပျက်အမျိုးမျိုး ရှိခဲ့ဖူးတယ်။ ရှေးဟောင်း ဂဝံဘုရားတွေပေါ့ကွာ။ ပေါ်တူဂီအုပ်စိုးစဉ်တုန်းက ရှိသမျှဘုရားစေတီတွေပျက်၊ အရည်ကျို၊ အမြောက်သွန်းလို့ ကြေးဘုရားမှန်ရင် ကုန်ရော၊ခေါင်းလောင်းပါ မကျန်ဘူး။

တစ်ခါ အင်္ဂလိပ်အစိုးရ မြန်မာပြည်ကိုအုပ်ချုပ်တော့ ဂဝံအုတ်လုပ် နတ်လမ်းမှန်သမျှ အကုန်တူးဖော်ယူပြီး လမ်းတို့၊ ရေထိန်းနံရံကမ်းပါးဖို့တာတို့ လုပ်ပစ်လိုက်ကြတယ်။ နောက်ပိုင်း ခေါင်းကျိုးဇက်ကျိုး ဘုရားရုပ်တုတွေပဲ ကျန်ရစ်ခဲ့တော့တယ်။

“အဲဒီလူတွေကို မိုးကြိုးမပစ်ဘူးလား မောင်ဘစ်”

“ပစ်တာပေါ့။ သေတာပဲပေါ့”

“ဆက်ပါဦးကွ။ စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းလို့ပါ”

[မှတ်ချက် ။ နောင်အခါ ကျွန်ုပ်နှင့် စာရေးဆရာ မောင်ညိုမှိုင်း(သန်လျင်) တို့ ၎င်းနေရာသို့ သွားရောက်လေ့လာ မေးမြန်းခဲ့ကြ၏။ ဆရာမောင်ညိုမှိုင်းကလည်း ၎င်းအရပ်မှ ဆန်းကြယ်မှုများကို ဝတ္ထုတိုအဖြစ် ရေးသားခဲ့လေ၏။]

“ဒီ မကိုဋ်ဆောင်း ရုပ်တုကြီးက နှစ်ခြမ်းဆက်ထားတာ”

“ဟုတ်လား ... အကြီးကြီးပဲနော်”

“အင်္ဂလိပ်အစိုးရ အုပ်ချုပ်တုန်းကာလက ကိုဘိုးချိုဆိုသူ ကျွဲကျောင်းသားကြီးဟာ ကျွဲကျောင်းရင်း ဒီဘုရားပျက်တုန်းပေါ်မှာ ပြရာသီးမှည့်၊ သီတိုလိုသီးမှည့်၊ ကနန်းသီးမှည့် လိုက်ရှာတယ်။

သူ့လက်ထဲမှာလည်း ဂဏန်းချိတ်တဲ့ ချိတ်ကောက်ကြီးပါပဲ။ ကောင်းကင်မှာ မိုးကလည်း ညှို့နေတယ်။

သူ့ရောက်သွားတော့ တုံးလုံးလဲနေသည့် ဂဝံဘုရားအနီးမှာပဲ ဒီအချိန်မှာ ဟိုးခပ်ဝေးဝေး ထောဘုန်းကြီးကျောင်းက ဆွမ်းစားကြေးစည်ရိုက်သံ ကြားရပါရော။

အဲဒါ ကိုဘိုးချိုက ပါးစပ်ရော လက်ရော အငြိမ်မနေဘူး။ တုံးလုံးလဲနေသည့် ဂဝံရုပ်ပွားတော်ကြီးရဲ့ ဇင်ပိုင်း စအိုရှိရာ နေရာလောက်က အချိုင့်အခွက်ကို ဂဏန်းချိတ်တဲ့ချိတ်နဲ့ ချိတ်ပြီး ...

“ဗျို ... ကိုယ်တော်ကြီး အိပ်ရာက မထသေးဘူးလား။ သူများကျောင်းက ဘုန်းကြီးတွေ ဆွမ်းစားကုန်ပြီ။ ထတော့လေ။ တယ်အပျင်းထူသကဲ့။ ထ ... ထ ...”

အဲဒီလိုပြောပြီး ချိတ်နဲ့ လှုပ်လိုက်ချိန်မှာပဲ ...

“ဂျိုင်း ...”

“ဂျိုင်း ...”

“အမယ်လေးဗျ ...”

ကောင်းကင်မှာ မိုးချိန်သံနဲ့ မိုးကြိုးပစ်သံ ရောယှက်ပြီး ပစ်ချလိုက်တာ ဧရာမပီးလုံးအလင်းတန်းကြီး ကျွဲကျောင်းသား ကိုဘိုးချိုရှိရာကို တန်းဝင်လာလို့ လန်ပြီး မြေပြင်ကို ဝပ်ချလိုက်ချိန်မှာပဲ ... ဂဝံရုပ်ပွားတော်ကြီး မိုးကြိုးခလို့ နှစ်ပိုင်းပြတ်သွားပါရောတဲ့

ကွား အဲဒါ ကျွဲကျောင်းသား ကိုဘိုးချိုကြီး ကြောက်ပြီး သူ့ကျွဲအုပ်ရှိ ရာကို ပြန်ပြေးပါရော။

ပါလာသည့် ကထန်းတွဲ၊ ငါးတွဲကိုလည်း သူ့မိန်းမကို ကျွဲအုပ် သိမ်းပြီး ပေးလိုက်တယ်။ ပေးရင်းကလည်း သူ့ကျွဲခွဲရတဲ့ အဖြစ်အပျက် ကို ပြောပြလိုက်ရော ...

“ကိုဘိုးချို ...”

“ဘာတုံး မပွား”

“တော် ... အဲဒီဘုရားကျီးကုန်းပေါ် မသွားနဲ့တော့”

“ဘာဖြစ်လို့တုံး”

“တော်က မဟုတ်ကဟုတ်က လုပ်ခဲ့တာ။ အခု မိုးကြိုးပစ် လို့ မသေပေမဲ့ နောက်တစ်ခါဆို ရှင် သေချင်သေမှား ဒါကြောင့် မသွား နဲ့လို့ပြောတာ”

“အေး ... အေး ... မသွားပါဘူး မိဖွားရာ”

သည်နောက် ညနေပိုင်းရောက်တော့ အငှားကျောင်းရတဲ့ ကျွဲ အုပ်ကို ဘုရားကျီးကုန်း ဝန်းကျင်စားကျက်မှာ မကျောင်းတော့ဘဲ ဘုရားပျက်ကုန်းနဲ့ မလှမ်းမကမ်းမှာ ကျောင်းနေတာ။

သူ့အနီးမှာ နွားအုပ်ကျောင်းတဲ့ မောင်ရှင်နဲ့ ငါးမူးဆိုတဲ့ ချာတိတ်နှစ်ယောက်လည်း အတူရှိနေတယ်။

အဲဒီအချိန်မှာ မိုးတွေညှိပြီး လေတွေတိုက်လာပါရော။

ကောင်းကင်မှာ လှုပ်စီးတွေလက်၊ မိုးငြိမ်း၊ လေငြင်းကြီးကျ

လာတာနဲ့အတူ မိုးကြိုးပစ်သံတွေပါ ကြားရလို့ သူတို့ ကျွဲနွားကျောင်းရင်း လန့်နေကြတယ်။

ချာတိတ်ဖြစ်တဲ့ မောင်ရှင်နဲ့ ငါးမူးတို့က ကြောက်လွန်းလို့ လူကြီးဖြစ်တဲ့ ကိုဘိုးချိုရှိရာကို အားကိုးတကြီး ပြေးအလာ ...

“မလာနဲ့ ... မလာနဲ့၊ သွားကြ ... သွားကြ”

“ကြောက်လို့ပါ ဦးလေးဘိုးချိုရ”

“ကြောက်လည်း မလာနဲ့၊ မကြောက်လည်း လောနဲ့၊ သွား သွား”

ဦးဘိုးချိုက သူ့ခိုနေတဲ့ ပရမ်းပင်အောက်ကနေ ကြောက်လို့ ပြေးလာသည့် ကလေးနှစ်ယောက်ကို မောင်းထုတ်ရောဆိုပဲ။ ကလေးနှစ်ယောက်လည်း ကြောက်လန့်လို့ မိုးရေထဲရပ်နေ တုန်းမှာပဲ ...

“ဂျိုင်း ...”

“ဂျိုင်း ...”

“အား ...”

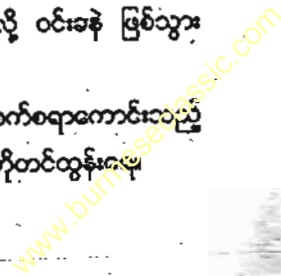
“ဝပ် ... ဝပ် ... ပြေး ... ပြေး ...”

ကောင်းကင်ကနေ ဝင်းခနဲဖြစ်ပြီး မိုးကြိုးပစ်ချလိုက်တာ ဝထမ မြင်လိုက်ရတာက မရမ်းပင် ကျီးကွဲသွားသံ၊ ပြီးတော့ ဦးဘိုးချို ရဲ့ ဝယ်သံပါအောင် အော်သံ။

ကျွဲနွားအချို့ရဲ့ အော်သံ၊ ပြိုလဲကျသံ။

မောင်ရှင်နဲ့ ငါးမူးတို့လည်း မိုးကြိုးပစ်လို့ ဝင်းခနဲ ဖြစ်သွား တာတည်းက မြေပြင်မှာ ဝပ်ချလိုက်တာကို။

ပျက်လုံးလည်း ပြန်ဖွင့်ရော ... ကြောက်စရာကောင်းသည့် အနိဋ္ဌာရုံများကို မမြင်ဝံ့မြင်ဝံ့ မြင်ကြရပါရော ကိုတင်ထွန်းမေ့

၂၄ * နတ်လှိုင်း

ကျွဲကျောင်းကြီး ကိုဘိုးချို ကျီးကျာသွားသည့် မရမ်းပင်ကောက်
မှာ မိုးကြိုးမှန်ပြီး မည်းနေတယ်။ မလှုပ်တော့ဘူး။

မရမ်းပင်အဖျားလည်း မီးလောင်လို့။

ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ကျွဲနှစ်ကောင်လည်း ထဲကုလို့။ အဲဒါ ရွာ
ထဲပြေးပြောလို့ ရွာထဲကလူတွေ လာပြေးကြည့်ကြရော။

ကျွဲကျောင်းသား ကိုဘိုးချို မိုးကြိုးမှန်ပြီး မည်းတူးသေသလို
သူကျောင်းရသည့် ကျွဲကြီးသုံးကောင်လည်း သေပါရော။

အဲဒါ ရွာပြင်မှာ မိုးကြိုးမှန်သေသလို ကျွဲရော လူရော ရွာထဲ
မသွင်းရဘူး။ နေ့ချင်းပြီး သင်္ချိုင်းမှာ မြေပြင်သင်္ချိုဟ်လိုက်ရတယ်။

နောက်ပိုင်း ကိုဘိုးချိုမိန်းမ ငိုကြီးချက်မနဲ့ ပြောပြလို့ တုံးလုံး
လဲနေသည့် ဘုရားပျက်ကုန်းက ဘုရားရုပ်ပွားတော်ကြီးနဲ့ ဘိုးချိုရဲ့ ဖြစ်
ရပ်မှန်ကို သိကြတယ်။

အချို့ကတော့ ...

ကပ်ဘုရားကြီးကို ချိတ်နဲ့ မဟုတ်တာလုပ်လိုက်လို့ မိုးကြိုးပစ်
ခံရတာလို့ ပြောပြတယ်။

မောင်မယ့်ရင် မောင်ရှင်နဲ့ ငါးဖူးရှိသေးတယ်။ အသက် (၆၀)
အရွယ်ရောက်နေပြီ။ သွားမေးချင်ရင်လိုက်ဖို့ပေးမယ်။

[၃]

နောက်တစ်ကြိမ်က အဲဒီဘုရားပျက်ကုန်းပေါ်ကို ငတုံးကြီး
ဆိုတဲ့ ဖဲသမားရယ်။ ညဘက်ပေါ့။ သစ်ပင်သစ်ရိပ် ကောင်းလို့ဆိုပြီး
မကောင်းတဲ့မိန်းမကိုခေါ်လို့ လာပျော်ပါးတာ။

ဖြုန်းဆို မိုးကြိုးပစ်ချခံရပြီး ငတုံးကြီးက နေရာမှာတင် ပွဲချင်း
ပြီးသေ။ ...

ပြည်တန်ဆာမ အဝင်းဆိုသူကတော့ ကံကောင်းလို့ မသေဘူး။
ဒါပေမဲ့ တစ်ကိုယ်လုံး အသားတွေမည်းသွားတာ သူ့တစ်သက်ပဲ။ လုံးဝ
တို ပြန်မဖြူဘူး။

ဒါကြောင့် ဒီကုန်းကို မိုးကြိုးပစ်ကုန်းလို့ အမည်ပေးထားကြ
တယ်။ နောင်တော့ ရပ်ရွာလူကြီးများ စုပေါင်းပြီး ဘုရားကျီးတုန်းကို

www.burmeseclassic.com

ရှင်းကြတယ်။ ရှင်းရင်းနဲ့ နှစ်ပိုင်းပြတ်နေသည့် ရှေးဟောင်းဘုရားကို တွေ့ကြတယ်။

တစ်နေ့ သာသနာပြု ဘုန်းတော်ကြီးတစ်ပါး ဒီဘုရားကျီးကုန်းမှာ အဓိဋ္ဌာန်ပြု တရားစခန်းစင်ခဲ့လေချေ။

ဝါးကျောင်း လေးတိုင်စင်ကျောင်းနဲ့ပေါ့။ မြေကြမ်းလို့ အရှင်ဘုရား မနေပါနဲ့လို့ ပိတ်ဖြူဝတ် အဘိုးအိုတစ်ဦးက လာသတိပေးသတဲ့။

ဘုန်းကြီးက တရားမှတ်နေတုန်း ခဏခဏ လာလာပြောနေလို့ မေးကြည့်ရော။

“ဒကာကြီးက ဘယ်ကတုံး”

“ဒီကပါပဲ ဘုရား”

“ဒီကဆိုတာ ဘယ်နေရာကို ပြောတာတုံး ဒကာကြီး”

“ဒီဘုရားပြိုကုန်းကပါ ဘုရား”

“ဘုရားပြိုကုန်း ဘယ်နားမှာနေတုံး။ ဒီကုန်းပေါ်မှာ အိမ်ရော၊ တောင်ရော၊ နတ်စင်ရော မရှိပါဘူး ဒကာကြီး”

“တပည့်တော်က ဟိုညောင်ပင်မှာ နေပါတယ် ဘုရား”

“ဪ... ဒီလိုလား။ ညောင်ပင်မှာနေရင် ရုက္ခစိုးပေါ့”

“မှန်ပါ့ဘုရား”

“ဘုန်းကြီး ဒီကုန်းပေါ်မှာ သာသနာပြုမယ်။ ရုက္ခစိုးကြီးတို့ ကျေနပ်ရင် ပိုင်းကျွဲကြပါ။ မကျေနပ်ရင် ကြိုက်သလိုလုပ်ပါ။ လက်နဲ့ ဘဝနဲ့ မတင်းတိမ်နဲ့ ရုက္ခစိုးကြီး။ ဘဝကူးကောင်းအောင်လုပ်တော့ အချိန် သိပ်မရှိတော့ဘူး”

နောက်ဆုံး အဓိဋ္ဌာန်လည်းပြည့်စရာ အင်္ဂလိပ်ခေတ်တုန်းက မိုးကြိုးမှန်လို့ နှစ်ပိုင်းဖြစ်သွားခဲ့သည့် ရှေးဟောင်း ဂဝံဘုရား ရုပ်ပွားတော်ကြီးကို ပန်းချီပန်းချီဆရာကြီး (ဦး .....) နဲ့အတူ ရုပ်ရွာလှထုပါ ဝင်ပြီး နှစ်ခုဆက်လို့ ရုပ်ပွားအသစ်ဖြစ်အောင် တည်လိုက်တယ်။

တည်ပြီး ဘာမှမကြာဘူး။

ရှိသမျှရသမျှ ဘုရားဖူးကံ၊ ဘုရားကျီးတွေကို စုပြီး တစ်နေ့ ဘုရားသစ်ရုပ်ပွားသစ် ပြန်တည်မယ်လို့ ရည်မှန်းချက်ထား အဓိဋ္ဌာန်စင်နေကြတုန်း ...

ရှေးဟောင်းရုပ်ပွားတော်များက ညဘက်ရောက်ရင် ရောင်ခြည်တော်လွှတ်လို့ အားလုံး အုပ်အော်သောင်းနှင်း ဖြစ်ကြတာပေါ့။ အဲဒီအချိန်မှာ ရွာထဲက လူငယ်အချို့ ဘုရားကုန်းပေါ်ကို အရက်သောက်စားမူးယစ်ပြီး တက်လာကြသတဲ့လေ။

အားလုံး သုံးယောက်။

အံ့ဩစရာကောင်းပုံက အဲဒီဇမူးသုံးယောက်ကို ဘယ်သူလိုက်စိုက်မှန်းမသိဘဲ ဘုရားကုန်းပေါ်ကနေ အော်ပြေးရပါရောလားဗျာ။ အဲဒီကိစ္စ အမူးသမားသုံးယောက်က လုံးဝ မကျေနပ်ကြဘူး။ တုတ်ခားကိုင်ပြီး ဘုရားပြိုကုန်းပေါ် ပြန်ရောက်လာကြတယ်။

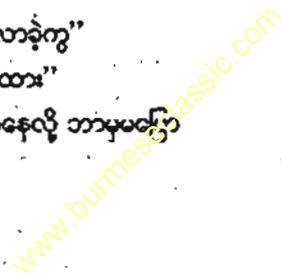
“သတ္တိရှိတဲ့ကောင် ထွက်ခွဲ”

“ချောင်းမလုပ်နဲ့ ခြောင်ရိုက်မယ် ထွက်လာခွဲကွ”

“ဘယ်သူမှ သောက်ဂရုမစိုက်ဘူး။ မှတ်ထား”

အနီးရှိလူများကလည်း သူတို့အကြောင်းသိနေလို့ ဘာမှမပြော

ကြဘူး။

သက်ကြီးဝါကြီးများက မောင်းဖျက်တယ်။

“ကျွန်တို့ကို စောစောကရိုက်တာ ဘယ်သူလဲ၊ ပြော ...”

“ဒီကလူတွေ မဟုတ်ရပါဘူး မောင်တို့ရယ်”

“ရှိတယ် ... ရှိကိုရှိတယ်။ မသိချင်ယောင်ဆောင်နေတာ အခု တုတ်ပေး”

“မဟုတ်ရပါဘူး မောင်တို့ရယ်။ အခြားတစ်ရပ်က ဂူများ လား မသိပါဘူးကွယ်”

“ဟေ့ ... မင်းတို့အားလုံးကို (.....) ထင်တယ်ကွ”

“အချစ်ရော ထောင်ရော ကြောက်တဲ့ကောင်တွေ မဟုတ်ဘူး”

“သွေးမပြာဘူး၊ နီရဲနေတာ၊ အားလုံး (.....) ပဲဟေ့”

အဲဒီလို ဆဲရေးတိုင်းထွာပြီး တုတ်တပြု၊ ဓားတပြုနဲ့ ပြန်လှည့်သွားတုန်းရှိသေး ...

“ရှိမ်း ...”

“ရှိမ်း ...”

“အားမလေး ...”

“ဟ ... ဟ ... မိုးကြိုးပစ်တယ်ဟေ့ ... ပြေး ... ပြေး”

“ဝပ်နေကြဟေ့ ... မိုးကြိုးပစ်နေပြီ ... ဝပ်ကြ”

ကြည့်စမ်းဖျား၊ အချိန်မဟုတ် အခါမဟုတ် မိုးကြိုးပစ်လိုဘုရားပေါ်က ဘုရားဖူးတွေ ပြေးကြရော။

ဒါနဲ့ လူကြီးတွေက ‘အမလေး’ အော်သံကြားရာကို သွားကြည့်လိုက်တော့ မောင်မိမိထဲမှာ ငမူးသုံးကောင် လဲကျလို့။

ပါးစပ်ကလည်း ပူတယ်၊ ကျွတ်တယ်၊ ချမ်းတယ် ...

စောင်ခြုံပေးကြပါ၊ နှိပ်ပေးကြပါ၊ ရေပေးပါနဲ့ အော်ဟစ်လှားလှန်နေကြတယ်။ နောက်ဆုံး နားလည်သဘောပေါက်သူများက ပွေခေါ်ကျောက်မရုံသီး အဝတ်အစည်းများနဲ့ နယ်ဆုပ်ပေးလိုက်မှ ငမူးအရူးသုံးယောက် ကောင်းကောင်း ပြန်သတိပြုပြီး အကြီးအကျယ် လန့်ကြန့်ကုန်ရော။

“ဒါကြောင့် မင်းတို့ကို ပြောတာပေါ့။ ဒီဘုရားပျက်ကုန်းက ရှေးကတည်းက နာမည်ကြီးတယ်။ မြေကြမ်းတယ်။ ညစ်ညစ်ညမ်းညမ်း ပြောလို့နေလို့ မရဘူး။ မူးရူးသောက်စားလို့ မရဘူး။ နောင်ကို ခုလို မလုပ်ကြနဲ့။ လိမ်လိမ်မာမာ နေပြီးမှ လာကြ”

ကိုင်း ... အံ့ဩစရာ မကောင်းဘူးလားဗျာ။

ဂန္ထီရ မဆန်ဘူးလားဗျာ။ သူတို့ကို ရှိတဲ့လူ ဘယ်သူမှ မရိုက်ဝါဘူးဗျာ။ သူတို့ကို ဘယ်သူရိုက်တယ်ဆိုတာ ရုက္ခစိုးကြီးကိုမေးမှပဲ သိရမှာပဲခင်ဗျ။

“ဘုန်းကြီးအပါးတစ်ရာ ဆွမ်းကပ်မယ်ဟေ့”

“ဘာကြွေးမှာတုံးဟ”

“ဘုန်းကြီးရော လှပရိသယံရော သက်သတ်လွတ်ပေါ့”

“အဲဒါ ကောင်းတယ်။ ငါတို့ဘုန်းဘုန်းက အသက်သတ်တာ ကြိုက်မှာမဟုတ်ဘူး။ အဓိဋ္ဌာန်ဆရာတော်ဘုရားကြီးကလည်း အဓိဋ္ဌာန် ကာလရတာကလျှောက် သက်သတ်လွတ်ဆွမ်းပဲ ဘုန်းလေးထား”

“ဘုရားပွဲလုပ်ရင် ခိုးခိုးကြီးတော့ မလုပ်နဲ့ဟ”

“အပျော်အပါးလေးတော့ ထည့်ကြပါတ”

“မိုးဝင်းကောင်းပါတယ်တော်”

“ဖိုးချစ်ဆိုရင် အမြတ်များများကျွန်မှာဟ”

“ဇာတ်သွင်းချင်ရအောင် ဘယ်သူက အစွန်းအမြတ်မထည့် ငွေကို တာဝန်ယူမတုံး။ ပြော ...”

“အဲ ... အဲ ... ဂေါပက ... ကပဲ ...”

“ဂေါပကက သူငွေတွေမဟုတ်ဘူး။ ယာသမား ဆင်းရဲသား တွေဟ။ နင်တို့ လက်ကောက်ဆွဲကြီး ချွတ်ထည့်မလား”

“ဒါတော့ မလုပ်ပါနဲ့တော်။ ယောက္ခမသေလို့ ရတဲ့အမွေလေး ပါ။ နောက်ထပ်သေစရာ ယောက္ခမ မရှိလို့ မချွတ်ပါရစေနဲ့”

“အပြိန်ထည့်ပါလား”

“မတတ်နိုင်သေးဘူးဟ”

“ဒါဆို ဘာထည့်မှာတုံး။ ဝပိုင်တို့ အိုးစည်ဝိုင်းလား”

“တောင်ကြီးတို့ ခိုးဖတ်ဝိုင်းရောဟ”

“အဲဒီနှစ်ဝိုင်းတော့ ဘုရားပွဲမှာ မထည့်ပါနဲ့တော်။ တခုဟိ မသာချရင်သာ ထည့်ကြပါ”

နောက်တစ်ကြိမ် ထူးဆန်းပုံကတော့ တစ်မျိုးတစ်ဘာသာ

ကွာ

ဒီဘုရားပျက် ဘုရားပြိုကုန်းပေါ်က အဓိဋ္ဌာန်အောင်သည့် သတင်း။ ဘုရားရုပ်ပွားတော်များ ရောင်ခြည်တော်လွှတ်သည့်သတင်း ကြောင့် ဘုရားဖူးတွေနဲ့ စည်ကားပြီး မောင်းသံကလည်း တခုခုတီးလို့ ပေါ့။

ကိုင်း ... ငါတို့ဒေသက ဘုရားရုပ်ပွားတော်များ တန်ခိုးပြ ပြီး ငါတို့ဘုရားပွဲတော့ လုပ်ကြစို့ဆိုပြီး ဘုရားပွဲဖြစ်မြောက်ရေးကို ဆောင်ရွက်ကြလေရဲ့။

www.burmeseclassic.com

“ဖို့ ... အကုသိုလ်မတွေ ပြောပုံများ”

နောက်ဆုံး တစ်လောက ထိပေါက်ထားတဲ့ ကိုဗိုက်ကြီးက ရုပ်ရှင်သုံးကားပေါင်း ဝိုးအလင်း သူတာဝန်ယူတယ်လို့ ပြောလိုက်ရော အားလုံး ‘ဝေး’လို့ အားရဝမ်းသာအော်ဟစ်ပြီး ဆုံးဖြတ်ချက် ပြီး သွားခဲ့တယ်။

ဘုရားပွဲညမှာ ရုပ်ရှင်သုံးကားပေါင်း ဝိုးအလင်းဆိုလို့ လာ လိုက်ကြတဲ့ လူပရိသတ်ဆိုတာ နည်းရော့လား။

အဲဒါ ပိတ်ကားကို ဘုရားကျိုးကုန်းပြန်ပေါ်မှာ ထောင်ပြီးပြ မှာမို့ ဟိုဘက်အခြမ်းရော ဒီဘက်အခြမ်းရော ပရိသတ်ပြည့်လို့။

စားဖွယ်စုံရော့သည်ကလည်း မနည်းဘူး။

အဲဒါ ဂေါပကအဖွဲ့က အသံချဲ့စက်နဲ့ အော်ပေးရတယ်။

“ဟောဒီမှာ မအေနေ့ကွလာတဲ့ ကလေးတစ်ယောက် ဂေါပက ရုံးခန်းမှာ ရောက်နေပါတယ်။ နာမည်က မြတ်မင်းဟန်တဲ့။ ဒေါပုံ၊ ဝေယျာသီရိ (၆)လင်းလို့ ကလေးကပြောပါတယ်။ ကလေးအမေ ဒေါမော် မော်လွင် အမြန်ဆုံး လာရောက်ခေါ်ယူပါခင်ဗျား”

“ဒါပိုက်နိုက် သတိထားကြပါဗျို့။ နိုက်သွားရင်တော့ ဂေါပက က လုံးဝ တာဝန်မယူနိုင်ပါဘူး ခင်ဗျာ”

“ဟောဒီမှာ ... ဦးလေးမောင်တဲ့။ အသက် (၉၅) နှစ်ခင်ဗျာ ရန်ကုန်၊ တောင်ဥက္ကလာကတဲ့။ သမီးတွေနဲ့ လူအုပ်ကွဲသွားလို့တဲ့။ သမီး မစိုးစိုး လာရောက်တွေ့ဆုံ ခေါ်ယူပါခင်ဗျား။

နောက်တစ်ချက် ကြုံပုံတိပေးပါရစေခင်ဗျား။ ဘုရားကုန်း၊ ဝေယျာအစွမ်းမှာ ချေးပါသေးပေါက် မလုပ်ကြပါနဲ့ခင်ဗျား။ ကုန်းရဲ့

အပြင်မှာ အိမ်သာလုပ်ပေးထားပါတယ်။ အပေါ့အပါးသွားရင် အိမ်သာ ရှိရာကို သွားကြပါလို့ အနူးအညွတ် မေတ္တာရပ်ခံပါတယ် ခင်ဗျား။ ကျွန်တော်တို့ ဘုရားကုန်းက နတ်ကြီးလို့ပါ ခင်ဗျား။

ဗျာ ... ဟုတ်ကဲ့၊ ဟုတ်ကဲ့။ ကျေးဇူးပါပဲ ခင်ဗျား။ ဟောဒီ မှာခင်ဗျာ ... ကလေးတစ်ယောက် မှတ်ပုံတင်ကောက်ရလို့ လာအပ် ပါတယ်။ မှတ်ပုံတင်ကတ်ပိုင်ရှင်နာမည်က ကိုနေစိုးသော်တဲ့။ စာရေး ဆရာပါ။ ဒဂုံမြောက်တဲ့ခင်ဗျား။

ကိုင်း ... ဆရာကိုနေစိုးသော်ရေ မှတ်ပုံတင်အသစ်တစ်ခု လုပ်ဖို့က မလွယ်ဘူးခင်ဗျား။ ကံကောင်းလို့ ကလေးတစ်ယောက်ကောက် ရလာပေးလို့တာပေါ့။ ကလေးရဲ့နာမည် ... ဘယ်သူ ... မောင်မိုင်းညို မောင်မိုင်းညိုတဲ့ ခင်ဗျား။ ဘယ်မှာနေသတဲ့ကလေး။ ခြောက် ... သန်လျင်၊ ထန်းပင်ကုန်းရပ်ကွက်တဲ့ ခင်ဗျား။

ကိုင်း ... ကိုင်း ... ကိုနေစိုးသော်ရေ ... ရိုးသားကြွစင်တဲ့ ကလေး မောင်မိုင်းညိုကို ကျေးဇူးဆပ်တဲ့အနေနဲ့ ဆုတော်ငွေငါးထောင် အဲလေ ... များသွားတယ် ... ဆောဗီးဗျား။ မုန့်စီးလေး သုံးလေး ငါးထောင် ချီးမြှင့်လိုက်ပါခင်ဗျာ”

ဘုရားပွဲရဲ့ ကြန်အင်လကွထာကား အပြည့်အစုံပါပဲခင်ဗျား။ အဲဒါနဲ့ ရုပ်ရှင်ပြဖို့ မီးကြိုးများဆင်၊ ပြစက်များကိုဆင်ပြီး မီးချိန်ကြတယ်။

ဒီမှာ ထူးခြားတာက ရုပ်ရှင်ပြစက်ကို မိုးပေါ်ထောင်ပြီး မီး ဖွင့်ရင် မီးလင်းပြီး ပိတ်ကားရှိရာကိုထိုးလိုက်ရင် အရုပ် ခဏပဲပေါ်ပြီး ရပ်သွားရော။ အဲဒါ ခဏခဏဆိုတော့ ပရိသတ်က အော်ရော့ဗျို့။

“စက်အစုတ်ကို ငှားလာတာကိုးကွား ဖို့ ...”

“အစောကြီးကတည်းက ပြောသားပဲ။ ငမိုင်းတို့ တောင်ကြီးတို့ အိုးစည်ဒိုးပတ်ဝိုင်းထည့်ပါလို့ ပြောတာကိုး ကဲ ... ခုတော့ အိမ်ရေးပျက်ပေါ့တော်”

“ပြောတော့ဖြင့် ရွှေဘကာ။ ကျော်ဆွေကာ။ ကျော်ဟိန်းကာ သုံးကာပေါင်းတဲ့။ တို့ ... ကျော်ဖောကြီးတို့၊ ညိုအေးတို့၊ ချိုးပူတို့ လူကြမ်းရုပ်တောင် မမြင်ရသေးဘူး။ ဟေ့ ... မိမိန့် မြန်မယ်။ ကလေးတွေနို့။ သောက်သုံးမကျတဲ့ကောင်တွေ ဂေါပကထံပါနေမှတော့ အယ်လာအချိုးကျမှာလဲ။ ထ ... မြန်မယ်”

ပရိသတ်က တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ဆူညံကုန်ပြီး

ဟုတ်ပဗျာ ... လာရတာ ဟိုးအဝေးက လူတွေလည်း ပါကြဥစ္စာ။

ရုပ်သေးလေးထည့်ပါဆို လူလောက်ကောင်းမလားတဲ့။ တို့ .. သူ့ယောက်ဖကျော်ဟိန်း ဘယ်မှာ ပိတ်ကားပေါ်ရောက်လာလို့တဲ့။

ဒေါ်ခေါင်းစိန်ဆိုသည် မိန်းမကြီးကလည်း ပိတ်ကားရှေ့ရပ်ပြီး ဝှံ့ကြမ်းပါရော။ အချို့ကလေးတွေက ထောင်ထားတဲ့ ပိတ်ကားကို ထောက်လှေ့စွဲတို့၊ ပြောင်းဖူးတို့နဲ့ ပစ်ပေါက်ကုန်ကြရော။

နောက်ဆုံး (၁၂) နာရီကျော်တိုင် စက်ပြုလို့မရလို့ အသံချဲ့စက်နဲ့ ကြေငြာပြန်တယ်။

“ပရိသတ်အပေါင်းတို့ ခင်ဗျာ ... ယနေ့ည ပြုစက်ချို့ယွင်းနေပါသဖြင့် နက်ဖြန်ခါကျမှ စာကယ်ချမည့် ရွှေဘရယ်၊ တံကယ်ဆော်ပလေဆိုတဲ့ ကျော်ဆွေရယ်၊ တံကယ်ဂေါ်ဝိုင်းမှ ကျော်ဟိန်းတို့ သုံးယောက်အပြိုင် ... ဒေါင် ... ဂလောင် ...”

ဂေါပကရုံးက ကိုအောင်ရွှေဆိုတဲ့လူကလည်း နားကြားပျင်းကပ်အောင် အော်တယ်။ အဲဒါ လော်စပိကာဟွန်းကို ဝှံ့နဲ့ပစ်လိုက်မှ ရပ်သွားတယ်။

နောက်နေ့ညရောက်တော့လည်း ပထမညကအတိုင်းပဲ။ ဘုရားကုန်းပေါ်မှာ ရုပ်ရှင်ပြတာ စက်ဖွင့်လို့ မရပြန်ဘူး။ မီးကို မပွင့်တာပွင့်လည်း အရုပ်မထင်ဘူး။

ပရိသတ်က စက်ဆရာရေး၊ ရုပ်ရှင်ဖတ်ကားငှားလာတဲ့ ကိုဝိုက်ကြီးကိုရော ဓားနဲ့ စင်းကောလုပ်မယ်လုပ်ရော။

အဲဒါ ဝိုင်းတောင်းပန်ပြီး ညတွင်းချင်း ပိတ်ကားကို ဘုရားကုန်းပေါ်ကရွှေ၊ လမ်းမမှာခွစိုက်ပြီး စက်တွေလည်းရွှေလို့ပြီးရော ... သောက်ကျိုးနည်း ကိုတင်ထွန်းရာ ...

ရုပ်ရှင်က ပြလို့ ရသွားပါရော။ အို ... ဘယ်ပြောကောင်းမလဲ။ တစ်ညလုံး ...

“ရွှေဘကွ ... ချ”
“ကိုင်ကောက်ပစ်လိုက်စမ်းပါ ... ရွှေဘရ”

“ကျော်ဆွေကွ ... ထိုး။ မေးကျိုးအောင်ထိုး”
“ကျော်ဟိန်းက ထန်းပင်ကို ရဲတင်းနဲ့ မခုတ်နဲ့လေကွာ။ ခေါင်း

နဲ့ ပြေးတိုက်ပါလားကွ။ ယောက်ျားပဲဟာ”
“ရွှေဘခံရရင် ဒီည ဝိုက်ကြီးကို သတ်မကွ”

ဆူညံ ဖျော်ရွှင်နေကြတာပဲ။
ဂေါပကလူကြီးထဲက သက်ကြီးရွယ်အို အဘိုးကြီးတွေက ပြောတာပေါ့။ ဒီဘုရားကျိုးကုန်းပေါ်မှာ လူမပြောနဲ့ ရုပ်ရှင်တောင် ရုပ်ခန်းကြိုက်ခန်း ပြလို့မရဘူး။ ဒါ လက်တွေ့ပဲတဲ့”

၂၄၆ * နတ်လူဦး

တစ်နေ့လည်းကျရာ ...

ညဉ့်သန်းခေါင်မှာ မောင်းထုသံကြားရပါရောဟော့။

“ဒု ... ဒု ... ဒု ... ဟဲ့ ... ဟဲ့ ...”

“ဒု ... ဒု ... ဒု ... ဟဲ့ ... ဟဲ့ ...”

“ဟဲ့ ... အချိန်မတော် အင်းမောင်းကို ဘယ်သူထုနေတဲ့”

“ကပ္ပိယကြီး ... သွားကြည့်စမ်း။ ဘာအကြောင်းထူးလို့တဲ့”

ဝါးကျောင်းဘုန်းကြီး မိန့်ချက်ကြောင့် ကပ္ပိယကြီးဦးဖြူ ပြေး

သွားကြည့်လိုက်တယ်။ မောင်းထုသူကို မမြင်ရဘူး။

ဒါပေမဲ့ ညောင်ပင်အောက် နတ်နန်းရှေ့က မောင်းအကြီးကြီး

ဟိုဘက်ဒီဘက် လှုပ်ခါနေတာကို မြင်လိုက်ရသတဲ့။

ဒါနဲ့ ဘာမှန်သူထုသလဲ မောဂီမယ်တော်ကြီးများလားပေါ့။

ယောဂီမယ်တော်ကြီးလည်း မရှိပါဘူး။ ခရီးသွားနေတာ ပြန်မရောက်

သေးဘူး။ စောင့်ကြည့်တယ်။ ဘုရားကုန်းပေါ်မှာ လူရိပ်လူရောင် မမြင်

ရဘူး။

ကပ္ပိယကြီး ပြန်လှည့်လို့ လှမ်းရုံရှိသေး ...

“ဒု ... ဒု ... ဒု ...”

“မြတ်စွာဘုရား ... ဘယ်နှယ်ပါလိမ့်ဟ”

အပြေးပြန်ကြည့်တယ်။ မောင်းကြီး ခါလို့။ ထုသူ မမြင်ရ

ဘူး။ ဝါးကျောင်းဘုန်းကြီး ထွက်ရပ်ကြည့်ပြီး မေးရော။

“ဟဲ့ ... ကပ္ပိယကြီး။ ဘာလို့ အချိန်မတော် တဒုဒု လုပ်နေ

ရတာတဲ့”

“မှန်ပါ ... တပည့်တော်ထုတာ မဟုတ်ဘူးဘုရား”

“ဒါဆို ဘယ်သူလာထုတာတဲ့”

ဒီမှာ ကပ္ပိယကြီးက ဖြစ်ရင်ရာဖြစ်ဆိုပြီး ပြောလျှောက်လိုက်
တယ်။

“ရုက္ခစိုးကြီး လာထုတာပါဘုရား”

“ဟေ ...”

ကပ္ပိယ ရွဲ့ပြောတာလား။ မှန်းပြောတာလား။ ရင်းပြောတာ
လား။ မသိဘူး။ ဝါးကျောင်းဘုန်းကြီးကလည်း ‘ဟေ’ လို့ပြောပြီး ဝါး
ကျောင်းလေးပေါ် တက်သွားပါရော။

အံ့ရော ကိုတင်ထွန်းရာ ...

ဘုရားကုန်းရဲ့ တန်ခိုး။

ဝါးကျောင်းဘုန်းကြီးရဲ့ သီလရယ်၊ သမာဓိရယ်၊ အဓိဋ္ဌာန်

ရယ်။

ရုက္ခစိုးကြီးတို့ရဲ့ အကူအညီ အထောက်အပံ့များကြောင့်ပဲလား

မသိဘူးဗျာ ...

မိုးလည်းလင်းရော ပိုက်ဆံချမ်းသာတဲ့ နိုင်ငံကျော်ပုဂ္ဂိုလ်တွေ။

ငွေထုပ်ပိုက်ပြီး ဘုရားကို လာလှူကြတာ နေ့စဉ်မစဲပဲ။ တိုတိုပြောရ

ရင် ခု ခင်ဗျားမြင်တဲ့အတိုင်း ရွှေစေတီတော်မြတ်ကြီးကို တည်ထား

ကိုးကွယ်နိုင်သည့်အဆင့်ကို ရောက်ရောခင်ဗျာ။

ဒါကြောင့် ဒီနယ်ကလူတွေက မိုးကြိုးပစ်ကုန်းပေါ်က ညဉ့်

သန်းခေါင်မှာ မောင်းတီးသံကြားရင် ငွေမောင်းသံ လို့ ခေါ်ကြတယ်။

မိုးသောက်အရုဏ် မောင်းတီးသံကြားရင် ရွှေမောင်းသံ လို့

ခေါ်ကြတယ်။

ဟုတ်ပဗျာ။ ဘုရားဌာပနာဖို့ ရွှေစ လက်ဝတ်လက်စား လာလှူ

ကြသကိုး။

www.burmeseclassic.com

၂၄၀ * နတ်လူဦး

“ကိုင်း... စာရေးဆရာ၊ ဒီနေ့တော့ ဒီမျှလောက်နဲ့ပဲ ရပ်လိုက်ကြဦးမို့ဗျာ။ ကိုယ့်သူပေးချင်းက ဂန္တိရစာရေးဆရာဆိုတော့ ကြည့်ပြီး သင့်သလို ကောင်းသလို ရေးပေါ့။ နောက်တစ်ခါကုန်ရင် ဆရာမောင်ညိုမှိုင်း (သန်လျင်) ကိုပါ ခေါ်ခဲ့စမ်းပါဗျာ။ ဆရာလို ဂန္တိရဝတ္ထုရေးသားက သတ္တရခိုင်တဲ့ လူပုဂ္ဂိုလ်များကို သီးသန့်ပြောချင်တဲ့ အကြောင်း၊ အရာ ဆန်းကြယ်တွေ ရှိတယ်ဗျာ။ ခေါ်ဖြစ်အောင် ခေါ်ခဲ့ပါလားဟင် ဖိုးတင်ထွန်း”

ကျွန်ုပ်ကလည်း ခေါင်းလည်း ညှိတ်ခမ်း၊ မီးစပ်ကလည်း ကတိပေးလိုက်ခမ်း။

ဟုတ်လည်း ဟုတ်ပေခမ်း။

ကျွန်ုပ်ရဲ့ဆရာ မောင်ညိုမှိုင်း (သန်လျင်) သာဆိုလျှင် စေ့စေ့စပ်စပ်ပေးမည်။ နွဲ့ကနိုက်ချွတ်ချွတ်ပေးမည်။ လူပုဂ္ဂိုလ်များကို ကိုယ်တိုင် အင်တာဗျူးလုပ်လိမ့်မယ်။ ဖြစ်နိုင်လျှင် ပိုသေချာအောင် ထူးဆန်းသော နေရာများကို တူးဆွရှာဖွေ၍ ပိုပြီး စိတ်ဝင်စားဖွယ်ကောင်းသည့် ဂန္တိရဆန်းကြယ် ဝတ္ထုကြီးရေးမှာ သေချာကြောင်း ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်လေသည်။

နတ်လူဦး

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

အုပ်စု (၂) အထိန်းလွှာ၊ ဂုဏ်ထူး၊ စစ်ချောင်ကြီး၊ ရန်ကင်း၊ ရန်-ဓမ္မ-၂၅၁၂၄
 (မှ - အုပ်စု(၁၄၄) ယထာဝရ (၁၈) အိမ်ကမ်းသား၊ ကျောက်တံတားကြီး၊ ရန်ကင်း၊ ရန်-ဓမ္မ-၂၅၁၂၅

စဉ်	စာအုပ်	စာအုပ်အမျိုးအစား	ရောင်းချ
၁။	ဟင်ညိုမှိုင်း (သန်လျင်)	မြိုင်ဝင်စာမောင်မြိုင်	၁၂၀၀/-
၂။		လူထူးဆန်းတတ်ကပ်ပို့ရကောင်	၁၂၀၀/-
၃။		သည်းလိတ်ဆန်းကြယ်သူ့နက်ကြီး	၁၂၀၀/-
၄။		သေရှာငါ့ကြိမ်မြိုင်သင်ဒေါင်	၁၂၀၀/-
၅။		မြိုင်ယောက်ပါမြိုင်ယောက်ခင်သားမိုးညိုနှင့်ကျောက်ခံ	၁၂၀၀/-
၆။		ပြိတ္တရာလူဝေတ္တ	၁၂၀၀/-
၇။		ကြောင်တစ်ရသက်မြိုင်နှင့်အင်တော်တောင်ခင်းခေါင်	၁၂၀၀/-
၈။		ပရလောကနှင့်ဖြစ်ရပ်ဆန်းကြယ် ဝတ္ထုတိုများ	၁၂၀၀/-
၉။		ပိန္နဲဒီဒီပရဇာလင်ကြမ်း	၁၇၀၀/-
၁၀။		အံ့ပွားနှင့် ဖြစ်ရပ်ဆန်းကြယ် ဝတ္ထုတိုများ	၁၇၀၀/-
၁၁။		ကျောက်ကြီးငြေ	၁၇၀၀/-
၁၂။		နတ်မြိုင်ခွာသံ	ဝတ္ထုတိုများ ၁၇၀၀/-
၁၃။		မြိုင်ဆင်တံလက်	ဝတ္ထုတိုများ ၁၇၀၀/-
၁၄။		လျှောက်ပြန်လှူဒါနိသစ်	၁၇၀၀/-
၁၅။		မြိုင်သုံးဆိုင်ရေးအောက်ကျောက်မီးချောင်း	ဝတ္ထုတိုများ ၁၇၀၀/-
၁၆။		ပြည်ကြီးစည်တီးဝင်တိုက်ကြီး (အထူးထုတ်လုပ်ချွန်ဝတ္ထု)	၃၀၀၀/-
၁၇။		မိန့်ပိုးမိုးအယ်အင်လျှောက်ဆန်းကြယ် ဝတ္ထုတိုများ	၁၇၀၀/-
၁၈။		နာနာဘာဝိုင်	ဝတ္ထုတိုများ ၂၀၀၀/-
၁၉။		ပြိတ္တရာသီပွားနန်းအိမ်ကြီး	၃၀၀၀/-
၂၀။		ဖျက်ရည်မြိုင်ပျော့သက်ပင်တဲ့အပြာရောင်ခေါင်	၁၇၀၀/-
၂၁။		လေးမည်ထွန်းကြိုင်	ဝတ္ထုတိုများ ၂၀၀၀/-
၂၂။		ကျောက်နန်းထိကလက်ပါရာ	ဝတ္ထုတိုများ ၂၀၀၀/-
၂၃။		တေးသွားပေါ်ကတတ်ဝန်းနှင့်	၂၇၀၀/-
၂၄။		စိန်စိတ်ကြီးထွန်းခိုး	၂၇၀၀/-